

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Τρέχων ὡς ὄδοιπóρος ὁ ἄνθρωπος τὴν ὁδὸν τοῦ βίου βλέπει πάντοτε εἰς τὰ ἔμπροσθεν, μόνον δ' ἐκ μακρῶν διαλειμμάτων, ὡς ἐπὶ τινος σταθμοῦ ἀναπαυόμενος, στρέφεται καὶ εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐνατενίζει τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον διήησε, ἀριθμεῖ δηλ τὸ ἔτος ἀρ' οὗ ἤδη ἔφυγεν !

Ἄλλὰ γίνεται ἄρα γε εἰς τὸ ἕξῃς καὶ οἰκονομικώτερος τοῦ τότου ταχυκινήτου χρόνου; Τὸν μεταχειρίζεται φρονιμώτερον εἰς γενναία καὶ φιλάνθρωπα ἐπιχειρήματα, εἴτε εἰς πράξεις ἐναρέτους ὑπὲρ τῶν δημογενῶν, ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος; Λέγει τοῦλάχιστον μετὰ 365 ἡμέρας ὅ,τι σορός τις ποιητῆς πᾶρήγγελλε νὰ λέγωμεν κατὰ τὸ τέλος ἑκαστῆς ἡμέρας;

« Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέοι οὐκ ἐτελέσθη; »

Τὰ τελευταῖα ἔτη διήλθον τότου ἀπαίσια καὶ θλιθερά! κλύδων πολιτικῶς συνετάραξεν ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἄρθρον ἐχύθη πολλαχού. αἶμα, στενάζουσιν εἰσέτι ὑπόδιοι εἰς τὰς φυλακὰς, ἢ ψυχὸρβρυγούσιν εἰς τὰ φρούρια, κλαίουσιν ὄφρανα παιδία καὶ μελανειμονοῦσι χῆραι, πολλοὶ δὲ ἐνθυμοῦνται μετὰ δακρῶν εἰς τὴν ἐξορίαν τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς των, καθῶς εἰ Ἑβραῖοι καθήμενοι ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος· διότι

Τόμος Α'.

ἡπατημένοι λαοὶ ἀπεράσισαν ὡς ὁ Συμφῶν νὰ ἀποβά-
νωσι καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν ἀλλοφύλλων.

Εἶθε καὶ τὸ νέον τοῦτο ἔτος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς κόλπους ἐμβαίνομεν πλησίστιοι, εἶθε καὶ αὐτὸ νὰ διέλθῃ εὐτυχέστερον, νὰ φέρῃ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην εἰς τὸν κόσμον, φιλάνθρωπιαν καὶ δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἄρχοντας, φρόνησιν δὲ καὶ εὐπειθειαν εἰς τοὺς ἄρχομένους.

Ἡ νέα μεταπολίτευσις τῆς Γαλλίας ἦτο εἰμαρμένον νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸ ἔτος τοῦτο. Κεῖμένη ἐκ φύσεως ὡς κέντρον συμπάσης τῆς Εὐρώπης, ἡ ἰσχυρὰ ἐπικράτεια αὕτη προωρίσθη ἐκπαλαί, ὡς φαίνεται, νὰ κινήτῃ τὰς ἄλλας χώρας ἐνίοτε μὲν καὶ δι' ἀνωμάλων τινῶν τρόπων διαφόρων, πάντοτε ὅμως καὶ τακτικῶς διὰ τῆς ἠθικῆς ἐπιβροῆς καὶ τῆς διανοητικῆς προόδου ἢ δὲ τοιαύτη δύναμις θέλει ἐξακολουθεῖ πλειότερον τὴν ἐνέργειάν της ἀφ' ὅτου ἀυξάνει πάντοτε ἡ ἄμεσος ἐπιμείζια, ἢ καὶ ἡ ἔμμεσος τῶν ἰδεῶν συναλλαγῆ, ἣτις μεταδίδει τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ αἰσθήματα τούτων εἰς εἰλείνους, ὥστε οὕτω βραδύτερον, ἢ ταχύτερον καθίσταται ἠθικὴ τις καὶ πολιτικὴ ἰσορροπία, καθῶς ὅταν κοινωνῶσι τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας ἡ θερμότης μεταδιδόμενη γίνεται πανταχοῦ ἐπὶ τέλους ὁμοία.

Ἄν καὶ ἡ προκειμένη σπουδαιότατῃ μεταβολῇ ἀνηγγέλη δι' ἀγαθῶν οἰωνῶν καὶ λιπαρῶν ὑποσχέσεων ὡς ἀβραβῶνος μελλούσης ἡσυχίας, πολλὰς ὅμως ἀπροσδόκητοι καὶ τυχηραὶ περιστάσεις (τοιαῦται δὲ ἀνεδείχθησαν πάντοτε αἰ τῆς Γαλλίας) ματαιοῦσι τὰς

Τεῦχος ΙΣΤ'.

βουλὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἐπιτηδείατος ἥνιοχος παρασυρόμενος ὑπὸ ἀκαταδαμάσιων, σκληροτραχίλων καὶ ζυγομαχοῦντων ἱππων κινδυνεύει ἐνίοτε νὰ ἐκτραχηλισθῆ εἰς βαθυκρήμινους σαραγγας, ἀνδρὸν ὑποχωρήσῃ μέχρι τινὸς εἰς τὴν αὐτόματον ταύτην φορὰν τῶν πραγμάτων, διότι ἡ ἱστορία ἀρχοῦντως ἀπέδειξεν ὅτι σπαράζοντα καὶ σφριγῶντα ὑπὸ πλοῦτου, ἡ δυνάμειος καὶ παθῶν διαίῳν ἔθνη δυσανατρετοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἀργίαν, ἀρ' οὐ μάλιστα συνείθισαν ἐκ πολλοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κινδύνους.

Εὐτυχεῖς οἱ ἡγεμόνες, ὅσοι γνωρίζουσι νὰ διευθύνωσι τοὺς ὑπηκόους τῶν, ὡς ὁ Λουδ. Νικολέων, π.ο. λαμβάνοντες μὲν τὰς στάσεις διὰ τῆς ἀραιρέσεως τῶν ἀφορμῶν, μεταστρέφοντες δὲ καὶ ἀντιπερισπῶντες τὴν τοιαύτην φιλοπράγμονα ἀμίλλαν εἰς γενικὸν ὄφελος ὡς βεῖθρον ποταμοῦ πλημμυροῦντος πρὶν φθάσῃ νὰ κατακλύσῃ τὰς πεδιάδας καὶ καταστρέψῃ δ' ἅ μίαν πολυχρονίων κόπων ἔργα τοῦ ταλαιπώρου γεωργοῦ.

Εὐτυχεῖς δὲ καὶ οἱ λαοί, ἀ. διατελέσωσιν ἰδιοπραγοῦντες, ἀνδρὸν συναρπάζονται ὑπὸ Κλεῳίων δῆμαγωγῶν γινόμενοι ἕρμαιον τῆς κενοδοξίας τῶν, ἀλλὰ συναισθάνονται ἐνδομύχως, ὅτι μονη ἡ ἡρεμία αὐξάνει τὰ ἠθικά, καθὼς καὶ τὰ φυσικά πράγματα Ἡρεμίαν ὅμως λέγοντες δὲν ἐννοοῦμεν βιβαίως τὴν σῆψιν τῶν σασιμῶν ὑδάτων, ὅθεν γενῶνται αἱ λοιμώδεις ἐπιδημίαι καὶ ὁ θάνατος· δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὴν παντελῆ νηνεμίαν, ἣς κρατεῖ τὰ πλοῖα ἀκίνητα εἰς μετώρον τὸ πέλαγος, ὥστε κινδυνεύουσιν οἱ ναυτιλόμενοι ν' ἀποθάνωσιν ὑπὸ τοῦ πνίγους· οὐτ' εὐχόμεθα ποτε εἰς τοὺς ζῶντας τὴν σιωπὴν τῶν τάφων.

Οὐδέποτε ἔπαθον, οὔτε κατεστράφησαν αἱ κοινωνίαι εἰμὴ ὅπου λείπει ἡ εἰλικρίνεια καὶ γενναϊότης τῶν φρονημάτων, ὁ γνήσιος δηλ. πατριωτισμός, ἡ δὲ ἀνδραποδώδης κολακεία ὑποκρύπτει τὴν ἀλήθειαν, συστίαζε τὰ πλημμελήματα καὶ ὑποκορίζει τὰς καταχρήσεις· ὅπου τὰ δημόσια ὑπουργήματα προσφέρονται κατὰ χάριν εἰς τοὺς ἀναξίτους, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ δὲν ἀκούεται, ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐπιπροσθούμενος ὑπὸ τῶν δυνατῶν ἐμποδίζεται νὰ βλέπῃ ἐκ τῆς περιωπῆς τοῦ θρόνου, ὡς ὁ αἰτός ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων, τοὺς ὄρεις καὶ φύλους, οἱ ὅποιοι ἔρπουσιν εἰς τὰς κοιλάδας, ὥστε ἐνθαρρύνεται ἡ διαφθορά, βραβεύεται ἡ ἀγυρτία, ἐνισχύεται δὲ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ δολιότης.

Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τῆς αἰείποτε σχεδὸν κακονομουμένης καὶ ἡ ἡ στασιαζούσης Ἰσπανίας, καθὼς καὶ γειτόνος τινὸς ἡμῶν χώρας. Τούνατίον δ' ἐκ τῶν εὐνομούμενων κοινοβουλευτικῶν βασιλείων τῆς δυτικῆς Εὐρώπης τὸ Βέλγιον καὶ τὸ Πεδιμόντιον φαίνονται καθαρεύοντα ὁπωσοῦν πολιτικῶν ἐλαττωμάτων, ὅσα βρίζουσιν ἀλλαχοῦ, ὥστε ὑπάρχουσι τοῦλάχιστον καθ' ἑαυτὰ ἡσραλισμένα, μόνον δὲ ἐξαιρετικῆς τῆς ἐπῆρεια δύναται νὰ ἐπαπειλήσῃ, ἡ καὶ νὰ δικόψῃ προσωρινῶς τὴν εὐημερίαν τῶν.

Τὸ πᾶν ἄρα ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ζήλου τῶν ἡγεμόνων. Ἄν ἡ Εὐρώπη προηγήται εἰς τὸ στάδιον τοῦ πολιτισμοῦ, τὰς Κυβερνήσεις ἔχει ὁμολογουμένως ὡς ὀδηγούς· ἀλλ' αὐταὶ ποτὲ μὲν ἐκ

πολιτικῶν, ποτὲ δὲ καὶ ἐκ φυσικῶν συμβεβηκότων μεταπίπτουσιν ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον προνομιστῶν οὐκ ἰσῶν οἰκογενειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἔτυχεν ἀπ' ἀρχῆς νὰ περιορισθῇ τὸ δικαίωμα δ' ἅ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν. Ὅθεν ἡ καθολικὴ γνώσις τῆς γενεαλογίας τῶν φαίνεται οὐχὶ μόνον περιέρχως, ἀλλὰ καὶ ὠρέλιμος εἰς τοὺς φροντίζοντας περὶ τῶν κοινῶν, καὶ θέλοντας νὰ καταλαμβάνωσιν εὐκρινῶς τὰς γινόμενας μεταβολὰς κατὰ τὸν καιρὸν μάλιστα τοῦτον τῆς πολιτικῆς καλιβρίας. Εἰς ἡμᾶς δὲ ἰδιαιτέρως συμπεριεῖ νὰ γνωρίζωμεν ὁπωσοῦν τὰς συγγενικὰς σχέσεις τῶν μεγάλων δυναστειῶν, αἱ ὁποῖαι διέπουσιν τῆς Εὐρώπης τὴν τύχην· ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰς τοῦ Βαβαρικοῦ καὶ τοῦ Ὀλδεμβουργικοῦ οἴκου, διότι ὁ μὲν εὐτύχησε νὰ δώσῃ τὸν πρῶτον βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος, προωρίσθη δὲ νὰ προσφέρῃ ὁμοίως καὶ τοὺς διαδόχους του, ὁ δὲ ἐγέννησε τὴν πρῶτην αὐτῆς βασιλίτισσαν.

ΕΛΛΑΣ

ΘΩΝ Α'. πρίγκιψ Βαβαρίας γεν. 4 Ἰουν. 1815· ἐδέχθη τὴν Βασ. 5 Οκτ. 1832, βασιλεύει ἀπὸ 1833 Ἰαννουαρ. 25. ἐνυμφ. 22 Νοεμ. 1836 τὴν Βασ. Μαρ. Φριδ. Ἀμελίαν γεν. 21 Δεκ. 1818 κόρη δὲ τοῦ μεγ. δουκὸς τοῦ Ὀλδεμβούργ.

ΒΑΒΑΡΙΑ.

Μαξιμιλιανὸς Β'. Ἰωσήφ γεν. 28 Νοεμ. 1811. Βασιλ. Βαβαρίας, κόμης παλ. τοῦ Ῥήνου, δούξ τῆς Βαβαρίας, Φραγκονίας, καὶ Σουαβίας· ἔλαβε τὰς ἡνίας τῆς Κυβερ. παραιτηθέντος τοῦ πατρὸς του τῆ 21 Μαρτ. 1848. νυμφευθεὶς ἐπιτροπικῶς τῆ 5, προσωπικῶς δὲ τῆ 12 Ὀκτωβρ. 1842 τὴν βασιλίτισσαν Φριδερίκην—Φραγκίσκαν—Αὐγούστην—Μαρίαν Hedwige γεννηθ. 15 Ὀκτωβρ. 1825 κόρη δὲ τοῦ Οὐίλλελμου πρίγκιπος Πρωσσίας, θεῖου τοῦ Βασιλέως αὐτῆς.

Υἱὸς αὐτοῦ.

- 1) Πρ. Λουδοβίκος—Θθων—Φριδερίκος—Οὐίλλελμος γεννηθ. 25 Αὐγούστου 1845.
2) Ὅθων—Οὐίλλελμος—Λουϊτπόλδος—Ἀδαλβέρτος Walden γεννηθ. 27 Ἀπριλίου 1848.

Ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί.

- 1) Πριγκ. Μαθίλδη—Καρολίνα—Οὐίλλελμίνη—Charlotte γενν. 30 Αὐγ. 1813. νυμφευθ. 26 Δεκεμ. 1833 Λουδοβίκον Γ'. τὸν μέγαν δούκα τοῦ Hesse.
2) Πρ. Θθων—Φριδ.—Λουδοβίκος γενν. 1 Ἰουνίου 1815 βασιλ. τῆς Ἑλλάδος 5 Ὀκτ. 1832.
3) Πρ. Λεοπόλδος—Κάρολος—Ἰωσήφ—Οὐίλλελμος—Α. υδοβίκος γεν. 12 Μαρτ. 1821. στρατηγ. ἀρχηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ νυμφευθ. 15 Ἀπριλ. 1844 μετὰ τῆς ἀρχιδουκίσσης Αὐγούστης—Φριδριάνδης—Λουησίας—Μαρίας—Ἰωάννης—Ἰωσήφ γεννηθ. 1 Ἀπρ. 1825 κόρης Λεοπόλδου μεγ. δουκ. τῆς Τσσεκίας.

Τέκνα αὐτῶν.

- Α) Πρ. Λουδοβίκος—Λεοπόλδος—Ἰωσήφ—Μαρίας—Αλουήσιος—Ἀλφρέδος γεν. 7 Ἰαν. 1845.

ΟΛΔΕΜΒΟΥΡΓΟΝ.

- Β) Πρ. Λεοπόλδος—Μαξιμιλιανὸς—Ἰωσήφ—Μαρίας, Ἄρνούλφος γεν. 9 Φεβρ. 1846.
Γ) Ὁθρεσία—Charlotte—Μαριάννα—Αὐγούστα γεν. 12 Νοεμ. 1850.
Δ) Πρ. Φραγκίσκος—Ἰωσήφ—Ἄρνούλφος—Αδαλβέρτος—Μαρίας γεν. 6 Ἰουλ. 1852.
4) Πρ. Ἀδελγόνδη—Αὐγούστα—Charlotte—Caroline—Ἐλισάβετ—Ἀμελία—Μαρία—Σοφία—Λουησία γεν. 19 Μαρτ. 1823, νυμφ. 30 Μαρτ. 1842 μετὰ Φραγκίσκου τοῦ δουκὸς τῆς Μουτίνης (Modène)
5) Πρ. Ἰλδη ἀρδη—Λουησία—Charlotte—Ὁθρεσία—Φριδερίκη γεν. 10 Ἰουν. 1825 νυμφ. 1 Μαΐου 1844 μετὰ τοῦ Ἀλβέρτου ἀρχιδουκὸς Αὐστρίας υἱοῦ τοῦ ἀποθ. ἀρχιδουκὸς Καρόλου.
6) Πρ. Ἀλεξανδρίνη—Ἀμελία γεν. 26 Αὐγ. 1826
7) Πρ. Ἀδαλβέρτος—Οὐίλλελμος—Γεώργιος—Λουδοβίκος γεν. 19 Ἰουλ. 1828.

Πατὴρ καὶ μήτηρ.

Βασιλεὺς Λουδοβίκος—Κάρολος—Αὐγουστος γεν. 25 Αὐγ. 1786 διεδέχθη τὸν πατέρα βασιλ. Μαξιμιλιανὸν—Ἰωσήφ (γεν. 27 Μαΐου 1756) 13 Οκτ. 1825 παρητήθη 20 Μαρτίου 1848, ἐνυμφεῖθη 12 Ὀκτωβρ. 1810 τὴν Βασιλίτισσαν Ὁθρεσίαν—Charl.—Λουησίαν—Φριδερίκην—Ἀμελίαν γενν. 8 Ἰουλ. 1792 κόρη δὲ τοῦ Φριδερίκου δουκὸς τοῦ Saxe Altenbourg.

Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφαὶ τοῦ Βασ. Λουδοβίκου.

- Α.) Ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς Οὐίλλελμίνης Αὐγούστης (ἀποθ. 30 Μαρτ. 1796) κόρης Γεωργίου Πρίγκιπος τοῦ Hesse Δαρμσταδ.
1) Πρ. Charlotte Αὐγούστα γενν. 8 Φεβρ. 1792 χήρα αὐτοκρατορίσσης Αὐστρίας.
2) Πρ. Κάρολος—Θεόδωρος—Μαξιμ.—Αὐγουστος γενν. 7 Ἰουλ. 1795, στρατάρχης εἰς τὴν ὑπερ. τῆς Βαβαρίας, γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῶν στρατευμάτων.
Β) Ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ πατρὸς καὶ τῆς Καρολίνας ἀποθ. 13 Νοεμ. 1841 κόρης τοῦ Καρόλου Λουδοβίκου Πρίγκιπος Βιδήης.
3) Πρ. Ἐλισάβετ, Λουησία βασιλίτσα Πρωσσίας νυμφ. 29 Νοεμβρ. 1823. γεννημ. 13 Νοεμ. 1801.
4) Πρ. Ἀμελία, Αὐγούστα νυμφ. 21 9βρίου 1822 τὸν πρίγκιπα Ἰωάννην δούκα Σαξωνίας.
5) Πριγκ. Σοφία—Δωροθέα—Οὐίλλελμίνη νυμφ. 4 Νοεμβρ. 1824 τὸν Φραγκίσκον Κάρολον ἀρχιδούκα Αὐστρίας γεν. 27 Ἰαννουαρίου 1805
6) Πριγκ. Μαρία, Λεοπόλδη Αἰννα Οὐίλλελμίνη βασιλ. Σαξωνίας νυμφ. 24 Ἀπρ. 1833.
7) Πρ. Λουησία—Οὐίλλελμίνη γεν. 30 Αὐγ. 1808 νυμφ. 9 Σεπτ. 1828 τὸν Μαξιμ. Ἰωσήφ δούκα ἐν Βαβαρία.

Ἀπόγονοι τοῦ δουκὸς Γεωργίου—Λουδοβίκου ἀποθ. 7 Σεπτ. 1763.

Μέγας δούξ Παῦλος—Φρεδερίκος—Αὐγουστος γεν. 13 Ἰουλ. 1783, δούξ τοῦ Σλέβιγκ Χόλσταϊν, Πρίγκιψ τοῦ Λουβέκ καὶ Βιρκενφελδ, διεδέχθη τὸν πατέρα του Πέτρον—Φρεδερίκον—Λουδοβίκον (γεννηθ. 17 Ἰανν. 1755.) τῆ 21 Μαΐου, καὶ ἐκηρύχθη μέγας δούξ 28 Μαΐου 1829· ἐνυμφεῖθη δὲ

- 1) 24 Ἰουλ. 1817 τὴν Ἀδελαΐδα κόρη δὲ τοῦ ἀποθ. Βικτωρος—Καρόλου—Φρεδερίκου Πρίγκ. d' Anhalt Bernbourg Chaumbourg (γεννηθεῖσαν 23 Φεβρουαρ. 1800 καὶ ἀποθανοῦσαν 23 Σεπτ. 1820).
2) 24 Ἰουνίου 1825 τὴν Ἰδαν Πριγγιπέσαν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας (γενν. 10 Μαρτ. 1804, ἀποθ. 31 Μαρτ. 1828).
3) 5 Μαΐου 1831 τὴν Κσκιλίαν, κόρη δὲ τοῦ ἀποθ. Γουτάδου Δ' Βασ. τῆς Σουηδίας (γενν. 22 Ἰουν. 1807, ἀποθ. 27 Ἰανν. 1844).

Θεγατέρες ἐκ τοῦ πρώτου γάμου.

Δούκισσα Μαρία—Φρεδερίκη—Ἀμελία γενν. 21 Δεκεμβρ. 1818, νυμφευθεῖσα 22 Νοεμβρ. 1836 Ὁθωνα τὸν Ἄον Βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος. Δούκ. Ἐλισάβετ—Μαρία—Φρεδερίκη γενν. 8 Ἰουν. 1820.

Υἱὸς ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου.

Δούξ Νικόλαος—Φρεδερίκος—Πέτρος μέγας δούξ διάδοχος γενν. 8 Ἰουλ. 1827, νυμφ. 10 Φεβ. 1852 τὴν Ἡγεμονίδα Ἐλισάβετ—Παύλην Ἀλεξάνδραν γενν. 26 Μαρτίου 1826, κόρη δὲ τοῦ Ἰωσήφ δουκὸς τῆς Σαξωνίας Ἀλτεμβούργ.

Υἱὸς ἐκ τοῦ τρίτου γάμου.

Δούξ Ἀντώνιος—Γκούνθερ—Φρεδερίκος—Ἐλισμαρ γενν. 28 Ἰανν. 1844.

Ἀδελφός.

Πρίγκιψ Πέτρος—Φρεδερίκος—Γεώργιος, (ἀποθ. 27 Δεκιμ. 1812) νυμφευθ. τὴν Αἰκατερίνην Παυλίδα γενν. Μεγ. Δούκισσαν τῆς Ῥωσσίας, Βασιλίτισσαν δὲ ὕστερον τῆς Βουρτεμβέργης (ἀποθ. 9 Ἰανν. 1819)

Υἱὸς αὐτοῦ.

Πρίγκ. Κωνσταντίνος—Φρεδερίκος—Πέτρος γενν. 26 Αὐγ. 1812 στρατηγὸς τοῦ περσικοῦ εἰς τὴν ὑπερσίαν τῆς Ῥωσσίας, Πρέεδρος τῆς Γεροσίας, διευθυντὴς τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ὑποθέσεων· ἔλαβε δυνάμει αὐτοκρ. διατάγματος τὸν τίτλον Αὐτοκρατορικῆς Ὑψηλότης—ἐνυμφεῖθη 23 Ἀπριλ. 1837 τὴν Πριγγιπέσαν Ὁθρεσίαν—Φριδερίκην Isabelle—Charlotte γενν. 17 Ἀπρ. 1815 κόρη δὲ τοῦ ἀποθ. Βιλλιέλμου δουκὸς τοῦ Νασσάου.

Τέκνα αὐτῶν

1. Πρ. Ἀλέξανδρος, Φρειδερίκος, Βιλλιέλμος γενν. 2 Ἰουν. 1838.
2. Πρ. Νικόλαος, Φρειδερίκος, Αὐγουστος γενν. 9 Μαΐου 1840.
3. Πρ. Ἀλέξανδρος, Φρειδερίκος, Κωνσταντίνος γενν. 2 Ἰουν. 1844.
4. Πριγ. Αἰκατερίνη, Φρειδερίχη, Παυλίνα γενν. 21 Σεπτ. 1846.
5. Πριγ. Γεώργιος, Φρειδερίκος, Ἀλέξανδρος γενν. 17 Ἀπρ. 1848.
6. Πριγ. Κωνσταντίνος, Φρειδερίκος, Πέτρος γενν. 9 Μαΐου 1850.
7. Θηρεσία, Φρειδερίχη, Ὀλγα γενν. 20 Μαρτ. 1852.

ΡΩΣΙΑ.

Νικόλαος Α΄. Παυλίδης γεννηθ. 6 Ἰουλίου 1796. διάδοχος τοῦ Ἀλεξ. (γεννηθέντος 23 (12) Δεκ. 1777) τῆ 1 Δεκεμ. (19 Νοεμ.) 1825 δυνάμει τῆς παραιτήσεως τοῦ Μ. Δ. Κωνσταντίνου ἐπέστη τῆ 3 Σεπτ. (22 Αὐγ.) 1826 ἐν Μύσχα καὶ 24 (12) Μαΐου 1829 ἐν Βηροσλίε· ἐνυμφ. 13 (1 Ἰουλ.) 1817 τῆ αὐτοκρ. Ἀλεξάνδραν Θεοδωρίδα πρῶν Φρειδερίκη, Λουσιάν Charlotte Βιλλελμίνην γεν. 13 (1) Ἰουλίου 1798 κόρη τοῦ Φριδ. Βιλλιέλμου Γ. βασιλέως τῆς Πρωσίας.

Τέκνα.

Α) Ἀλέξανδρος Νικολαΐδης Καισαρίδης καὶ μέγας δούξ διάδοχος γεννηθείς 29 (17) Ἀπρ. 1818 διοικ. τοῦ σώμ. τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν Grenadiers, ἀρχηγὸς τῶν στρατ. σχολείων, ἀρχηγὸς καὶ κηδεμὼν τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου τοῦ Τσεσμέ, ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν λογιζῶν τῆς φρουρᾶς κτλ. Ἐνυμφ. 28 [16] Ἀπρ. 1841 τὴν Καισαρίδα καὶ μεγάλην δούκισσαν Μαρίαν Ἀλεξανδρίδα, πρῶν δὲ Μαξιμιλιανὴν Βιλλελμίνην Αὐγούστην Σοφίαν Μαρίαν γεννηθείσαν 8 Αὐγ. 1824 κόρη τοῦ Λουδοβ. Β. μεγάλου δούκους τῆς Hesse.

Υἱοί.

- 1) Νικόλαος Ἀλεξανδρίδης, μέγας δούξ γενν. 20 (8) Σεπτεμβρίου 1843.
 - 2) Βλαδμηίρος Ἀλεξανδρίδης μέγας δούξ γεννηθ. 22 [10] Ἀπριλίου 1847.
 - 3) Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης μέγας δούξ γεννηθ. 10 Μαρτίου [26 Φεβρουαρίου] 1845.
 - 4) Ἀλέξιος Ἀλεξανδρίδης μέγας δούξ γενν. 14 (2) Ἰαν. 1850.
- Β.) Μαρία Νικολαΐς μεγ. δούκισσα γεννηθ. 18 [6] Αὐγούστου 1819 νυμφ. 14 [2] Ἰουλίου 1839 μετὰ Μαξιμιλιανὸν Λαϊχτεμβέργ πρίγκιπος d' Eichstadt.
- Γ.) Ὀλγα Νικολαΐς μεγάλ. δούκισσα γεννηθεῖσα 11 Σεπτεμβρίου 30 Αὐγούστου 1822, νυμφευθεῖσα 13 [1] Ἰουλίου 1846 μετὰ Καρόλου πρίγκιπος τοῦ Βουρτεμβέργ.

Δ.) Κωνσταντίνος Νικολαΐδης, μέγας δούξ, γεννηθείς 21 (9) Σεπτεμβρίου 1827 ἀρχ. τῶν Εὐγενῶν ὑποτροφ. τοῦ Ναυτικοῦ κτλ. ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν hussards τοῦ ἀποθανόντος μεγάλου δούκους Μιχαήλ Παυλίδου, μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν καὶ ἰδιοκτῆτης τοῦ πεζικοῦ τάγματος τῆς Αὐστρίας ἀριθ. 18. ἐνυμφεῖται 11 Σεπτεμβρ. (30 Αὐγούστου) 1848 μετὰ τῆς μεγάλης δούκισσης Ἀλεξάνδρας Ἰωσηφίδος, πρῶν δὲ Φριδερ. Ἑρριέτας, Παυλίνας, Μαριάνας, Ἐλισαβὲτ γεννηθ. 20 (8) Ἰουλίου 1830 κόρης Ἰωσήφ δούκους τοῦ Σάξ Altembourg.

Τέκνα αὐτῶν.

- 1) Νικόλαος Κωνσταντινίδης, μέγας δούξ, γεννηθείς 14 (2) Φεβρουαρίου 1850.
 - 2) Ὀλγα Κωνσταντινίς, μεγάλη δούκισσα, γεννηθ. 3 Σεπτεμβρίου (22 Αὐγούστου) 1851.
- Ε.) Νικόλαος Νικολαΐδης, μέγας δούξ, γεννηθείς 8 Αὐγούστου (27 Ἰουλίου) 1831 ὑπασπ. τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος ἀρχ. τοῦ τάγματος τῶν dragons καὶ ἐνὸς συντάγ. grenadiers, ἰδιοκτῆτης τοῦ Αὐστρ. συντάγματος τοῦ hussards ἀριθ. 2. καὶ τοῦ Πρωσικοῦ τῶν θωρακοφόρων ἀριθ. 5.
- Ζ) Μιχαήλ Νικολαΐδης μέγας δούξ γεν. 25 (13) Ὀκτωβρίου 1832 ὑπασπ. τοῦ αὐτοκράτορος, ἀρχηγὸς ταγμ. λογιζῶν καὶ chasseurs, ἀρχηγὸς τοῦ δευτέρου τάγματος τοῦ πυροβολικοῦ τῆς φρουρᾶς, ἰδιοκτῆτης τοῦ πεζικοῦ τάγματος τῆς Αὐστρίας ἀριθ. 26. καὶ τῆς 4 τῶν Χουτάρ τῆς Πρωσίας.

Ἀδελφὴ καὶ ἀδελφός.

- 1) Μαρία Παυλὶς μεγάλη δούκισσα τοῦ Saxe (Vei-mar).
- 2) Ἄννα Παυλὶς χήρα τοῦ Οὐϊλλιέλμου Β. Βασιλέως τῶν Ὁλλανδῶν 17 Μαρτίου 1849.
- 3) Μιχαήλ Παυλίδης μέγας δούξ γεννηθείς 8 Φεβρουαρίου (28 Ἰαννουαρίου) 1798, ἀρχ. τοῦ πυροβολ. ἀποθανὼν 9 Σεπτεμβρίου 1849. Ἡ χήρα αὐτοῦ Ἐλένη Παυλὶς πρῶν δὲ Φρειδερίκη Charlotte Μαρία γεννηθεῖσα 9 Ἰαν. 1807 (28 Δεκεμβ. 1806) κόρη τοῦ Παύλου πριγ. Βουρτεμβέργης ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως νυμφ. 17 (9) Φεβρ. 1824 ἡ κόρη τῆς Αἰκατερίνη Μιχαηλὶς μεγ. δούκ. γεννηθ. 28 (16) Αὐγ. 1827 νυμφ. 16(4) Φεβρ. 1850 μετὰ τοῦ Γεωργίου δούκους Mecklenbourg Strélitz.

Γ Α Λ Λ Ι Α.

Λουδοβ. Ναπολέων ἐγενν. ἐν Παρ. 20 Ἀπριλίου 1808 — ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκρ. (γενν. ἐν Αἰτακίῳ 15 Αὐγ. 1769 Αὐτ. ὑπάτου 9 Νοεμ. 1779, αὐτοκράτορ. τῶν Γάλλων 18 Μαΐου 1804, παραιτηθέντος 11 Ἀπρ. 1814, ἐπανελθόντος ἐκ τῆς (Αἰθαρίας) Ἑλλάδος 1 Μαρτίου 1815, παραιτηθέντος πάλιν 22 Ἰουνίου 1815 ἀποθ. εἰς τὴν Ἀγ. Ἐλένην 5 Μαΐου 1821)

Υἱὸς Λουδοβίκου Ναπολέοντος (γεννηθ. 2 Σεπ. 1778, Βασιλέως τῆς Ὁλλανδίας 5 Ἰουνίου 1806

μέχρι Ἀγ. Ἰουλ. 1810, ἀποθ. 25 Ἰουλ. 1846 ὡς κόμητος de Saint Leu)

Ἐξελέχθη πρόεδρος τῆς Γαλλ. δημοκρ. τῆ 10—11 Δεκ. 1848 διὰ 6,048,872 ψήφων, ἀνηγορεύθη τῆ 20 τοῦ αὐτοῦ μέχρι τῆς Γ. Κυριακῆς τοῦ μηνὸς Μαΐου 1852. Δυνάμει νέου δόγματος 3 Δεκ. 1851 ἐξελ. ἐκ νέου τῆ 20 — 21 Δεκεμ. Πρόεδρος ἐπὶ 10 ἐτη δι 7,581,231 ψήφων τῆ δὲ 1 Δεκεμβ. 1852 αὐτοκράτωρ δι 7,714,585.

ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΚΛΑΔΟΣ.

Ἐκ συναφείας τῶν ἐκγότων Ἰωσήφ καὶ Λουκιανοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ναπολέοντος.

Πρ. Κάρολος Ἰούλιος, Λουκιανὸς Βοναπάρτης γεν. ἐν Παρίσι. 24 Μαΐου 1803 ἐταῖρος πολλῶν ἀκαδημιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερ. κτλ. υἱὸς τοῦ Λουκιανοῦ (γεννηθ. 21 Μαΐου 1775, ἀποθ. 30 Ἰουν. 1840) ἐνυμφεῖται ἐν Βρυξέλαις 29 Ἰουν. 1822 τὴν Zénaide Charlotte Ἰουλιάν γεννηθ. ἐν Παριεῖσις 8 Ἰουλίου 1802, κόρην μονογενῆ τοῦ ἀποθ. Ἰωσήφ, Ναπολ. Βοναπάρτου ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκρ. (γεννηθ. 1 Ἰαν. 1767 βασιλέως Νεαπόλεως 30 Μαρτ. 1806, βασιλέως τῆς Ἰταλίας 6 Ἰουν. 1808 μέχρι 30 Μαΐου 1814, ἀποθανόντ. δὲ 28 Ἰουλ. 1844 ὡς κόμητος de Survilliers καὶ τῆς βασιλίσσης Ἰουλιᾶς Μαριᾶς Clary ἀδελφῆς τῆς χήρας βασιλίσσης τῆς Σουηδίας.

Τέκνα.

- 1) Ἰωσήφ—Λουκιανός—Κάρολος Ναπολέων Βοναπάρτης πρίγκιψ de Musignano γεν. 13 Φεβρ. 1824
- 4) Λουκιανός, Λουδοβίκος, Ἰωσήφ Βοναπάρτης γεν. 15 Νοεμβρίου 1824.
- 3) Ἰουλιᾶ—Charlotte—Zénaide—Pauline—Létitia—Desirée—Bartholomé Bonaparte γενν. 6 Ἰουνίου 1830 νυμφευθ. 30 Αὐγούστ. 1847 τὸν Ἀλέξανδρον del Gallo Marquis de Boccagiovine.
- 4) Charlotte—Honorine—Joséphine Bonaparte γενν. 4 Μαρτίου 1832, νυμφευθ. 4 Ὀκτωβρίου 1848 τὸν Πέτρον κόμητα Primoli.
- 5) Μαρία—Desirée—Εὐγενία—Ἰωσηφίνη—Φιλομένη Βοναπάρτη γεν. 18 Μαρτίου 1835. νυμφ. 2 Μαρτ. 1851 τὸν Παῦλον κόμητα de Campello.
- 6) Αὐγούστα—Amelie—Maximil—Jacqueline Bon. γεν. 9 Νοεμβρ. 1836.
- 7) Ναπολέων—Γρηγόριος—Ἰάκωβος—Φίλιππος Βον. γεν. 5 Φεβρ. 1839.
- 8) Bathilde—Aloise—Léonie—Bonaparte γεν. 26 Νοεμβρ. 1840.

Μῆτηρ

Ἀλεξανδρίνη Laurence de Bleschamp χήρα πριγ. de Canino γεννηθ. à Calais 1788.

Ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ

- Ἐκ τῆς Χριστινῆς Boyer ἀποθ. 1801.
- 1) Charlotte γεννηθ. 13 Μαΐου 1796 χήρα τοῦ πριγ. Gabrielli.

Ἐκ τῆς Ὁμοπάρτης καὶ ὁμομήτριος.

- 2) Létitia γενν. 1 Δεκεμβ. 1804 νυμφευθεῖσα τὸν Κ. Thomas Vyvse πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας εἰς Ἑλλάδα.
- 3) Λουδ. Ναπολέων γενν. 4 Ἰαννουαρίου 1813.
- 4) Πέτρος Ναπολέων γενν. 12 Σεπτεμβρίου 1815.
- 5) Αντώνιος γεν. 31 Ὀκτωβρίου 1816.
- 6) Μαρία γενν. 12 Ὀκτωβρ. 1818. νυμφευθεῖσα τὸν Vincent valentini de Canino.
- 7) Κωνσταντία γεν. 30 Ἰανν. 1823 καλογραφα. ἡγουμένη. au Sacre Coeur ἐν Λονδίῳ

ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ ΚΛΑΔΟΣ.

Γενεαλογία τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος.

Ἰερώνυμος—Ναπολέων Βοναπάρτης γεννηθ. τῆ 15 Νοεμβρίου 1784, βασιλεὺς Βεσπαλίας 1 Δεκ. 1807 μέχρις 26 Ὀκτωβρίου 1813, πρίγκιψ de Montfort. διωρισθὴν διὰ ψηφίσματος 23 Δεκεμ. 1848 στρατηγὸς μίρας καὶ διοικητῆς, ἡ ἐφορὸς τοῦ οἴκου τῶν ἀπομάγων. Στρατάρχης τῆς Γαλλ. 1 Ἰανν. 1850, Πρόεδρος τῆς Γερουσίας 28 Ἰανν. 1852, νυμφευθεὶς Ἀον 27 Δεκεμβρίου 1803 τὴν Ἐλισάβητ Patterson, διαζευχθεὶς δὲ Ἀπρ. 1805, Βον. 12 Αὐγούστου 1807 τὴν Φρειδερίκη—Αἰκατερίνην Σοφίαν ἐκ γεν. Πριγγιπ. Wurtemberg χηρέυσας 28 Νοεμβρ. 1838

Τέκνα ἐκ τοῦ δευτέρου Γάμου.

- 1) Μιθιλλή Létitia—Βιλλελμίνην Βοναπάρτη γενν. ἐν Τεργέστη 27 Μαΐου 1820 νυμφ. τῷ 1841 τὸν Ἀνατόλιον πρίγκιπα Δεμιδῶφ.
- 2) Κάρολος Παῦλος Βοναπάρτης γεννηθείς 9 Σεπτεμβρίου 1822.

ΑΓΓΛΙΑ

Ἀλεξάνδρα Βικτωρία Ἀη Βασίλ. τῆς μεγ. Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας γενν. 24 Μαΐου 1819, κόρη τοῦ Πρίγγ. Ἐδουάρδου δούκους de Kent (γεννηθέντος 2 Νοεμ. 1767, ἀποθ. 23 Ἰανν. 1820) ἀδελφοῦ τῶν Βασίλ. Γεωργίου καὶ Βιλλιέλμου Δ. διεδέχθη τὸν θεῖόν τῆς 20 Ἰουν. 1837, ἐνυμφεῖται 10 Φεβρ. 1840 τὸν Φραγκίσκον—Ἀλβέρτον—Αὐγουστον—Κάρολον—Ἐμμανουήλ Πρίγγ. τοῦ Σάξ Κοβούργου Γκότα γενν. 26 Αὐγ. 1819, πολιτογραφηθέντα Ἀγγλον τῆ 24 Ἰανν. 1840 ἱεραρχοματῆα τοῦ Παιπιστημίου τῆς Κανταβρυγίας, χιλιάρχη τῆς Σκωτικῆς φρουρᾶς τῶν fusilliers. κτλ.

Τέκνα

1. Πριγ. Βικτωρία—Ἀδελαΐς—Μαρία—Λουσιᾶ γενν. 21 Νοεμ. 1840.
2. Πρ. Ἀλβέρτος—Ἐδουάρδος γενν. 9 Νοεμ. 1841 πριγ. Καμβρίας (Wales) δούξ τῆς Σαξωνίας πρίγκιψ τοῦ Saxe Cobourg et Golha Grand Steward d'Esse, Comte de Chester, et de Dublin, Baron de Renfrew, Κύριος τῶν νήσων.

- 3 Pr. Alice—Maudeco Μαρία γενν. 25 Απριλ. 1843.
 4 Άλφ. εδος—Έρνεστος—Άλβέρτος, πρίγκιψ του ήνωμένου βας. της μεγ. Βρετανίας και Ίβερνίας, δούξ της Σαξωνίας, Πρίγκιψ του Σαξκοβούργ και Γκότα γενν. 6 Αύγ. 1844.
 5 Pr. Ελένη—Αυγούστη—Βικτωρία γενν. 25 Μαΐου 1846.
 6 Pr. Λουησία—Καρολίνα—Άλβέρτη γενν. 18 Μαρτ. 1848
 7. Pr. Αρθού.—Βιλλιάμος—Πατρίκιος—Άλβέρτος Pr. του ήνωμένου Βασιλ. της μεγάλης Βρετανίας και Ίβερνίας γενν. 1 Μαΐου 1850.

Μήτηρ

Pr. Μαρία—Λουησία—Βικτωρία γενν. 17 Αύγ. 1786, κόρη Φραγκίσκου, δούκος του Σιξ Σάαλφελδ, Κοβουργ, χήρα του Πρίγ. Emich de Linange 4. Ίουλ. 1814, νυμφευθείσα τον Έθουάρδον δούκα του Κέντ Δον υιόν του Βασιλ. Γεωργίου Γου εἰς τὸ Κοβούργ 29 Μαΐου καὶ εἰς Λονδίον 11 Ίουλίου 1818, χήρα 23 Ίαν. 1820.

Θεῖος καὶ Θεία

Α) Πρίγ. Άδόλφος Φρεδερίκος γενν. 24 Φεβρ. 1774, ἀποθ. 8 Ίουλίου 1850, δούξ της Κανταβρυγίας χήρα αὐτοῦ.
 Πρίγ. Αὐγούστα—Βιλλιαμίνη—Λουησία γενν. 25 Ίουλίου 1797, κόρη Φρεδερίκου Λαγγράβ του Έτ. Κάσσελ, νυμφ. 7 Μαΐου 1818.

Τέκνα αὐτῆς

- 1) Πρίγ. Γεώργιος—Φρεδερίκος—Βιλλιάμος—Κάρολος δούξ Κανταβρυγίας, γενν. 26 Μαρτ. 1819. στρατηγός εἰς ὑπηρεσίαν της μεγάλης Βρετανίας, ἀρχηγός τῶν στρατευμάτων της ἐπαρχίας Έβλίνας (Dublin) ἐπιθεωρητής γενικός του Ίππικου, κτλ.
- 2) Πρίγγ. Αὐγούστα—Καρολίνα γενν. 19 Ίουλ. 1822, νυμφευθείσα τὸν μέγαν δούκα διάδοχον Μεκλεμβούργ Στρέλιτς 28 Ίουν. 1843
- 3) Μαρία—Άδελαις—Βιλλιαμίνη—Ελισάβετ, γενν. 27 Νοεμβρ. 1833.

Β) Πρίγ. Μαρία χήρα τῶν δούκων τῶν Gloucester.

Μέγας Θεῖος.

1) Βιλλιάμος—Έρρίκος δούξ τῶν Γκλόσεσερ γενν. 25 Νοεμβρ. 1743, ἀδελφός του Βασιλέως Γεωργίου Γου ἀποθ. 25 Αὐγ. 1805 υἱός αὐτοῦ,
 Pr. Βιλλιάμος—Φρεδερίκος δούξ τῶν Γκλόσεσερ γενν. 15 Ίαν. 1776 ἀποθ. 30 Νοεμβ. 1834

Χήρα αὐτοῦ.

Pr. Μαρία γενν. 25 Απριλ. 1776, κόρη του ἀποθ. Βασιλέως Γεωργίου Γου, νυμφευθείσα 22 Ίουλ. 1816.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Φραγκίσκος, Ίωσήφ, Κάρολος γενν. 18 Αὐγ. 1830 υἱός του ἀρχιδούκου Φραγκίσκου, Καρόλου, Ίωσήφ, αὐτοκράτορος της Αὐστρίας, βασιλεὺς της Οὐγγαρίας και Βοημίας, Λομβαρδίας, Γαλιτίας, Ίλλυρίας, Βενετίας κτλ. διεδέχθη τὸν θρόνον του Φερδινάνδον Α'. (ὡς βασιλέα δὲ της Οὐγγαρίας και Βοημίας Φερδινάνδον Β') παραιτηθέντα ἐκ τοῦ θρόνου τῆ 2 Δεκεμ. 1848, ἀποκοιτηθέντος δὲ αὐτὸν τοῦ πατρὸς του ἀρχιδούκου Φραγκίσκου Καρόλου.

Ἀδελφοί

- 1) Ἀρχιδούξ Φερδινάνδος—Μαξιμιλιανός—Ίωσήφ γενν. 6 Ίουλ. 1832 χιλιάρχος και ἰδιοκτήτης τοῦ συντάγματος τῶν οὐλάνων ἀριθ. 8 ὑπαρχιάρχος.
- 2) Ἀρχιδούξ Φερδινάνδος—Λουδοβίκος—Ίωσήφ Μαρίας γενν. 30 Ίουλ. 1833 χιλιάρχος και ἰδιοκτήτης τοῦ συντάγματος τῶν οὐλάνων ἀρ. 7.
- 3) Ἀρχιδούξ Λουδοβίκος—Ίωσήφ—Ἀντώνιος—Βίκτωρ γενν. 16 Μαΐου 1842.

Πατὴρ και Μήτηρ.

Ἀρχιδούξ Φραγκίσκος—Γεώργιος—Ίωσήφ γενν. 7 Δεκ. 1802 Πρίγκιψ και ἀρχιδούξ Αὐστρίας κτλ. υἱός του αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α'. (γενν. 12 Φεβρ. 1768 ἀποθ. δὲ 2 Μαρτ. 1835) ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου μετὰ της Μαρίας—Θηρεσίας—Καρολίνας—Ίωσήφ, (ἀποθ. 13 Απριλ. 1807) θυγατρός του Μκαρίτου Φερδινάνδου Α. βασιλ. τῶν δύο Σικελιῶν κτλ. Ἀπεκοιήθη τὴν διαδοχὴν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τῆ 2 Δεκ. 1848 ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φραγκίσκου Ίωσήφ, νυμφευθείς 4 Νοεμβ. 1824

Γην Ἀρχιδούκισσαν Σοφίαν—Φρεδερίκην—Δοροθέαν—Βιλλιαμίνην γενν. 27 Ίαν. 1805 κόρην του μακ. Μαξιμιλιανού—Ίωσήφ βασιλέως της Βαβαρίας.

Ἀδελφός και Ἀδελφαὶ τοῦ Πατρὸς.

1) Φερδινάνδος Α'. Κάρολος—Λεοπόλδος—Ίωσήφ, Φραγκίσκος,—Μαρκελίνος γενν. 19 Απριλ. 1793 πρωτότοκος υἱός του αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α. ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου μετὰ της Μαρίας—Θηρεσίας—Καρολίνας—Ίωσήφ γενν. Ἡγεμονίδος τῶν δύο Σικελιῶν. διεδέχθη τὸν πατέρα του 2 Μαρτ. 1835; Φερδινάνδος Α'. μὲν ὡς αὐτοκράτωρ της Αὐστρίας, Β'. δὲ ὡς βασιλεὺς της Οὐγγαρίας και Βοημίας. Ἐστέφη βασιλεὺς της μέν Οὐγγαρίας 28 Σεπ. 1830, της δὲ Βοημίας 7 Σεπ. 1836, της δὲ Λομβαρδίας και Βενετίας 6 Σεπ. 1838 παρητήθη τοῦ θρόνου ὑπὲρ τοῦ ἀνεψιῦ αὐτοῦ Φραγκίσκου—Ίωσήφ κτλ. τῆ 2 Δεκ. ἐνυμφεύθη ἐπιτροπικῶς μὲν τῆ 12, προσωπικῶς δὲ τῆ 25 Φεβρ. 1831 τὴν Αὐτοκράτορισσαν Μαρίαν—Ἄνναν—Καρολίναν—Πίαν γενν. 19 Σεπτ. 1803 κόρην του μακ. Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ βασιλέως της Σαρδηνίας, στεφθεῖσαν δὲ σίβυλλισσαν Βοημίας 12 Σεπτ. 1836.

2) Ἀρχιδούκισσα Μαρία—Κλημεντίνη Φραγκίσκη Ίωσήφ γενν. 1 Μαρτίου 1798, νυμφευθ. 28 Ίουλίου 1816 τὸν Λεοπόλδον Πρίγ. τῶν δύο Σικελιῶν χηρ. τῆ 10 Μαρτίου 1851.

5) Ἀρχιδούκισσα Μαρία—Ἄννα—Φραγκίσκη—Θηρεσία—Μιδαρὴ γενν. 8 Ίουν. 1804.
 Προμητὼρ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου—Ώσηφ Α. σύζυγος τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α.

(Γενν. 12 Φεβρ. 1768 ἀποθ. 2 Μαρτίου 1835)
 Αὐτοκράτοριττα—Charlotte Αὐγούστα γενν. 8 Φε. 1792 κόρη του μακ. Μαξιμιλιανού—Ίωσήφ βασιλέως της Βαβαρίας, νυμφ. ἐπιτροπικῶς μὲν 29 Οκτωβρ. προσωπικῶς δὲ 10 Νοεμβ. 1816 τὸν αὐτοκράτορα Φραγκίσκον Α'. στεφθεῖσα βασίλισσα Οὐγγαρίας 25 Σεπτ. 1825.

Μεγάλος θεῖος και ἀπόγονοι αὐτοῦ

Ἀδελφοί τοῦ πάππου αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Α'. υἱός του αὐτοκράτορος Λεοπόλδου Β'. (γενν. 5 Μαΐου 1747 ἀποθ. 1 Μαρτίου 1792) και της αὐτοκρατορίας Μαρίας—Λουησίας (γεννηθ. 24 Νοεμβ. 1745 ἀποθ. 15 Μαΐου 1792) κόρης Καρόλου Γ. βασιλέως Ἰσπανίας.

Α) Ἀποθ. Ἀρχιδούξ Φερδινάνδος—Ίωσήφ—Ίωάννης Βαπτιστής (γενν. 6 Μαΐου 1869 ὡς μέγας δούξ της Τοσκάνης Φερδινάνδος Γ'. ἀποθ. 18 Ίουν. 1824)

Β) Ἀρχιδούξ Κάρολος—Λουδοβίκος,—Ίωάννης—Ίωσήφ, Λαυρέντιος γενν. 5 Σεπτ. 1771, ἀποθ. 30 Απρ. 1847, νυμφ. 17 Σεπ. 1815 τὴν Ἐρρίεταν Πρίγ. του Nassau—Weiblurgo χηρεύσας 20 Δεκ. 1829 τέκνα αὐτοῦ.

1) Ἀρχιδούκισσα Μαρίαν—Θηρεσία—Ἰαβέλα βυ αἰλίσσα τῶν δύο Σικελιῶν

2) Ἀρχιδούξ Ἀλβέρτος—Φρεδερίκος—Ροδόλφος γενν. 3 Αὐγούστου 1817 στρατηγός του ἰππικου και διοικητής του Γ'. στρατοῦ, διοικητής πολ. και στρατιωτικὸς της Οὐγγαρίας κτλ. νυμφευθείς 1 Μαΐου 1844 τὴν

Ἀρχιδούκισ. Ἰλδεγάρδην—Λουησίαν—Καρολίναν, Θηρεσίαν—Φρεδερίκην γενν. 10 Ίουνίου 1825 κόρην Λουδοβίκου βασιλέως της Βαβαρίας.

Θυγατέρες.

1) Ἀρχιδούκισσα Μαρία—Θηρεσία—Ἄννα γεννηθ. 15 Ίουλίου 1845.

2) Ἀρχιδούκισσα Ματιλδὴ—Μαρία—Αδελγονδη, Αλεξανδρινὴ γεννηθείσα 25 Ίανουαρίου 1849.

3) Ἀρχιδούξ Κάρολος—Φερδινάνδος γεννηθείς 29 Ίουλίου 1818 κτλ.

4) Ἀρχιδούκισσα Μαρία—Καρολίνα—Λουησία—Χριστίνα γεννηθείσα 10 Σεπτεμ. 1815, νυμφευθείσα 21 Φεβρουαρίου 1852 τὸν Rénier Φερδινάνδον ἀρχιδούκα Αὐστρίας κτλ.

5) Ἀρχιδούξ Βιλλιάμος—Φραγκίσκος—Κάρολος γεννηθείς 21 Απριλίου 1827 κτλ.

Γ) Ἀρχιδούξ Ίωσήφ—Ἀντώνιος—Ίωάννης γεννηθείς 9 Μαρτίου 1776, ἀποθανὼν 13 Ίανουαρίου 1847.

Ἡ ἐκ τριτογαμίας χήρα αὐτοῦ

Αρχιδούκισσα Μαρία—Δωροθέα—Βιλλιαμίνη—Καρολίνα γεννηθείσα 1 Νοεμβ. 1797, θυγατὴρ Λουδοβίκου Φρεδερίκου—Αλεξάνδρου δούκος του Βούρτεμπεργ νυμφ. 24 Αὐγ. 1819.

Υἱοὶ ἐκ δευτερογαμίας τοῦ πατρὸς μετὰ της Ἐρμινίας κόρης Βίκτωρος Καρόλου Φρεδερίκου πρίγ. του Anhalt Bernbourg Schaumbourg γενν. 2 Δεκεμ. 1797 νυμφ. 30 Αὐγ. 1815 ἀποθ. 14 Σεπτ. 1817.

1) Ἀρχιδούξ Στέφανος—Φραγκίσκος—Βίκτωρ γενν. 14 Σεπτ. 1817 κτλ.

Τέκνα ἐκ τριτογαμίας.

2) Αρχιδ. Φραγκίσκος—Μαρία—Ελισάβετ γενν. 17 Ίαν. 1831 νυμφ. τὸν ἀρχιδούκα Φερδινάνδον d' Este 4 Οκτωβ. 1847, χήρα 15 Δεκεμβ. 1849.

3) Ἀρχιδούξ Ίωσήφ Κάρολος Λουδοβίκος γενν. 2 Μαρτ. 1833 κτλ.

4) Αρχιδ. Μαρία Ἐρρίετα Ἄννα γενν. 28 Αὐγ. 1836
 Δ) Ἀρχιδούξ Ἰωάννης Βαπτιστής Ίωσήφ—Φαβιανός,—Σεβαστιανός γενν. 20 Ίαν. 1782, ἐκλεχθείς παρὰ της ἐν Φραγκοφουρτίῳ ἐθν. δηγηγέως ἐπίτροπος της Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας 29 Ίουν. 1848. παραιτηθείς 20 Δεκεμ. 1849, στρατάρχης, νυμφευθείς (ἰδιωτικῶς) 18 Φεβρ. 1827 τὴν Ἄνναν Plochet γενν. 6 Ίανουαρίου 1804 κόμισσαν Μερὰν και Βρονέισσαν Branhof.

Υἱός.

Φραγκίσκος γενν. 11 Μαρτίου 1839 κόμης Μερὰν 1845.

Ε) Αρχιδούξ Rénier,—Ίωσήφ,—Ίωάννης,—Μιχαήλ—Φραγκίσκος—Γερώνυμος γενν. 30 Σεπτ. 1783 και νυμφευθείς 28 Μαΐου 1820 τὴν ἀρχιδούκισσαν Μαρίαν Ἐλισάβετ—Φραγκίσκαν γενν. 13 Απριλίου 1800 ἀδελφὴν του μακ. Καρόλου Ἀλβέρτου Βας. της Σαρδην.

Τέκνα.

1) Αρχιδούκισσα Ἀδελαις βασίλισσα της Σαρδηνίας.
 2) Αρχιδούξ Λεοπόλδος—Λουδοβίκος—Μαρίας—Φραγκίσκος—Ιούλιος—Εὐστάθιος—Γεράρδος γεννηθείς 6 Ίουνίου 1823 στρατάρχης κτλ.

3) Αρχιδούξ Ἐρνεστος—Κάρολος—Φήλιξ—Μαρίας—Ρένιερ—Γοδοφρίδος—Κυριακός γεννηθείς 8 Αὐγούστου 1829 στρατάρχης κτλ.

4) Αρχιδούξ Σιγισμούνδος—Λεοπόλδος—Μαρίας—Rénier—Αμβρόσιος—Οὐαλεντίνος γεννηθείς 7 Ίαν. 1826.

5) Αρχιδούξ Rénier—Φερδινάνδος—Μαρίας—Ίωάννης—Εὐαγγελιστής—Φραγκίσκος γεννηθείς 11 Ίαν. 1827 κτλ. νυμφευθείς 21 Φεβρουαρίου 1852 τὴν ἀρχιδούκισσαν Μαρίαν—Καρολίναν—Λουησίαν—Χριστίναν γεννηθείσαν 10 Σεπτεμβρίου 1825 κόρην του μακ. ἀρχιδούκου Καρόλου Λουδοβίκου κτλ.

6) Αρχιδούξ Ἐρρίκος—Ἀντώνιος—Μαρίας—Rénier—Κάρολος—Γρηγόριος γενν. 9 Μαΐου 1828 κτλ.

Z) Αρχιδούξ Λουδοβίκος=Ιωσήφ=Αντώνιος γεννηθείς 13 Δεκεμβρίου 1784.

Αδελφός του προπάππου.

Αρχιδούξ Φερδινάνδος δούξ της Μοδένης Brisgau άποθανών 24 Δεκεμβρίου 1806, νυμφ. Μαρίαν Βeatrice αρχιδ. d' Este δούκισσαν της Μάσσας και πριγ. της Καράρας.

Τέκνα αὐτῶν.

1) Αρχιδούξ Φραγκίσκος IV. γεννηθείς 6 Οκτωβρ. 1779, άποθανών 21 Ιανουαρίου 1846.

2) Αρχιδούξ Μαξιμιλιανός=Ιωσήφ=Ιωάννης=Αμβρόσιος=Κάρολος γεν. 14 Ιουλ. 1782 στρατάρχης

ΠΡΩΣΣΙΑ

Βασιλεύς Φερδινάνδος=Βιλλέμος Δ'. γεννηθείς 15 Οκτωβρίου 1795, διεδέχθη τὸν πατέρα του Φρεδερίκον Βιλλέμον Γ'. (γεννηθ. 3 Αὐγούστου 1770), 7 Ιουνίου 1840, νυμφευθείς 29 Νοεμβρίου 1823 τὴν βασίλισσαν Ελισαβετ—Λουησίαν γεννηθείσαν 13 Νοεμβρίου 1801 κόρην τοῦ μακ. Μαξιμιλιανού=Ιωσήφ βασιλέως της Βαβαρίας.

Αδελφοὶ καὶ ἀδελφαί.

A) Πρ. Φρεδερίκος=Βιλλέμος=Λουδοβίκος πριγ. γιψ Πρωσσίας γεννηθείς 22 Μαρτίου 1797 κτλ. νυμφ. 11 Ιουνίου 1829 τὴν πριγγίπισσαν Μαρίαν Λουησίαν Αὐγούστην—Αικατερίνην γεννηθείσαν 30 Σεπτεμβρίου 1811 κόρην Καρόλου=Φρεδερίκου μεγάλου δουκὸς τοῦ Σαξ Βεϊμάρ.

Τέκνα.

1) Φρεδερίκος=Βιλλέμος=Νικόλαος=Κάρολος γεν. 18 Οκτωβρίου 1831 κτλ.

2) Πρ. Λουησία=Μαρία=Ελισάβετ γεν. 3 Δεκ. 1838.

B) Η αυτοκρατορίτσα της Ρωσίας.

Γ) Πρ. Φρεδερίκος=Κάρολος=Αλέξανδρος γενν. 29 Ιουνίου 1801 κτλ. νυμφ. 26 Μαΐου 1827 τὴν Πρ. Μαρίαν—Λουησίαν=Αλεξάνδραν, γεν. 3 Φεβρ. 1808 κόρην Καρόλου—Φρεδερίκου μεγ. δουκὸς τοῦ Σαξ. Βεϊμάρ.

Τέκνα

1) Πρ. Φρεδερίκος—Κάρολος=Νικόλαος γενν. 20 Μαρτ. 1828.

2) Πρ. Μαρία=Λουησία=Άννα γενν. 1 Μαρτ. 1829.

3) Πρ. Μαρία—Άννα=Φρεδερίκη γενν. 17 Μαΐου 1836.

4) Η μεγάλη δούκισσα χήρα τοῦ Mecklembourg Schwerin.

5) Πρ. Λουησία=Αὐγούστη=Βιλλελμίνη=Δαμελία γενν. 1 Φεβρ. 1808, νυμφ. 21 Μαΐου 1825 τὸν Φρεδερίκον Πριγ. της Ολλανδίας.

6) Πρ. Φρεδερίκος=Ερρίκος=Αλβέρτος γενν. 4

Οκτωβρ. 1809 κτλ. νυμφ. 14 Σεπτ. 1830 τὴν Πρ. Βιλλελμίνην=Φρεδερίκην=Λουησίαν=Καρολίαν=Μαριάνναν γενν. 9 Μαΐου 1810 κόρην τοῦ άπ.θ. Βιλλέμου Α. βασιλέως της Ολλανδίας (διαζευχθείσαν 28 Μαρ. 1849).

Τέκνα

1) Πρ. Φρεδερίκη=Λουησίαν=Μαριάννα—Charlotten γενν. 21 Ιουν. 1831 νυμφ. 18 Μαΐου 1850 τὸν Γεώργιον Πρ. διάδοχον τοῦ Saxe Meiningen.

2) Φρεδερίκος=Βιλλέμος=Νικόλαος=Αλβέρτος γενν. 8 Μαΐου 1837 κτλ.

3) Πρ. Βιλλελμίνη=Λουησία=Ελισάβετ—Αλεξάνδρα γενν. 1 Φεβρ. 1842.

Αδελφοὶ τοῦ Πατρὸς

A) Λουδοβίκος=Φ.εδ.=Κάρολος γενν. 5 Νοεμβ. 1773, άποθ. 28 Δεκ. 1796, νυμφ. 26 Δεκ 1793 τὴν Φρεδερίκην=Καρολίαν=Σοφίαν—Αλεξάνδραν. Πρ. εκ γενετῆς τοῦ Μεκλεμβούργ Στρέλιτς (γενν. 2 Μαρτ. 1778 νυμφ. τριτογάμως τὸν βασιλέα της Χανόβρας άποθ. 29 Ιουν. 1841).

Υἱὸς αὐτοῦ

Πρ. Φρεδερίκος=Βιλλέμος=Λουδοβίκος γενν. 30 Οκτωβρ. 1794 κτλ. νυμφ. 21 Νοεμβρ. 1817 τὴν Πρ. Βιλλελμίνην Λουησίαν γενν. 30 Οκτωβρ. 1799 κόρην τοῦ μακ. Αλεξίου,δουκὸς d'Anhalt Bernbourg.

Υἱὸς

1) Πρ. Φρεδ. Βιλλέμος=Λουδοβίκος=Αλέξανδρος γενν. 20 Ιουν. 1820

2) Πρ. Φρεδερ Βιλλέμος=Γεώργιος=Ερνέστος γενν. 12 Φεβρ 1826.

B) Πρ. Φρεδερίκος=Βιλλέμος=Κάρολος γενν. 3 Ιουλίου 1783 άποθ. 28 Σεπτ. 1851 νυμφ. 12 Ιαν. 1804 τὴν Πριγ. Αμελίαν=Μαρίαν=Άνναν γενν. 18 Οκτωβρ. 1785, άποθ. 14 Απριλ. 1846 κόρην τοῦ μακ. Λουδοβίκου=Βιλλέμου=Λανδγράβ τοῦ Hesse Homburg

Τέκνα αὐτοῦ

1) Πρ. Ερρίκος=Βιλλέμος=Αδαλβέρτος γενν. 29 Οκτωβρ. 1811.

2) Πρ. Μαρία=Ελισάβετ=Καρολίνο=Βικτωρία γενν. 18 Ιουν. 1815, νυμφ. 22 Οκτωβρ. 1836 τὸν Κάρολον=Βιλλέμον—Λουδοβίκον Πριγ. τοῦ Hesse.

3) Πρ. Φρεδερίκη=Φραγκίσκη=Αὐγούστη Μαρία γενν. 15 Οκτωβρ. 1825 νυμφ. τὸν Μαξιμιλιανόν Β'. βασιλέα της Βαβαρίας.

Δευτέρα σύζυγος τοῦ μακ. βασιλέως Φρεδερίκου Βιλλέμου Γ.

Αὐγούστη Πρ. τοῦ Liegnitz κόρη τοῦ κόμητος Φερδινάνδου de Harnach νυμφ. ιδιωτικῶς τὸν βασιλέα Φρεδερίκον Βιλλέμον Γ. 9 Νοεβρ. 1824 χήρα 7 Ιουν. 1840.

I. N. Λεβαδεύς.

ΔΙΑΦΟΡΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΣ

Ὡς άσβεστον και τηλαυγή λυχίαν εσήριζε τὸν ἥλιον εἰς τὸ κέντρον (1) τοῦ παντὸς δ παντοδύναμος δάκτυλος τοῦ Θεοῦ, περίξ δὲ αὐτοῦ ἀφῆκε νὰ περιφέρωνται πλῆθος μικρῶν καὶ μεγάλων σωμάτων, τὰ ὁποῖα ὡς στρογγύλα ὀνομάζομεν σφαῖρα: ἐκτελοῦσι δὲ αὐτὰ δύο κινήσεις τὴν μὲν περί ἐξυτάς, ὥστε ἀλληλοδιαδῶχος φωτίζονται μὲν εἰς τὸ πρὸς τὸν ἥλιον ἐστραμμένον μέρος (ἡμέρα) σκτισζονται δὲ εἰς τὸ ἀντίθετον (ὠξ), τὴν δὲ περίξ τοῦ ἡλίου γινομένην κατὰ διαφόρους ἀποστάσεις και οκολιότητες, ἢ λοξότητες: ἐλλειψοειδεῖς: ἐκ ταύτης δὲ ἀποτελοῦνται οἱ τέσσαρες καιροί, ἔαρ, θέρος, φθινόπωρον και χειμῶν, ἢ τὸ σύνολον αὐτῶν πάντων τὸ λεγόμενον ἔτος.

Υπάρχουσι ἄρα μικρὰ και μεγάλα ἔτη κατὰ τὸ μικρὸν, ἢ μακρὸν γυρον (δρόμον, ἢ τροχίαν) τοῦ πλανῆτου, καθὼς και μικρὰ, ἢ μακρὰ ἡμέραι κατὰ τὸν ὄγκον του, ἢ τὴν φωτιζομένην ἐπιφάνειαν: οὕτως ὁ Κρόνος, ὁ Ζεὺς και ἄλλοι πλανῆται μεγαλύτεροι της γῆς: ὡς μᾶλλον ἐκτεταμένον διάστημα περιτρέχοντες ἔχουσι και τὸ ἔτος μεγαλύτερον. Κατ' αὐτὸν τὸν λόγον ὡς ἔτος δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν και τὴν περίοδον της σελήνης: περιτρεφομένης ὡς δορυφόρου περίξ της γῆς, καθὼς ἢ γῆ περιστρέφεται περίξ τοῦ ἡλίου. Καὶ ὁμοῦς τὸ ἔτος τοῦτο της σελήνης, τὸ ὁποῖον πρῶτον και κυρίως παρετήρησαν οἱ ἄνθρωποι κατ' ἀρχάς, γινόμενον εἰς 29 ἡμέρας και τινὰς ὥρας ὀνομάζομεν κοινῶς μῆνας, ἐκ δώδεκα δὲ τοιούτων μηνῶν συμπληροῦται τὸ ἔτος της γῆς, διότι δώδεκα ὑπάρχουσι και ἄστρα τινὰ ζῳδια καλούμενα, ἀντικρῶ τῶν ὁποίων διέρχεται ἢ γῆ κατὰ τὴν περιστροφὴν της, ἔως εὖ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἢ τὸν αὐτὸν τόπον.

Ἄλλα ταῦτα μὲν εἰς ὑψηλὰς θεωρίας ἀστρονομικὰς ἀναγόμενα λέγομεν ὡς ἐν παρόδῳ, παρεκβαίνοντες ἐξ ἀνάγκης τοῦ προκειμένου θέματος: διότι πραγματικῶς ἐνταῦθα μόνον περί τοῦ ἔτους της γῆς ἐπιθυμοῦμεν ὀλίγα τινὰ, και ταῦτα δὲ ἱστορικώτερον, νὰ ἀναφέρωμεν.

Ἐτος εἶπὸν τινες και τὴν ἡμερονύκτιον της γῆς περίοδον ἐντὸς 24 ὥρων γινομένην: διότι κατ' ἄλλον τρόπον τῶντι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἀπίθανον ἀρχαιότητα, τὴν ὁποῖαν ἀντεποιοῦντο εἰς ἐκυτοῦς οἱ Βαβυλώνιοι, δηλ. 450.000 ἐτῶν. Ὑπάρχει δὲ και ἄλλο ἔτος τὸ τῶν ἀπλανῶν, εἶτε ἀκινήτων φαινομένων ἀστέρων (διότι κινουῦνται ἀνεπιστήτως ὡς πρὸς ἡμᾶς και βραδέως) ἔτος ὑπερμήκιστον, ἐπειδὴ συμπληροῦται εἰς 25,920 ἔτη κοινά, ὥστε ὁ πλατύτατος αὐτῶν κύκλος ἀποτελεῖ τὸν μέγαν λεγόμενον ἐνιαυτὸν. Τί θέλει ἄρα γε συμβῆ εἰς τὸ τέλος της ἀπεράντου ταύτης περιτροφῆς;

(1) Ὡς πρὸς ἡμᾶς. ἐπειδὴ μόνος ὁ Θεὸς αὐτὸς οἶδε πόσοι ἄλλοι ἥλιοι εὐρίσκονται διεσπαρμένοι εἰς τὸ ἀπέραντον διάστημα τοῦ παντὸς ὡς κέντρα ἰδιαιτέρων συστημάτων και δι' ἄλλης φύσεως ἴσως ὄντα.

Θεὸς εἰς τὸν οὐθῆσει ὁ κόσμος; Δὲν ἐπαπειλεῖται ἄρα γε καιστρόφῃ τις αὐτοῦ, ἢ μεταμόρφωσις ὁποιήθηποτε; Ἄλλὰ τι μᾶς μέλει νὰ ζαλιζώμεθα, ὅταν ὁ κίνδυνος ἀπέλη τόσον; Τί μᾶς ὠρελεῖ νὰ προβλέπωμεν τὰ κακά, ὅταν δὲν θέλωμεν ἴσχει μάρτυρες;

Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν ὡς ἐγγίσιτα πάντες ὅ, τι ἡμᾶς αὐτοῦς ἀφορᾷ και νομίζεται ὡς βέβαιον, διότι παραπολιῶν και πρὸ πολλοῦ και πολλαχῶς ἀπεδείχθη περί τοῦ πλανῆτου, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς αὐτοὶ κατοικοῦμεν.

Τὸ ἔτος αὐτοῦ περατοῦται μὲν συνήθως εἰς 365 ἡμέρας, ἀλλ' ἐνίοτε, δηλ. κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος ἀριθμοῦμεν 366: διότι ἀκριβέστερον ἢ περίοδος της γῆς γίνετα εἰς 365 ἡμέρας, 5 ὥρας και 49 λεπτά: ὅθεν τὰ τελευταῖα ταῦτα κλάσματα τοῦ χρόνου παραβλέποντες εἰς τὸν ὑπολογισμὸν χάριν εὐκολίας συναθροίζομεν ἔπειτα και συμπληροῦντες μίαν ἡμέραν προστίθεμεν εἰς τὸν δίσεκτον παρὰ τῶν Ῥωμαίων λεγόμενον χρόνον: διότι ἢ ἐμβόλιμος αὕτη ἡμέρα ἢ συγκροτουμένη ἐκ τῶν 5 ὥρων και 49 λεπτῶν προστίθετο πρὸ αὐτῶν μετὰ τὴν 24 Φεβρουαρίου, ἣτις ἐλέγετο Ἐκτη (πρὸ τῶν) Καλενδῶν (2) ἄρα ἢ προστιθεμένη ἐπερπε νὰ λέγηται βίς, ἢ δίς Ἐκτη, ἐπομένως δὲ και τὸ ἔτος ὠνομαζθητῆ aunus bis sextus, δηλ. ἐνιαυτὸς δίσεκτος. Ἡμεῖς ὁμοῦς προστίθεμεν τὴν προκειμένην ἡμέραν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Φεβρουαρίου, ὅστις αὕτως 29 ἡμέρας κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος λαμβάνει.

Λέγετα δὲ αὐτὸ Ἰουλιανόν: διότι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ πρῶτος, ὡς μέγας ἀρχιερεὺς, ἢ ποιητὴς, διέταξε νὰ τροποποιηθῇ τοῦ λοιποῦ, καθὼς εἶπομεν, ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἡμερῶν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀστρονόμου της Αλεξ. Σωσιγένους. Ἄλλα και ἢ διόρθωσις αὕτη εὐρέθη ἔπειτα σφαλερά: διότι τὸ περίσσευμα τοῦ χρόνου ὡς πρὸς τὴν περίοδον της γῆς δὲν περιέχει ἐξ ἀκριβῶς ὥρας, ὥστε εἰς 4 ἔτη νὰ ἀποτελέσωσιν ἐν νυχθήμερον (μίαν ἡμέραν) ἀλλὰ 5 ὥρας 48 λεπτά, 35 δευτέρα και 30 τρίτα κατὰ τὸν ἀστρονόμον Λαπλάς, ἢ 5 ὥρας, 48 πρῶτα, 51 δευτέρα και 6 τρίτα λεπτά κατ' ἄλλους: καθὼς και ὁ σεληνιακὸς μῆν σύγκειται ἐξ 29 ἡμερῶν 12 ὥρων και 46 λεπτῶν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς γίνετο ἀδιαφόρως ἢ προσθήκη της παρεμβολίμου ἡμέρας εἰς τὸν φεβρουάριον, ἐπερίσσευον ἀναγκάτως κατ' ἔτος 11 σχεδὸν λεπτά τὰ ὁποῖα εἰς 4 αἰῶνας (ἐκατονταετηρίδας) ἔφερον 3 πλεοναζούσας ἡμέρας.

Νέα μεταρρυθμίσις ἀπέβαινε ἀναγκασιότατη: ἐπειδὴ τὰ περισσότερα λεπτά, τὰ ὁποῖα ἐπέβαλεν ὁ Καίσαρ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν 6 ὥρων, ἀπετέλουσαν μίαν ἡμέ-

(2) Καλενδαὶ ἐλέγοντο αἱ πρῶται τῶν ἡμερῶν παρὰ τὸ calare ἐκ τοῦ Ε.Λ. ῥήματος καλῶ: διότι τὸ πάλαι διὰ κύρκος καλούμενος ὁ λαὸς ἐμάνθανε τὴν πρῶτην ἐκάστου μηνὸς ἡμέραν. Συγγρόνως δὲ τότε ἀνηγγέλλοντο εἰς αὐτὸν και αἱ ἑορταὶ τοῦ μηνὸς, και οἱ μέλλοντες νὰ τελεσθῶσιν ἀγῶνες και αἱ δικάσιμοι, καθὼς και αἱ ἀπαλοῖοι (nefastes) θεωροῦμεθα, παρ' αὐτῶν ἡμέραι: ἐπειδὴ δὲ τότε ἐδίδοτο εἰς τόκον τὰ χρήματα, ὠνομάθη καλενδάριον τὸ βιβλίον της δοσοληφίας, μάλιστα δὲ τὸ τοῦ κεφαλαίου και τῶν τόκων.

ραν δλόκληρον μετά 28 έτη κατά δέ τὸ 1577 έτος ἐγίνοντο οὕτω δεκατρεῖς ἡμέραι. ἐξ ὧν αἱ τρεῖς ἦσαν ἤδη παρεντεθειμένα εἰς δίσεκτα έτη. Ἐκ τούτου δέ ἐπήρ- χετο ἄκρα οὐγγυστι τῆς χρονολογίας κτλ.

Διὰ τοῦτο ὁ Πάππας Γρηγόριος ΙΓ' ὑπολογισάμε- νος ἀκριβῶς τὸ εἰρημένον περίσσευμα τῶν 11 λεπτῶν ἀπὸ τοῦ 1257 (έτους τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου) διέ- ταξε τὸ μὲν έτος ἐκεῖνο 1582 νὰ φέρι 355 ἡμέ- ρας, ἡ δέ 5 τοῦ Ὀκτωβρίου νὰ λογισθῆ ὡς 15. Οὕτως ἀφῆρησαν αἱ ἐκ περισσοῦ προτεθειμένα ἡμέραι, ἡ δέ ἐαρινή ἰσημερία ἐπέπεε τῇ 21 Μαρτίου οὐχὶ δὲ τῇ 11 ὡς ἄλλοτε. Ἐπειδὴ δέ 25 παρεμβό- λιμοι ἡμέραι εἰς 100 έτη ἀπετέλουν 19 ὥρας, 76 εἰς 400, ἐθεσπίεν ἀπὸ 3 εἰς 3 αἰῶνας τὸ έτος νὰ μὴ θεωρηται δίσεκτον, ἀλλ' ἕκαστος Δ' αἰῶν νὰ λογίζη- ται ἐμβολιμικός. Οὕτω τὰ έτη 1700, 1800, 1900 ἐπρεπε νὰ μὴ διαφέρωσι τῶν λοιπῶν έτῶν, τούναντιον δὲ τὰ 1600 καὶ τὰ 2000 ἐγίνοντο καρμβολικά.

Ἀναμφισβητῶς καὶ ὁ τοιοῦτος ὑπολογισμὸς προΐόντος τοῦ χρόνου θέλει ἀποβῆ ἐν μέρει ἡμαρτημένος· ἀλλ' ἂς προντίσωσι τότε νὰ τὸν διορθώσωσι καὶ οἱ ἀπόγονοι.

Διὰ νὰ εὐρωμεν τοὶ δίσεκτοὶ ἑναυτὸν ἀρκεῖ νὰ διαιρέσωμεν τὰ δύο τελευταῖα ψηφία διὰ 4· ἐπειδὴ ἂν δέν ὑπολειφθῆ περίσσευμα, τὸ έτος ἀποδεικνύεται δίσεκτον.

Τὴν διορθώσιν τοῦ Πάππα Γρηγορίου, ὡς μεγάλου τῶν δυτικῶν ἀρχιερέως, ἀπέκρουσαν ἐκ προλήψεως οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ, καθὼς μέχρι τοῦ τελευταίου αἰῶνος καὶ ἡ ἀντικαπικὴ Ἀγγλία, διὰ τοῦτο ἔμειναν κατόπι 10 ἡμέρας. Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὰ 1700 πολλοὶ τῶν δια- μαρτυρομένων βλέποντες τὴν συγχυσιν ὡς πρὸς τὰς πανηγύρεις, τὰς ἐορτὰς καὶ τὰ συναλλάγματα ἐν γένει τῶν ὁμογενῶν λαῶν παρεδέχθησαν τὴν κεινοτομίαν, ὥστε τῷ 1700 ἀπὸ τῆς 18 Φεβρουαρίου μετέβησαν ἀμέσως εἰς τὴν 1 Μαρτ. Ἡ Ἀγγλία ὅμως μόλις ἀπε- φάσισεν αὐτὴν τὴν θυσίαν τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς φιλοτιμίας κατὰ τὸ 1752 (1) καθὼς ἡ Δανία καὶ Σουηδία τῷ 1755. Μόνη δὲ σήμερον ἡ Ῥωσία καὶ αἱ ὁμόδοξοι φυλακισμένοι εἰς τὴν παλαιὰν χρονολογίαν καθυστεροῦνται 12 ἡμέρας, ὡς λογισθέντος δίσεκτου τοῦ 1800 έτους· ὅθεν ὅταν οἱ δυτικοὶ ἔχωσιν 22 Δε- κμβρίου, ἡμεῖς ἀριθμοῦμεν μόνον 10.

Ἡ διαφωνία αὕτη, τῶν δυτικῶν πρὸς τοὺς ἀνατολικούς διαχωρίζει εἰς δύο κυριακάς τὸν ἐορτασμὸν τοῦ Πάσχα, καθὼς μετακινεῖ καὶ τὰς κατόπι αὐτοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ ἱεράς ἄλλας ἀναμνήσεις καὶ ἀγιστείας. Διότι κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον τὸ Πάσχα πρέπει νὰ τελεῖται πάντοτε τὴν πρώτην κυριακὴν μετὰ τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας τὴν πανσέληνον· ὥστε ποτὲ δέν ἔρχεται πρὸ τῆς 22 Μαρ- τίου, οὔτε δὲ μετὰ τὴν 25 Ἀπριλίου· ἀλλ' ἂν μὲν συμπέσῃ ἡ πανσέληνος κατ' αὐτὴν τὴν ἰσημερίαν (21 Μαρτίου) τὸ Πάσχα ἀναβάλλεται εἰς τὴν ἀκόλουθον κυριακὴν, ἂν δὲ πρὸ τῆς ἰσημερίας, ἡ ἐορτὴ πανηγυρίζε- ται περὶ τὰ μέσα Ἀπριλίου (2).

(1) Ὁ περίφημος Λόρδ Schesterfield ἀναφέρει εἰς τὰς ἐπιστολάς του δεῖ ἠγύρευσεν εἰς τὸ Βουλ.λευ- τήριον ὕπερ τοῦ νεωτερισμοῦ.
(2) Τὸ Πάσχα συνέπεσε τῇ 22 Μαρτίου τῷ

Ὅταν ὅμως ἀμφισβητῆται ὁ ἀληθὴς τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας καιρὸς, πάντες οἱ ὑπολογισμοὶ οὗτοι, καθὼς καὶ οἱ περὶ αὐτῶν κανόνες, ματαιοῦνται καὶ ἀνατρέ- πονται.

Ἄλλ' ἡ τάξις τῶν μηνῶν καὶ αὐτὴ δὲ αὐτῶν ἡ ὀνομασία καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν, ὡς ἔχοντος διαδοχικῶς τοῦ μὲν 30 τοῦ δὲ 31 ἡμέραν, μόνου δὲ τοῦ Φεβρουαρίου 28, ὅταν δὲ τύχῃ δίσεκτος 29, διακμνει εἰςέτι πανταχοῦ Ῥωμαϊκῆ, ὁποία διετάχθη ἐπὶ τοῦ Καίσαρος.

Οὕτω λέγομεν μέχρι τοῦδε Ἰαννουάριον (Jannua- rius) παρὰ τὸν διπρόσωπον θεὸν τῶν Ῥωμαίων Ἰανὸν Janus bifrons, διότι βλέπει καὶ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον (έτος). Φεβρουάριον παρὰ τὸ februaire τὸ σπένδειν ἀγνίζεσθαι· ἐπειδὴ ὁ μὴν αὐτὸς ἦτο καθιερωμένος εἰς τοὺς ἰλασμοὺς, εἰτε τὰς ἐξιλεωτικὰς θυσίας. Μάρτιον διὰ τὸν Ἄρη λεγόμενον λατινιστὶ Mars. Ἀπρίλιον Aprilis παρὰ τὸ aperire, διότι τότε ἀνοίγουσι καὶ θλαστάνουσι τὰ φυτὰ. Ἰσως δὲ καὶ παρὰ τὴν Ἀφροδί- την αὐτὴν τὴν θεὰν τῶν ἐρώτων καὶ τῆς γονιμότητος. Μάιον διὰ τὴν μητέρα τοῦ Ἐρασμοῦ Μαίαν. Ἰούνιον Junius παρὰ τὴν Juno, ἡ τὴν Ἥραν θεὰν. Ἰούλιον Julius, ὡς ἀντεθε μέρον εἰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα. Αὐγουστον Augustus ὡς καθιερωθέντα εἰς τὸν διάδα- χόν του. Σεπτέμβριον δὲ ὡς ἔβδομον κατὰ τὴν τάξιν παρὰ τὸ septem, καθὼς καὶ Ὀκτωβριον καὶ Νοέμ- βριον καὶ Δεκέμβριον παρὰ τὰ ἀριθμητικὰ octo, novem, decem. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι μῆνες ὑπῆρχον ἔτι ἐπὶ Ῥωμύλου, ὅτε μόνον δέκα μῆνας περιεῖχε τὸ έτος ὅλον, ὁ δὲ Νοεμῆς τοὺς ἠϋ΄ ἔσχεν εἰς δώδεκα.

Ἡ δὲ καθ' ἑβδομάδα διαίρεσις ἄγνωστος, ἡ ἀσυνή- θης εἰς τοὺς Ἕλληνας, εἰσῆχθη, ὡς μαρτυρεῖ Δίων ὁ Κάσσιος, ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατορμένων ζήλω- τῆς τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἑβραίων χρονολογίας· ἡμεῖς ὅμως οἱ Χριστιανοὶ μετεβάλομεν τῶν ἡμερῶν τὰ ὀνόματα λέγοντες τὴν πρώτην τῆς ἑβδομάδος κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Κυρίου, τὴν πρᾶσκαυὴν ἐτυμολογοῦντες ὡς προτειμασία τοῦ σαββάτου, τὸ σαββάτιον δὲ αὐτὸ εὐλα- βηθέντες ὡς ἡμέραν ἀναπαύσεως κατὰ τοὺς Ἰουδαίους.

Νεωτερίσαντες κατὰ τὰ λοιπὰ οἱ Γάλλοι ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτῶν ἐπαναστάσεως ἠθέλησαν καὶ τὴν χρονο- λογίαν νὰ διορθώσωσιν· ὅθεν τὰ μὲν ὀνόματα τῶν μη- νῶν, καθὼς ἐσκόπευε καὶ ὁ μέγας Κάρολος, προσδιώρισαν ὡς ἐκ τῶν φυσικῶν, ἢ μετεωρικῶν συμβεβηκότων· ὥστε ἀρχομένου τοῦ έτους ἐκ τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας τῇ 22 ἢ 25 Σεπτεμβρίου ἐλέγοντο οἱ μῆνες vende- miaire τρυγητώδης, brumaire ὀμιχλώδης, frimaire παχλώδης, nivose χιονώδης, pluviose ὑετώδης, ven- tose ἀνεμώδης, germinal βλαστώδης, floral ἀνθώδης, prairial χλοώδης, messidor σταχυώδης, thermidor καυσώδης, frutidor καρπώδης.

1598, 1693, 1818 θέλει δὲ συμπέσει κατὰ τὴν αὐτὴν ταύτην ἡμέραν καὶ τῷ 2285, 2437, 2505. Συνέπεσε δὲ καὶ τῇ 25 Ἀπριλίου τῷ 1546, 1666, 1734, θέλει δὲ συμπέσει κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ τῷ 1886, 1943, 2038, 2190.

Καταργηθειῶν δὲ τῶν ἑβδομάδων διηρέθη ὁ μὴν εἰς τρεῖς δεκάδας, αἱ ἡμέραι ὀνομάζοντο ἀριθμητικῶς· πρώτη, δευτέρα κτλ. Ἄλλ' ἡ νέα αὕτη τῆς χρονολο- γίας μέθοδος ἔφερε μεγάλην οὐγγυσιν εἰς τὰς μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν σχέσεις τῶν Γάλλων· ὅθεν ὁ Ναπο- λέων διετάξε νὰ ἐπανέλθωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν ἀπὸ Α' Ἰαννουαρίου (11 τοῦ χρο- νόδου) 1806.

Οἱ Αἰγύπτιοι, οἵτινες ἐγνώριζον ἀρκούντως ἔκπαλαι τὴν ἀληθῆ ὡς ἔγγιστα ἔκτασιν τοῦ έτους εἰς 365 1/4 διήρουν αὐτὸ εἰς 12 μῆνας ἐκ 30 ἡμερῶν ἕκαστον, ἐπαγομένων ἐπιτα καὶ πέτε συμπληρωτικῶν, ὀνομά- ζοντες αὐτοὺς ὡς ἐφεξῆς.

Θῶθ, Φάοι, Ἀθῶρ, Χατάκ, Τύβι, Μαχίρ, Φαμένωθ, Φαρμούθη, Πάχων, Παῦνι, Ἐπίρι, Μεσερι κτλ. Οἱ δὲ Ἑβραῖοι ὀνομάζον αὐτοὺς.

- 1. Νισάν, ἢ Αβιβ. 2. Κάρ ἢ Ζεβ. 3. Σιδάν. 4. Θα- μούζ. 5. Ἀβ. 6. Ἐλούλ. 7. Τιςχρι, ἢ Αἰλιανίμ. 8. Μαρκεσθάν, ἢ Βούλ, 9. Κατλερ. 10. Τεβῶθ. 11. Σχεβῶθ. 12. Αδάρ.

Οἱ σεληνιακοὶ μῆνες τῶν ἦσαν ἀλληλοδιαδόχως 29 καὶ 30 ἡμερῶν, ὥστε καθυστεροῦν 11 ἡμέρας ὡς πρὸς τὸ ἡλιακὸν έτος κτλ.

Ἦρχετο δὲ τὸ έτος τῶν Ἑβραίων καθὼς καὶ τῶν Αἰγυπτίων, Χαλδαίων, Περσῶν, Συρίων, Φοινίκων, Καρχηδονίων ἐκ τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας.

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι εἶχον κατ' ἀρχὰς σεληνιακὸν έτος 354 ἡμερῶν ἀρχομένου πρὸ μὲν τοῦ ἀστρονόμου Μέτωνος ἀπὸ τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου, μετὰ δὲ τὸν Μέωνα ἀπὸ τοῦ θερινοῦ, διηρμένον δὲ εἰς 12 μῆνας (29 καὶ 30 ἡμερῶν) τὸν Βικατομβαιῶνα, Μεταγειωῶνα, Βοηδρομιῶ- να, Μαιμακτηριῶνα, Πυανησιῶνα, Ποσειδεῶνα, Γαμη- λιῶνα, Ἀνθεστηριῶνα, Ἐλαφβολιῶνα, Μουουχιῶνα, Θαργηλιῶνα, Σκιρροφοριῶνα.

Ἐπειδὴ δὲ παρηγγελθησαν παρὰ τοῦ χρῆσμοῦ νὰ κανονίσωσι τὸ έτος κατὰ τὸ ἡλιοδρόμιον, τοὺς δὲ μῆ- νας κατὰ τὸ σεληνοδρόμιον, προσετίθουν εἰς αὐτὸν παρεμβό- λιμον μῆνα, (δευτέρον Ποσειδεῶνα) ἐκ 30 ἡμερῶν τρεῖς τῆς δεκαετίας. (ἢ κατὰ τὸν 3, 5, 8, 11, 14, 16, 17, ἑναυτὸν τοῦ κύκλου τοῦ 19) ὥστε δεκά έτη 354 ἡμερῶν ἕκαστον μετὰ τριῶν μηνῶν τριακονθημέρων ἰσοφάρζον πρὸς δεκά έτη 365 ἡμερῶν καὶ 1/4 εἰτε 2922 ἡμέρας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ νομηνία, ὁ πρῶτος μὴν καὶ τὸ πρῶτον έτος ἐκάστης ὀλυμ- πιάδος, ἢ τετραετοῦς, μάλιστα δὲ δεκαετοῦς περιό- δου ἐπανήρχετο εἰς τὴν νέαν τελέην μετὰ τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον καὶ ἐκάστη δεκαετηρὴς ἤρχιζεν ἐξ αὐτῆς κτλ.

Τῶν Μακεδόνων οἱ μῆνες ἐπιβλήθηέντες καὶ εἰς πολλοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας μετὰ τὰς νίκας τοῦ Ἀλε- ξάνδρου ἐλέγοντο Δίος, Ἀπυλαῖος, Ἀνδυναῖος, Πέ- ριτρος, Δόστρος, Εὐνθικός, Ἀρτεμισίος, Δαίσιος, Πά- νεμος, Λῶος, Γορτυνικός, Ὑπερβεριαιτός.

Ἐκ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουσι σε- ληνιακὸν έτος ἐκ δώδεκα μηνῶν ἐναλλάξ 29 καὶ 30 ἡμερῶν ἕκαστου, (μουχαρέμ, σερέρ, ρεπιουλεβέλ, ρε- πιουλαχίρ, ζεμαζι λεβέλ, ζεμαζι ἀχίρ, ρετζεπ, οια- πάν, ραμαζάν, σεβέλ, ζιλκαϊτέ, ζιλχιζέ), χρονολογοῦσι δὲ ἀπὸ τῆς Ἐγείρας, δηλ. τῆς φυγῆς τοῦ Μωάμεθ ἐκ

τῆς Μένας εἰς τὴν Μεδίηνν δηλ. τῆς 16 Ἰουλίου τοῦ 622 έτους Π. Χ.

Οἱ Σῆρες (Κινεζοὶ) ἔχουσι καὶ αὐτοὶ 12 μῆνες σεληνια- κούς· ὡς ἀνωτέρω, παρεμβάλλουσι δὲ 7 μῆνας εἰς 19 έτη.

Οἱ δὲ πρῶτοι Χριστιανοὶ, ὡς ὑπῆρκοι τῆς Ῥωμαϊκῆς μοναρχίας, κατ' ἀρχὰς ἐχρονολόγουν ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης, μετὰ πολλὰ δὲ έτη ἐσυμφωνήθη νὰ ἀριθμῶν- ται τὰ έτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νομίζουσιν ὅμως τινὲς ὅτι ὁ ἱερομόναχος Διονύσιος ὁ μικρὸς, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἔσφα- λε κατὰ τὴν χρονολογίαν· διότι ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκριβολογισμένη συνέθη 4 τοῦλάχιστον, ἂν οὐχὶ 6, έτη πρὸ τῆς ἐποχῆς, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἔλαβεν ὡς ἀσφαλῆ θάσιν τῆς Χριστιανικῆς χρονολογίας.

I. N. Λεβαδεύς.

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ

Εἶμαι ἐξήκοντα πέντε έτῶν, ἤδη εὐρίσκουαι εἰς τὰ πρέθυρα τοῦ θανάτου, καὶ θέλω ἀφ' οὔ ἐψεύσθην καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν νὰ εἶπω ἅπαξ τὴν ἀλήθειαν! Πλὴν εἰς ποῖον θέλω τὴν εἶπει; Γυνὴ γραφα ἔχει φίλον ὅστις ν' ἀκροασθῆ μετὰ τινος προσπάθειας τὴν ἱστορίαν τῆς νεότητός της, εἰμὴ διὰ νὰ γελᾷσῃ; Ὑ- πάρχει δὲν τι, εἰς τὸ ὅποιον νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκμισθη- ρευθῶ, ὅτι πλέον δέν ἀπατώμαι; Εἰς τὴν ἡλικίαν μου! Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον! Λοιπόν! Θέλω γραφεῖ δι' ἐμὲ μόνην. Ναί, θὰ εἶπῶ τὴν ἀλήθειαν· καὶ τί θὰ κερδήσω μὴ λέγουσα αὐτὴν; Παρηγορίαν ζητῶ δι' αὐτῆς, διότι εἶδος τι διαθήκης; μέλλω νὰ γραψῶ. Φεῦ! αὐτόχρημα διαθήκη, ἐπειδὴ ἀποῦ καταθέσω τὸν κάλαμον, δέν θέλει μοὶ μείνει πλέον οὔτε παρελ- θόν, οὔτε μέλλον! — Τὸ παρελθόν! — Οὐαί! Πόσον εἶναι μακρὰν, καὶ πόσον πλησίον μοὶ φαίνεται! — Θέλω νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε εἰς τούτον τὸν θάλαμον, ὅπου δέν εἶχον ἔμβει ἐν διαστήματι τεσσαρακοντα έτῶν. Ἐπανεῖδον τὰ πράγματα εἰς τὴν αὐτὴν κατά- στασιν, ἢ φαντασία μ' ἐπανεφέρειν εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν κατόκου αὐτὰ ταῦτα τὰ μέρη καὶ μοὶ πα- ρουσίασε τοσοῦτον ἀληθῆ εἰκόνα, ὥστε ἀνέφριξα πα- ρατηρήσασα εἰς τὸ κάτοπτρον τὸ γεγηρακὸς πρόσω- πόν μου· μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλον νὰ τὸ ἐπανέρω ἀνθηρόν καὶ νέον! Φεῦ! Ἐκ τῆς ἡμέρας ταύτης δέν ὑπάρχει τίποτε νέον δι' ἐμέ!

Ἀπόλεσα τὴν μητέρα μου ἅμα γεννηθεῖσα, καὶ τὸν πατέρα μου δέκα έτη ὑστερον. Κατὰ τὴν νηπιώ- δη ἡλικίαν μου ἤμην ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς ἀδελ- φῆς μου τῆς Δουκίσσης τοῦ ἀγίου Μελαγίου ἤτις νεόνυμφος οὔσα καὶ πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν νεότητά της καὶ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας της, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέ- πτετο, εἰμὴ πῶς νὰ ἀπαλλαγῆ ἐμοῦ. Μετὰ παρέδωκεν εἰς τὸ Πανθεμόν. Τὸ παρνεγαγωγέον τοῦτο, ἐν χοῦσι τότε μεγάλη, περιεῖχε πολλὰς νεάνιδας εὐγε- νοὺς καταγωγῆς καὶ πλοσίας. Ἐμεινον συνήθως ἐκεῖ μέχρι τῶν δέκα ἐξ ἢ δέκα ἐπτὰ έτῶν· κατὰ δὲ τὴν τὴν ἡλικίαν ταύτην ἐνυμφοῦντο, ἢ μετεβαινον εἰς τὴν

πατρικήν ἐστίν. Αὐτὸ τοῦτο μοὶ εἶπε τότε καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἀποχωριζομένη καὶ ἐγκαταλείπουσά με ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς διευθυντρίας.

Μεταξὺ τῶν ὑποτρόφων νεανίδων ὑπῆρχε καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βαρῶνος Δε-Στερμάν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἠγάπησα· αὐτὴ ἦτο μὲν πνευματώδης καὶ φαντασίας ἀτάκτου, πλὴν ἐντελῶς ἀγαθὴ καὶ τιμίαι. Ἐκαθήμεν ἡμέρας δλοκλήρου προσέχουσα εἰς αὐτὴν, διηγουμένη τὰ διειρηπολήματά της. Ἐγὼ εἶχον ἐπίσης ζωηρὰν φαντασίαν, καὶ αἱ συνδιαλέξεις αὐταὶ ἐκαρποφόρησαν εἰς τὸ μέλλον. Ἐν τούτοις ἡ Κυρία Στερμάν, μὲ προειδοποίησε περὶ τῆς μὴ ἀληθείας τῶν χιμαϊρῶν της.

Μετ' ὀλίγον, Κυρία, μοὶ εἶπε, θέλετε μάθει ὅτι ὁ κόσμος δὲν εἶναι τοιοῦτος ὅσον ἐγὼ τὸν νομίζω, ὅτι ἐνδοσιώστα καὶ προκατειλημμένη ὑπὸ τῆς φαντασίας ἐκλαμβάνω αὐτὸν τοιοῦτον. Προσπαθήσατε νὰ τὸν ἐξετάσητε ἀκριβέστερον, καὶ θέλετε κατασταθῆ εὐτυχιστέρα, πρὸ πάντων δὲ θέλετε γίνεαι πλέον εὐκατάληπτος εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἀφοῦ ἐπέστην εἰς τοῦτο, παρεδεχόμεν ἀνεξαιρέτως τὰς γνώμας τῆς φίλης μου. Ἐζήτησα εἰς ἰδανικόν τινα κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴ καὶ ἐγὼ εἴμεθα οἱ μόνοί κάτοικοι. Ἀπέφυγον τὰς συναναστροφὰς τῶν λοιπῶν δημηλικῶν μου, καὶ ἠχαιριστούμην νὰ διατρίβω δλοκλήρου ὥρας εἰς τὴν ἀκρόασιν τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀναγινωσκόμενης Νέας Ἐλοΐζης, πρὸ πάντων δὲ μυθιστορημάτων τινῶν, τὰ ὁποῖα εἶχε συνθέσει αὐτὴ μετὰ ζωηρᾶς φαντασίας. Ἡ διευθύντρια τοῦ παρθεναγωγείου ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ, αἱ δὲ ἄλλαι νέαι συναεστρέφοντο μετ' αὐτῆς, καὶ τοιοῦτοτρόπως αἱ ἐπικίνδυναι αὐταὶ συνδιαλέξεις ἔμενον ἄγνωστοι εἰς ὄλους.

Ἡ Κυρία Στερμάν ἀπέθανεν, ὅτε ἦγον ἐγὼ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, καὶ μοὶ ἐδώρησε μυστικῶς τὴν βιβλιοθήκην της, συγχειμένην ἔκ τινῶν βιβλίων καὶ χειρογράφων, ἅτινα ἔλαβον μετ' ἐμοῦ ὅτε ἐξῆλθον τοῦ παρθεναγωγείου· αὕτη ἦτον ἡ μόνη ἀνάγνωσις μου. Περιέμενον ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐφάνταζόμην τόσον ὠραῖον· δὲν τὸν ἐγνώρισα ποσῶς.

Κατὰ πρῶτον, ἀντὶ νὰ ἐπιτρέψωσι νὰ ἐρασθῆ ἡ καρδιά μου καὶ νὰ ἐκλέξω ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐμελέην νὰ νυμφευθῶ, ἡ οἰκογένειά μου παρυσίασε τὸν Μαρκέσιον Δε-Νερβίλ, λέγουσα πρὸς ἐμὲ, ὅτι ὁ γάμος μας ἦτον ἤδη ἀποφασισμένος, καὶ ὅτι εἶχε καλὸν ὄνομα, ἀπειράριθμα πλούτη καὶ μεγάλην ὑπόληψιν, διὸ μοὶ ἤρμοζε θαυμασιῶς. Μόλις ἐτόλμησα νὰ κάμω πρὸς αὐτοὺς παρατηρήσεις τινὰς, καὶ εὐθύς μὲ ἐνέπαιξαν, μὲ εἶπον μωρὰν, καὶ ὅπως ἐξεπλάγη ἐβρεθεῖσα ὑπανδρὸς, χωρὶς νὰ λάβω καιρὸν νὰ ἐναντιωθῶ, χωρὶς νὰ ἐνοήσω σχεδὸν πῶς τοῦτο συνίδη. Ὁ σύζυγός μου ἦτο τεσσαρακοντούτης, ὑπῆρξε ποτὲ ὠραῖος, τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἐφρόνει, ὅτι ἦτο εἰσέτι. Ἄνθρωπος μικροῦ πνεύματος καὶ ὀλίγων γνώσεων, εἶχε ψυχρότατον τὸν χαρακτήρα. Ποτὲ δὲν μὲ ἠγάπησε, καὶ ὁμῶς μὲ ἔλεγον εὐτυχῆ, διότι ποτὲ δὲν μοὶ ἦσαν-

τιόνετο καὶ ἡμῖν ἐλευθέρω ὡς ὁ ἀπὸ. Τὶ ἡδύναμην ν' ἀπαιτήσω πλεόντερον;

Ἐυτυχῆς! Τὶ εἶναι λοιπὸν αὕτη ἡ εὐτυχία; Πάντοτε ἐφάνταζόμην, ὅτι κατῴκου λαμπρὸν τινα ναὸν· ὁ ναὸς οὗτος ἦτο πολύθυρος, καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν διευθύνετο πρὸς τὴν θύραν, ἣτις τῷ ἐφαίνετο ὠραιότερα ἦσαν ἐζωγραφημένοι ἐπὶ τῶν θυρῶν τούτων μυρίαὶ διάφοροι ἐπιγραφαί, ἐμβλήματα παντὸς εἶδους· αἱ μὲν ἦσαν ἐστεμμένοι μετὰ δάφνας, αἱ δὲ μετὰ ἀνθη. Ἀλλὰ πῶς νὰ διαβῆ τις αὐτὰς τὰς θύρας; Πολλοί: κατατρίβωμεν τὴν ζωὴν μας, κρούοντες ὄλας, ἄλλοτε προσκολλώμεθα εἰς μίαν μόνην. Μετὰ πολλὰς προσπαθείας αὕτη ἀνοίγετο ὀλίγον, πνεῦμά τι σαρκαστικὸν μᾶς ἐδείκνυε τὸν Θεὸν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐπεθυμοῦμεν τόσῳ περιπαθῶς νὰ πλησιάσωμεν τέλος μᾶς ἀπεδίωκε, καὶ εἴμεθα πλέον μεμακρυτμένοι ἢ πρότερον. Τοιαύτη τις ἦτον ἡ εἰμαρμένη μου! Ἡ εὐτυχία δὲ ἐμὲ ἦτον ὁ ἔρωσ, δὲν ἐνόουν τίποτε ἄλλο, διότι τοῦτο μόνον μοὶ ἔλλειπεν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐξάφειων τούτων τῆς φαντασίας μου, ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ γάμου μου βαθύ τι αἰσθημα πρὸς τὰ χρέη μου. Ἐπασχον μὲν διὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Πλὴν ὑπέφερον ταύτην γενναίως, διότι ὄλα τὰ ἀγαθὰ μὲ περιεκύκλουν, καὶ ὄλα τὰ ἀκέρριπτον. Πρέπει βεβαίως νὰ τὸ εἶπω, βραδύτερον τὸ αἰσθημα τοῦτο τοῦ χρέους ἐξησθένεσε· ὑπεχώρουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων μου, ἐπεθύμουν καρδίαν νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, καὶ ἀπεσάρησα νὰ τὴν ζητήσω.

Εἶχε συμβῆ ἐν ἐμοὶ παράδοξός τις στάσις ἐπλάττον χιμαϊραν, ἀνθρωπὸν τινα ἄγνωστον, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδὲν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς δὲν ὠμοιάζειν. Ἐθεώρουν περίξ ἐμοῦ καὶ ἐμειδίαν ὑπὸ οἴκτου, παραβάλλουσα αὐτὸν μὲ ἐκείνους τοὺς ὁποίους καθ' ἕκαστην ἀπῆντων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ διαλογισμοὶ μου προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἠγάπων ἐξ ὄλης ψυχῆς, κατέστη ὁ ἦρωσ τοῦ μυθιστορήματος, τοῦ ὁποῖου ἐγὼ ἤμην ἡ ἠρωίς. Ἐγραφον καὶ ὠμίλουν πρὸς αὐτὸν, τὸν ὑπέθετον ἀσθενῆ καὶ ζηλότυπον. Ἐφάνταζόμην αὐτὸν μεταβαίνοντα εἰς τὴν μάχην, εὐρισκόμενον εἰς κίνδυνον, καὶ ἐθυσιαζόμεν δι' αὐτόν. Ἐπειτα δὲ συναπαντήθημεν πάλιν. Εἶχον ἀνεξαλείπτους τινὰς στιγμὰς εὐτυχίας, διότι διέκειτο τόσον εὐνοικῶς πρὸς ἐμὲ! Εἰς τὸν κόσμον μὲ παρηκολούθει, ἐπρόστεχον πολὺ εἰς ὄλα τὰ διαβήματά μου διὰ νὰ μὴ τὸν βλαψῶ εἰς τίποτε. Ἐγὼ προσέφερον τὰς ἐπιτυχίας μου, ἐθυσίαζον δι' αὐτόν τὰς εὐαριστοτέρας ὀρέξεις μου. Ἦτον ἀληθὲς μυθιστόρημα! Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ τρία ἔτη ὁ χαρακτήρ μου τὸ συνησθάνθη, δὲν μὲ ἐγνώριζον πλέον, καὶ ἐδυσαρεστοῦντο πάντες διὰ τὴν μεταβολὴν μου ταύτην, τοὺς ἄρῖνον νὰ πιστεῦσιν ὅτι ἤθελον, καὶ ὀλίγον ἐφρόντιζον περὶ τούτου.

Ἡμῖν εἰκοσιπενταετής, ὅταν ἀπεσάρησα νὰ διατρίψω ἕνα μῆνα ἐνταῦθα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου· ὁ ἐραστής μου δὲν μὲ ἠκολούθησεν, ἦτον ἀρρωστικὸς τότε ὁ χωρισμός. Ἡ ἔλλειψις αὕτη ἐγένετο εἰς ἐμὲ ἐπαισθητῶς ἀνυπόφορος, ἀνεστέναζον διὰ τὴν στιγμήν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἡ ἀναχώρησις μου τέλος εἶχε προσδιορισθῆ διὰ τὴν αὔριον, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης μοὶ ἐνήγγειλεν, ὅτι ἡ ἀμαξία μου εἶχε συντριφθῆ καὶ

ἐχρηζετο τουλάχιστον μία ἡμέρα πρὸς ἐπισκευὴν αὐτῆς. Ἡμῖν λίαν ὠργισμένη διὰ τὴν βραδύτητα ταύτην. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἐπροσπάθησε νὰ μὲ καθησυχάσῃ.

— Ὁ πατήρ μου ἔρχεται αὔριον, μοὶ εἶπεν αὕτη, καὶ μάντευσον τίς τὸν συνοδεύει, φιλάτη Ναθαλία, ὁ προσφιλεστάτος σου ποιητῆς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὄλαι αἱ γυναῖκες ἐρῶνται, καὶ τὸν ὁποῖον, πρὸ πολλοῦ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδῃς, ὁ Λόρδος Ἀρθουρος Ἔτων.

Ἡμῖν πολὺ εὐχαριστημένη διότι ἡ ἀμαξία μου εἶχε συντριφθῆ.

Ἐν τούτοις ἐπέληπτον ἐμαυτὴν διὰ τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅ δὲ Ἄρθουρος τὸν ὁποῖον εἶχα ἀφήσει εἰς Παρισίους, δὲν ἐποεπε νὰ κατέχη, ὄλους τοὺς διαλογισμούς μου. Ἡγάπων τὴν περιεργίαν μου· ἡ ἡμέρα παρεβλήθη μὲ εἰκασίας· εἴμεθα τέσσαρες νέαι ἐπιπόλοιοι, καὶ ἕκαστη ἐξ ἡμῶν εἶχε τὴν ἰδέαν της περὶ τοῦ περφήμου τούτου προσώπου. Κατὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἐπιούσης οἱ καλλωπισμοὶ μας ἦσαν πλέον ἐπιτετηθευμένοι, ὑπῆρχε μεγίστη φιλαρέσκεια καθ' ὄλον τὸν Πύργον. Ἦθειεν ὁμοίως τις, ὅτι ἐμελλομεν νὰ λατρεύσωμεν τὸν Λόρδον Ἔτων, βεβαιῶν τὰ ἀνυπόμονα βέβηματά μας διευθυρόμενα ἀπὸ τὸ ὠρολόγιον πρὸς τὴν θύραν. Τέλος ἐσθμαινε μεσημβρία, ὅτε ἰπέπυε τις ἐμβαίνει εἰς τὴν αὐλήν, ἀμαξία τις ἀκούεται, καὶ ἡμεῖς διευθύνθημεν ἐν τάχει πρὸς τὸν ἐξώστην, δηλαδή, αἱ συντροφοὶ μου, διότι ἐγὼ ἐπροτίμησα νὰ φύγω. Βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ ἐδώσω λόγον περὶ τοῦ κινήματος τούτου Παρεβίασα μεγαλῶς ἐμαυτὴν ἕνα ὑπάγω νὰ εὐρῶ τὴν συντροφίαν. Ἦνοιξα τὴν θύραν τοῦ σφαιριστηρίου, ἔχουσα ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἐτοιμῆ νὰ ὑποφέρω βίασαν τινὰ συγκίνησιν.—Μία μόνη φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτά μου,—ἦτο τοῦ θεοῦ μου ἡ φωνή, ὅστις μοὶ ἔλεγε καλὴ ἡμέρα. Μόλις τῷ ἀπεκρίθην ἰθεώρουν περίξ ἐμοῦ, εἴμεθα μόνοι.

— Ποῦ εἶναι αὐταὶ αἱ Κυρίαί; ἐπανέλαβον μετὰ τινα σκέψιν.

— Εἰς τὸν ἐξώστην μετὰ τοῦ Λόρδου, ἀγαπητῆ μου Ναθαλία. Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι ὁ θεὸς μου ἐπλησίασεν εἰς τινα σκευοθήκην κεκλεισμένην δι' ὑέλων καὶ περιέχουσαν πολύτιμα ἀντικείμενα. Τὸν ἠκολούθησα μηχανικῶς, ἤκουσα χωρὶς νὰ καταλαμβάνω τὰς ὁμιλίαις του· περιεπάτουσιν πλησίον τοῦ ἦτον αὐτός!

« Ὁ Λόρδος Ἔτων ἀνεψία μου· Μυλόρδε, ἡ Μαρκεσία Δε-Νερβίλ. »

Μετὰ τὰς τυπικὰς ταύτας λέξεις, ἀντεχειρησθήμεν μὲ πολλὴν ψυχρότητα. Μὲ ἐθεώρει ἀναμφιβόλως περιέμενον νὰ ὁμιλήσῃ διὰ νὰ τὸν παρατηρήσω. Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν συναστροφήν μου ἂν καὶ εἶχε τοσαύτην φήμην, ἔδειξε μετριοφροσύνην, ἣτις ἤρμοζε εἰς αὐτόν. Ὅλοι του αἱ παρατηρήσεις ἐδείκνυον ἀνθρωπὸν φιλόκαλον, ἐγὼ δὲ ἐκρινον αὐτὰς τόσον ὀρθὰς, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι τὰς εἶχον κάμει ἡ ἰδία.

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐπανήλθε καὶ παρεκάλεσε πολὺ τὸν ποιητὴν νὰ μᾶς ἀναγνώσῃ τεμαχίαι τινα τοῦ χειρογράφου, τὸ ὁποῖον εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης. Αὐτὸς δὲ συγκατένευτεν εἰς τοῦτο, τὸν περιεκυκλώ-

σαμεν ὄλοι, καὶ ἐγὼ ἐκάθηθα ἀπέναντι αὐτοῦ· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλωμένοι πάντοτε εἰς ἐμὲ, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μοὶ διεύθυνε πᾶν ὅ,τι τρυφερὸν ἐνυπῆρχεν εἰς τοὺς στίχους του. Ὅλοι ἐνόησαν τοῦτο, ἠγέρθησαν διὰ νὰ ἀπορύγῃ τὴν περιέργειαν ταύτην τῶν ἄλλων· ἦλθε πλησίον μου. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλεσποδρῶς, ἠσθάνομην ἐμαυτὴν ἐκκοσμένην πρὸς αὐτόν ὑπὸ τινος ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως· βεβαίως τὸ ἐνόησεν ἤδη!

— Ἀναχωρεῖτε αὔριον, Κυρία;

— Μάλιστα, Μυλόρδε, ἀπεκρίθην, θεωροῦσα τὸν μεγάλον δρόμον, ὅστις ἐχάνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Διατὶ τότε ταχέως;

— Φιῦ, ἐβχρύνθη πολὺ· πρέπει διότι μὲ περιμένουσιν!

Οἱ λόγοι οὗτοι μοὶ ἐπανέφερον τὸ παρελθόν· τὸν ἐγκατέλειψα, μία τῶν Κυριῶν ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἐψέλλεν, αἱ ἄλλαι τὴν διεδέχθησαν ἀλληλοδιαδόχως, ἐγὼ δὲ ἐφοδοῦμην καὶ ἤθελα νὰ τὰς μιμηθῶ. Ὁ θεὸς μου μὲ παρεκάλεσε πολὺ, ἤμην τοιοῦτοτρόπως διατεθειμένη, ὥστε εὐκόλως ἐνέδωκα. Ποιὲ δὲν εἶχον τόσην καθαρὰν ἐκφρασίαν, ποτὲ ἡ φωνή μου δὲν ἦτον θαλακτικότερα. Ὁ κόμης Ἔτων καθήμενος παρὰ τὸ τλευρὸν μου, δὲν μοὶ ὠμίλει ποσῶς, πλὴν ἐφαίνετο συμμετέχων ὄλων μου τῶν ἐντυπώσεων.

Χρυσίτῳ πολὺ εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν! εἶναι ἡ μόνη, καθ' ἣν ἐμεινον ἐντυπωμένα ὄλα τὰ καθ' ἕκαστα εἰς τὴν καρδίαν μου, ἡ μόνη μέχρι τῆς σήμερον, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Περιδιαβάσαμεν εἰς τὸ δάσος, ὁ Ἄρθουρος μοὶ προσέφερε τὸν βρυσχίονά του, ἡ συναναστροφή ἦτον γενικὴ καὶ περιστρέφετο ἐπὶ τῶν χιλίων μηδαμινῶν ἐκφρασεων ἐκείνων αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν τὰς πνευματωθετέρας ὁμιλίαις· τέλος ἐστράφη εἰς τὸ αἰώνιον τοῦτο ἀντικείμενον, τὸ παριστάνομενον ἄσπίποτε διὰ τινος τρόπου νέου, διότι καθίς ζωγραφίζει ὅ,τι αἰσθάνεται, ὠμίλησαν περὶ ἔρωτος· ἐσιώπων, ὁ Λόρδος Ἔτων μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς γνώμης μου.

Δὲν ἐπέφερε κάμμιαν

α Ἀληθῶς Κυρία; Πῶς! δὲν σκέπτεσθε ὡς ἐγὼ! δὲν πιστεύετε ὅτι εἰς τὸν ἡμέτερον αἰῶνα οἱ ἄνθρωποι ἐνδίδουσι πολὺ εἰς τὸ πάθος, τουλάχιστον ἐκείνοι, οἵτινες δύναται νὰ τὸ αἰσθανθῶσι; δὲν μὲ μέλλει περὶ τῶν λοιπῶν ἐξετάσατε περίξ καὶ δὲν θέλετε ἰδεῖ, εἴμῃ ἐρῶντας.

— Ἐρῶντας! ὄχι, Μυλόρδε, ἀνθρώπους εὐγενεῖς τίποτε περιπλέον.

Κυρία, εἰσθε ἄδικος, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἐκτιμήσῃτε τὸν ἀληθῆ ἔρωτα. Δυνατὰί τις νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ἄλλως;

Καὶ τὸ βλέμμα του ἦτο τρυφερώτατον! ἐπανέλαβε μὴ μὲ ἐκλάβητε ὡς τινὰ ἀμύδιον, δὲν ἀγορεύω ποτὲ, ποτὲ δὲν ἠγάπησα! Ματαίως ζητῶ τὴν γυναῖκα ἣτις μοὶ ἀρμόζει μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἀπῆντησα εἰμὴ φιλοκαλίαις, φαντασίας, κἀνὲν ἀληθῆς καὶ σπουδαῖον δόξαις ἐπεκαλοῦμαι ὄλαις δυνάμεσι τὸν ἄγγελον ἐκείνον, ὅστις μέλλει νὰ μὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν! Ὅποιον ἦσαι ἀποσώσῃς τῷ φυλάττω! πόσον

θέλω εγγνωμονεῖ εἰς αὐτόν! Ἄ, Κυρία! ποιητής ἄνευ ἐρωμένης, ὁμοιάζει οὐρανὸν ἄνευ ἀστέρων.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος. Τὸ ἠσθάνομαι καὶ δὲν ἠδυναίμην νὰ τὸ ἀπορύγω. Μὰς διεχώρισαν ἐμβαίνοντας εἰς τὸν Πύργον. Καθ' ὄλον τὸ λοιπὸν διάστημα τῆς ἐσπέρας δὲν με ἐγκατέλειψε πόσως ἢ ὀρθαλμοὶ του, οἱ διακεκομμένοι λόγοι του εἰσεχώρουν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας μου ἦτον ἓνας μαγνητισμός! Ὄταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐβρίθην ἐπὶ τινος ἀνακλιντηρίου, ἐκάλυφα διὰ τῶν χειρῶν μου τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμεινά τοιουτοτρόπως ἐπὶ δύο ὥρας. Ἀνεπόλουν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν τὰ παραμικρότερα συμβάντα ἐνετυπώνοντο εἰς τὴν φαντασίαν μου ζωηρῶς. Τούτους λόγους του ἐβλεπον γεγραμμένους περὶ ἐμοῦ. Δὲν ἐκοιμήθην διόλου τοῦτο δὲ εἶναι παραδοξόν. Ὄταν ἦλθον νὰ με ἐξυπνήσωσι, με τυρῶν ἐτόιμην πρὸς ἀναχώρησιν. Φεῦ πόσον ἦμην μεγαλόψυχος!

Ἀνεθῆν ἐφ' ἀμάξης, ἡ ὑπηρετριά μου μοὶ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν τινα. Δὲν ἐγνώρισα οὔτε τὴν ἐπιγραφὴν οὔτε τὴν σφραγίδα. Ἐκ τῆς ταραχῆς ὅμως τὴν ὁποίαν ἠσθάνομαι, εὐκόλως ἐνόησα πῶθεν ἐτάλη. Τὴν ἦνοιξα τρέμουσα, ἀνυπόμονος μήπως δὲν ἦμην μόνη. Ἦσαν πέντε στίχοι, στίχοι δι' ἐμέ, πλήρεις μελαγχολίας καὶ ἀπελπισίας. Τούτους ἐκρυψα εἰς τὰ θυλάκιά μου, ἀποφασίσασα νὰ μὴ τοὺς δεῖξω εἰς οὐδένα. Τούτους ἀνέγνωσα καὶ δευτέραν φοράν κατὰ τὸν τελευταῖον σταθμὸν, ὅταν ὁ ἐραστής μου μοὶ ἐπανήθη εἰς τὸν νοῦν, καὶ μετὰ τούτου ἡ τύψις, ὅπως ἐξεπλάγην ὅταν ζητούσα τὴν εἰκόνα του εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν εὔρον εἰμὴ τὴν τοῦ Λόρδου Ἔτονος! ἡ χίμαιρά μου εἶχε πραγματοποιηθῆ. Δὲν ὑπῆρχε πῶς κίνδυνος δι' ἐμέ, δὲν ἐμελλόν πλέον νὰ ἴδω αὐτόν.

Ἐκ ταύτης τῆς στιγμῆς δὲν ἔζων εἰμὴ δι' αὐτόν· περιεκυκλωμένη ἐκ τῶν ἔργων του, ἀνεγίνωσκον αὐτὰ ἀδιάκόπως καὶ ἦμην συμμετοχὸς ὅλων τῶν γνωμῶν του. Ἐὰν ἐξέδιδε καὶ ἐν βιβλίῳ, ἐγὼ πρῶτη τὸ ἐλάμβανα καὶ ἐσπευδὸν νὰ τὸ ἀναγνώσω. Ἐνόμιζον ὅτι ἠθελον εἶναι μερίστην σχέσιν πρὸς τὸ αἴτημά μου· ὅλοι αἱ ἡρωῖδες παρίστανον ἐμὲ ὅλοι οἱ ἐρώμενοι παρίστανον ἐκείνον. Τὰ βράσματα τῆς ἀπουσίας, τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ πάθους, ἐνόμιζον ὅτι ἐραντάζετο ἐμὲ γράφων αὐτά. Μόνον εἶχον μεταβάλλει τρέλλαν καὶ τὸν ἡγάπων τόσο ἐμπαθῶς, ὥστε μόνον τὸ ὄνομά του με ἔκαμνε νὰ ὠχρῶ. Τὸ γλεῖσιμότερον ἦτον ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους συμπεριφορὰ μου ἐὰν ἠθελον νὰ με περιποιηθῶσι, δὲν τοὺς ἀνταπέδιδον εἰμὴ ὑπομὲν διάμα τι εὐσπλαγχνίας, τοὺς παρέβαλλον με τὸ εἶδωλόν μου, καὶ πόσον τοὺς εὔρισκον μικρούς! Ἐἶχον διευθύνει ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας ἐπιστολάς εἰς τὸν ἐρώμενον τοῦτον μίαν ἡμέραν ἠθελε γράφει τις ἱστορικὸν ὀλόκληρον, τῷ ἐδιηγούμην πάσας τὰς θλίψεις μου καὶ τὰς χαρὰς μου πρὸ πάντων τὸν ἐρωτᾶ μου παρλογοζῶμην! Τοιουτοτρόπως παρήλθεν ἡ νεότης μου· τῇ ἀληθείᾳ ἤξιζε νὰ ἦναι τις νεὸς εἰς τὴν θέσιν μου!

Ἡ ἐπανάστασις ἐξεβράγη ἐν τούτοις καὶ ἠκολούθησεν τὸν Κύριον Νερβέλ ὅστις ἐγένετο πρόσφυξ ἀπὸ τοῦ

89 μετιθέμενον εἰς τὸ Κοβλίντιον, καὶ ἐκίθην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δυστυχῶς ὁ Λόρδος Ἔτων, Πρόεδρος τότε εἰς Βερολίνον, εὔρισκετο εἰς τὴν διπλωματικὴν ἀποστολὴν του. Μίαν τῶν ἀδελφῶν του, πρόσωπον πολλὰ κοινόν, ἠγάπησα μόνον καὶ μόνον διότι ἔφερε τὸ δυνάμει του. Ἐνόμισα ὅτι αὕτη ἐμελλε νὰ τὸν ὀμιλήσῃ περὶ ἐμοῦ. Τῇ ἔκαμα χιλίας ἐπερωτήσεις, τέλος δ' ἐνθυμήθη, ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει αὐτὸς εἰς Γαλλίαν τὸ ἀντικείμενον σφοδροῦ τινος πάθους. Ἡμὴ ἐγὼ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία! Βεβαίως δὲν ἠθελον εὐκρεστηθῆ περισσότερο, ἐὰν αὐτὸς ὁ ἴδιος μοὶ τὸ ὁμολόγει. Παραφρω!

Ἡ περιουσία ἡμῶν ἠλαττοῦτο, μὰς προσέφερον οἰκονομικὴν τινα θέσιν εἰς Γερμανίαν καὶ μετέθεμεν τότε ἐκεῖ. Ἐμείνισμεν μέχρι τοῦ 1814 ἀλλὰ τότε δὲν ἦμην πλέον νέα καὶ ἡ ἐξαψὶς μου εἶχεν καταπραυνῆθαι. Ἐτήρουν ἐνθύμησιν πολλὰ τρυφερὰν δ' αὐτὸν Λόρδον Ἄρθουρον ἐσκεπτόμην περὶ αὐτοῦ συνεχῶς πλὴν δὲν τῷ ἐγράφον πλέον. Ἀνεγίνωσκον μετὰ μεγίστης ἠδονῆς τοὺς στίχους οὓς μοὶ ἀπέυθυνε, κανεὶς δὲν τοὺς ἀνεγίνωσκεν ἐκτὸς ἐμοῦ ἦτον ὁ μόνος δεσμός ὅστις ὑπῆρχε μεταξύ ἡμῶν, ἦτον τὸ μόνον μυστήριον τῆς ὑπάρξεώς μου. Κρίνετε Ἡ συνεχὴς σκέψις περὶ τοῦ Λόρδου Ἔτονος με ἐπέσειεν, ὅτι εἶχομεν πραγματικῶς τὰς σχέσεις, αἱ ἐφαντάσθη. Συχνάκις, ὅταν ὠμίλουμαι περὶ αὐτοῦ μοὶ ἐξέφευγον οἱ λόγοι οὗτοι «ἐγνώρισα πολὺ καλὰ τὸν Λόρδον Ἔτονα!» ἡ φράσις αὕτη συνωδευέτο με ὑπομειδιμά τι θριαμβοῦ καὶ θλίψεως, τὸ ὅποιον ἐπερεπε νὰ πεθῆ τοὺς ἀκρατάς μου, ὅτι πραγματικῶς πολὺ καλὰ τὸν ἐγνώρισα.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅσα ἐκ τῶν κτημάτων μου δὲν εἶχον ἐκποιηθῆ, μὰς ἐπεστράφησαν· εἶχον ἀπολέσει τὸν Κύριον Νερβέλ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξορίας μου. ἦμην λοιπὸν χήρα, ἀτεκνὸς καὶ κυρία σημαντικῆς καταστάσεως· τοιουτοτρόπως ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου με περιεκύκλωσαν. Ἡ ἐξαδέλφη μου περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησα, δὲν ἦτον ἡ ἐσχάτη, πλὴν αὕτη δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ συμφέρον· διηγούμεθα τὸ θέρος εἰς τι κτήμα μου εἰς Νορμανδίαν. Ἀπὴν ἐλυπεῖτο πάντοτε τὸν Πύργον τοῦτον τοῦ Σοσσί, ἐνθα γράφω τόρα. Ἐἰς τραπέζι τῆς τὸν εἶχεν ἀγοράσει. Τὸν τελευταῖον χειμῶνα ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἀπέθανε· οἱ κληρονόμοι του προσέφερον τὴν ἰδιοκτησίαν του ταύτην εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου, ἣτις δραξαμένη τῆς ευκαιρίας, τὸν ἔλαβεν ὁἷσιν καὶ κατώκησεν πάλιν εἰς αὐτὸν μετὰ μεγίστης χαρᾶς. Τῇ ὑποσχέθη, ὅτι θὰ ὑπάγω νὰ τὴν εὔρω, ἀλλ' ὑποθέσεις οἰκιακαὶ με ἠνάγκασαν νὰ μείνω με λύπην μου, διότι εἶχον μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω πάλιν αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς τόπους, ἐνθα διήλθον τὴν μόνην εὐτυχῆ ἡμέραν μου.

Πρὸ δεκάτῃ ἡμερῶν, ἔλαβον ἐπιστολὴν τινα οὕτω γεγραμμένην.

«Φιλτάτη μου Ναθαλία! πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἔλθῃς εἰς Σοσσί τὴν 28 Ἰουλ. τὴν 11 Π. Μ., ἄνευ προσάσεων. Σοὶ προετοιμάζω ἀληθῆ εὐτυχίαν, σοὶ λέγω προσέτι ὅτι θὰ ἦμαι ἀταρτηγόρητος, ἐὰν δὲν συγκατατεθῆς εἰς τὴν παράκλησίν μου.»

Πῶς νὰ ἀντιταθῆ τις εἰς τοῦτο; Ἡμὴ ἦν ἐξη-

κοντούτης, πλὴν πάντοτε γυνὴ καὶ περίεργος. — Τὴν πρῶτα λοιπὸν ταύτην ἐλάβηκα περὶ τὰς 11 εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἐξαδέλφης μου. Αὕτη ἐβρίθην εἰς τὰς ἀγκάλας μου μετὰ τῆς ζωηρότητάς τῆς νεανικῆς τῆς ἡλικίας.

— Ἄς ἴδωμεν ὅποια εἶναι μετὰ τῶν ἀρχαίων γνωριμιῶν σου ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦμαι περισσότερο νὰ ἴδῃς πάλιν; εἶπε ταχέως, καὶ ἔσο φιλαλήθης.

Ὁνόματα τινὰς αὕτη δὲ ἠρῆμυνοι.

— Αὕτη δὲν εἶναι, ἀρχαίτερα, σχέσις τις λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἐνταῦθα καὶ ἐξακολούθησασα εἰς τὸν νοῦν σου. Λοιπὸν ἐνόησας; μάλιστα ὁ Λόρδος Ἔτων! σκοπεῖται νὰ ἔλθῃ τὸν περιμένω ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμῆν, ὁ ἀξιεπαιστος οὗτος Ἄρθουρος, ὅστις εἶχε τὸ σῶμα κούφον, τὰς τριχὰς τῆς κεφαλῆς ξανθὰς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τόσον ζωηρούς· θελωμεν ἴδει τί ἐγένεον ὅλα ταῦτα.

— Πιθανῶς, ὅτι ἐγένετο καὶ τὸ κάλλος μου βυτιωτὸν καὶ δύσμορρον πρόσωπον.

Ὁμίλουμαι οὕτω διὰ νὰ μὴ εἶπῃ τοῦτο ἐκείνη δὲν τὸ ἐφρόνου ὅμως. Μοὶ ἦτον ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ τὸν κόμητα ἄλλως, παρὰ καθὼς τὸν εἶχον ἀρῆσει. Ἀργίσταμεν ν' ἀναπολώμεν τὰ παρελθόντα, ἐνθυμήθημεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπίσης τὸν περιεμέναμεν ὅποια διαφορά· ἐφθασεν ἐν τούτοις ὡς καὶ τὴν πρῶτην φοράν καὶ καθὼς τότε, δὲ ὑπῆρχον εἰς προὔπανθρην του. Δὲ ἔφυγον, εὐκρεστηθῆμεν μόνον νὰ τὸν βλέπω καταβαίνοντα. Ἄμα ἡ θύρα ἦνοιξεν, ἐγὼ ὠπισθοδρομήσα.

Ἦτον ὁ Ἄρθουρος! — Δὲν ἐπρεπε ὅμως νὰ ὀνομαζοῦμαι πλέον Ἄρθουρος, ὑπερβὰς τὸ πενήτηκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Γέρων τις ἐξησθενημένος, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶχε κάμψῃ τὸ γῆρας, τοῦ ὁποίου τὸ βυτιωμένον πρόσωπον δὲ εἶχε πῶς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς πρώτης του ἡλικίας γέρων τις, λευκὰς τινὰς ἔχων τριχὰς, διεσπρηνέας ἐπὶ τοῦ φαλακροῦ μετώπου του, ἦτον οὗτος ὁ Ἄρθουρος! Ἦκουσα τὴν ἐξαδέλφην μου, ἣτις τῷ ἔλεγεν.

«Ἐλθέ, ἐλθέ Μυλόρδε· εἶναι τις ἐνταῦθα τὸν ὁποῖον θὰ ὑπερευχαριστήσῃς νὰ ἴδῃ.»

Καθητυχάσασα ὀλίγον τότε, ἐπὶ ἤσασα.

«Δὲν ἀναγνωρίζετε τὴν Μικρασίαν δε-Νερβίλ, ἣ τις ἄλλοτε αἶ; ἐφαίνετο τοσοῦτον εὐείδης, τοσοῦτον θελκτικῆ;

— Ὄ! βεβαίως!

Μὲ ἐχαίρειται· παρετήρησα ὅτι με ἐλησμόνητε καθ' ὀλοκληρίαν καὶ τοῦτο μοὶ ἐπροξένητε μεγίστην λύπην. Ἡ ἐξαδέλφη μου, ἐνόησασα ἐπίσης τοῦτο, τῷ δηγήθη τὴν μοναδικὴν συνεντευξίν μου. ἠκροάζετο καὶ ἐφαίνετο ἀναζητῶν μέχρι τῶν θυθῶν τῆς μνήμης του. Ὁμίλει με φωνῇ ταπεινῇ, καὶ ὅμως ἦκουσα τὴν ἀπόκρισίν του.

«Δὲν ἐνθυμοῦμαι διόλου. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἦσαν ἐνταῦθα πολλαὶ Κυρίαί, ὅλοι ἀξιεπαιστοὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅμως ἄλλην τινα ἐκτὸς σου!»

Δῶμα μεγάλα δάκρυα ἐβρύσταν ἐπὶ τῆς χειρὸς μου. Ἦτον ὅλη μου ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐθρήσκον, ἦτον ὅλον τὸν παρελθόν, τὸ ὁποῖον με ἀφήρεσε διὰ μιᾶς τύχην.

λεῖσως ὁ σκληρὸς οὗτος ἀνθρώπος! Καὶ τί μοὶ μένει διὰ νὰ παρηγορηθῶ; ἡμέραι τινες δυστυχίας καὶ μετ' ὀλίγον θάνατος! . . . Ἐκίθησε πλησίον μου ἐπροσπαῦσα νὰ βιάσω ἐμαυτὴν, διὰ τὰ τῷ εἶπω λέξεις τινὰς. Μόλις μοὶ ἀπεκρίνετο μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀποπνευστικῶς ἐνασχολούμην εἰς αὐτόν. Τότε ὕψωσα τὴν φωνήν, καὶ περιεκύκλωσαν αὐτόν διὰ νὰ τὸν ἀκουσῶσιν ἦτο βεβαίως ἄξιος τοιαύτης προσοχῆς. Πλὴν ἐνοχλεῖται τις ἀπὸ ὅλα, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν ἐνός ἐγωῖστοῦ ἢ ἀνεψιά μου ἐκάθησεν εἰς τὸ κύμβαλον καὶ ἐψάλκεν. Ὁ Μυλόρδος ἐφαιδούθη, τότε, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον τὸ μόνον ἀντικείμενον ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐμείνα πλησίον του, εἶχεν εὔρει ἐν ἐμοὶ εὐοικίον ἀκρατήν, ἐπροσπαθῆτε νὰ ἀνανεύσῃ τὴν οἰκίαν, τὸ ἐπεθύμουμαι καὶ ἐγὼ, δὲν ἔλειπε λοιπὸν εἰμὴ ἡ θεοῦτις.

Ἐπὶ ἀνέφερον πρῶτον τὴν περὶ ἡγήσιν εἰς Σοσσί· αὐτὸς δὲ ἐξηκολούθησε διηγούμενος τὴν ἠδονὴν, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη ἐκεῖ.

«Πῶς! εἶπον. Μυλόρδε, δὲν ἐνθυμεῖσθε πλέον τοὺς περιπάτους μας, τὰς ὁδὰς μας; . . . τοὺς ἐρωτάς σου; ἐμελλοὶ νὰ προσθετῶ, ἡ σκέψις ὅμως με ἔτωσε τοῦ γέλοου τοῦτου.»

— Ναι, ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, Κυρία.

Ἐἴξευρα ὅτι δὲν ἐνθυμεῖτο τίποτε.

«Καὶ τῶντι, μήπως δὲν τὰς ἔκαμα στίχους τινὰς; ἀναμνηστικῶς ποιεῖται νὰ ἦναι τοῦτο. Κατὰ τὴν διαμονὴν μου εἰς Γαλλίαν δὲν εἶδον γυναῖκα ὠραίαν, χωρὶς νὰ πινηρώσω εἰς αὐτὴν τὸν φόρον τοῦτον. Ἀγαπᾶτε ποῦ τοῦτο αἱ Κυρίαί; ὅταν σὰς ψάλλῃ τις ὁδὰς, κερδίζει εὐκολώτερον τὴν εὖνοάνσας. Ἐρως (Amour) ὁλοσκαταλήγει μετὰ πάντοτε (Toutjours), προσέτι δὲ εἶναι καὶ τροπὸς τοῦ νὰ μεταβαίνῃ τις εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἐὰν ἔχετε ἀκόμη τοὺς ὀλίγους τοῦτους στίχους μου, δότε μοι αὐτούς. Δὲν ἔχω ἀντίγραφα ὅλων τῶν μικρῶν τούτων πραγμάτων, ἐξ ὧν τινὰ ἦταν μικροῦ λόγου ἄξια. Τυπώνουσι τὰ συγγραμμάτα μου δὲν θέλετε νὰ λάβῃτε μέρος;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνω ἀπαθής. Αἱ ἀναμνήσεις μου μετεδιδήθησαν εἰς θυμόν. Εἶχον μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τυραννήσω ἀχρεῖον γέροντα; ὅστις τοσάκις με ἔκαμε νὰ κλαύσω, καὶ ὅστις μοὶ ὁμολόγει ὅτι ἐκείνον, τὸ ὁποῖον κατεδεχθῆ νὰ δώσῃ εἰς ἐμέ, συνιμερίζετο μετὰ τῶν ὅλων τῶν Γαλλίδων, τὰς ὁποίας εἶχεν ἴδῃ.

Πῶς! δὲν τῷ ἐνέπνευσα εἰμὴ ὅτι τῷ εἶχον ἐμπνεύσει χίλια ἄλλα, καὶ τὸν θησαυρόν μου! μοὶ τὸν ἐξήτει διὰ νὰ τὸν ἀσιερώσῃ εἰς τὸ κοινόν, ἀπὸ ἐμὲ, ἦτις τὸν εἶχεν ἀρῆσθαι εἰς τὴν φιλίαν ἣτις ἠθελον ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ μου καὶ οἱ ἐδικοὶ του μόνον νὰ περιτρέχωσι τὰς ἐμπαθεῖς ταύτας γραμμάς! Ὄ! ὄχι!

— Μυλόρδε, εἶμαι λίαν περίλυπος· ἀπόλεσα τὰς πολυτίμους ταύτας σελίδας. Ἐνόμιζον ὅτι μοὶ εἶχεται ἀπευθύνει τοῦλάχιστον ἐλεγείον, καὶ ὅταν ἤρχισα νὰ γηράσκω, παρέδωκα εἰς τὸ πῦρ ὅλας αὐτὰς τὰς μικρολογίας· αἱ ὑμετέρας θὰ ἔλαβον βιβλίκως τὴν αὐτὴν

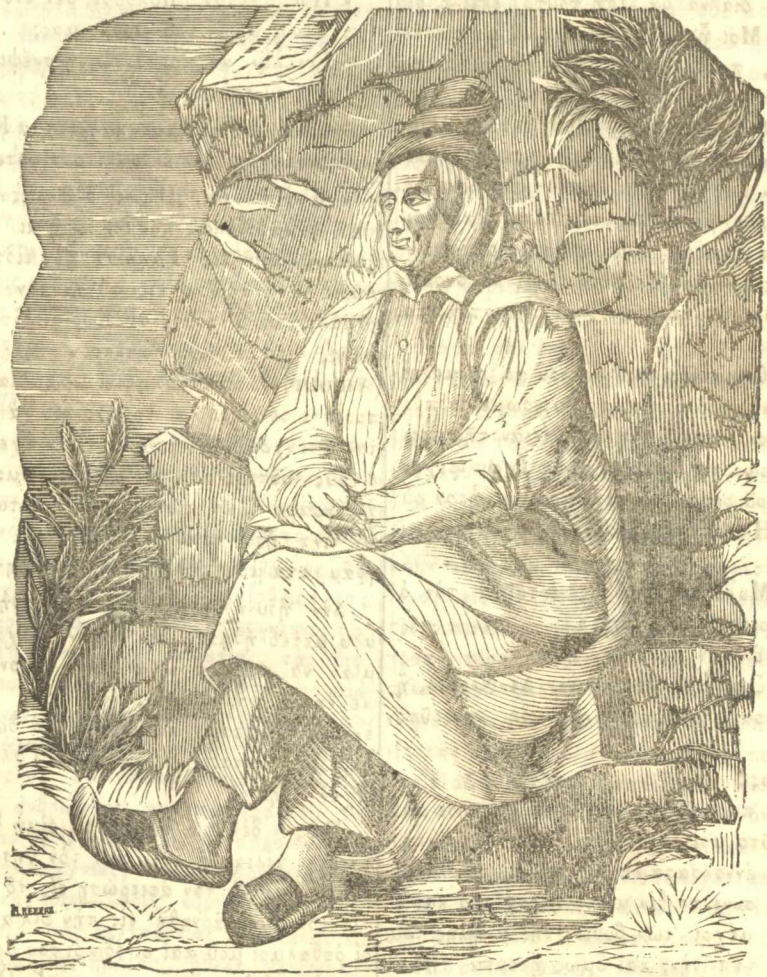
Δέν ἡδυνάμην καλλίτερα νὰ ἐδικηθῶ. Ἡ φιλοτιμία του τοσοῦτον καιρίως προσεβλήθη, ὥστε ἠγέρθη ἀποτεινόμενος πρὸς μί, καὶ εἶπεν, εἶμαι πολὺ δυσαριστημένος Κυρία, καὶ μὲ τοσαύτην καταφρόνησιν, ὥστε ἡ γυ αικαία ψυχὴ μου ὑπερεχάρη, διότι διεύθυνε τόσο καλῶς τὸν κύβον τῆς. Δέν θέλω διηγηθῆ ὅ,τι ὑστερον ἠκούθητε διὰ τὸ τοῦτο; . . .

Ἰδὺ ἐγὼ καθήμενὴ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν ἄλλοτε τὸν ἐλάτρευον, κείω ἤδη τοὺς στίχους του, τὰς ἐπιστολάς μου τὴν εἰκόνα του. Τώρα δὲ εἶμαι πλέον εὐχὴ γράϊα, τῆς ὁποίας τὸ λογικὸν δέν ἦτον ἐντελῶς ὕψος καθ' ὅλην τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν σποδρὰ τις ταραχὴ ψυχῆς ἐπαπέφερεν εἰς ἑαυτήν, καὶ ἣν οὐ δύναται ἀνευθιναίως νὰ ἐνθυμηθῆται, ὅτι δέν ὑπάρχει πλέον. Εἶναι ἀδύνατον ποῦν εἶναι τὸ αἴτιον, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκασμε ν' ἀποφύγω πολλά λαθὴ ὀρεῖλω νὰ εὐγνωμονῶ εἰ, αὐτό. Ἐσκέφην πολὺ κατὰ

τὸ διάστημα ὧρῶν τινῶν, ἀφῆρσα τὸ κάλυμμα, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, καὶ δέν εὔρον τίποτε διὰ νὰ βάλω εἰς τὴν θέσιν του. Ὁρκίσθην νὰ μὴ ἐρωτευθῶ πλέον, ἀπεκάλουν παραλογισμόν τὸ αἶσθημα τοῦτο τοῦ ἐρᾶν, τὴ ὁποῖα μὰς κυριεύει μέχρι τελους. Ὁ θεὸς νὰ μοὶ τὸ συγχωρήσῃ! Νομίζω, ὅτι σήμερον δέν ὑπάρχει τίποτε ἀληθέστερον αὐτοῦ καὶ ἀφιερῶν εἰς αὐτὸν τὰς τελευταίας ἡμέρας μου. Διὰ τί νὰ μὴ ἀρχήσω πρότερον; ἤθελον ἔχει ὀλιγωτέρας ὑψεῖς συνειδήτος, ὀλιγωτέρας θλίψεως, καὶ πρὸ πάντων περισσοτέραν ἐλπίδα.

Csse Dash

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Σ. Γ.

Ποιμὴν τῆς Ἰρλανδίας.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΠΑΡΑ ΣΙΝΑΙΣ.

Οὐδεὶς ἴσως λαὸς τῆς ὑψηλοῦ ἔχει ὀλιγωτέρας τῶν Σινῶν ἐορτάς. Τινὲς μὲν τῶν δημοσίων πανηγυριῶν τῶν εἶνε κανονισμένοι πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἔτος, ἐπομένως ἐπανέρχονται εἰς ὠρισμένας περιόδους, ἀλλὰ αἱ πλείστα πρὸς τὰς φάσεις τῆς σελήνης, ἐπομένως εἶνε κινήται. Τὴν κυρίαν καὶ μόνην σχεδὸν διασκέδαστην ἐποχὴν παρέχει ἡ ἐορτὴ τοῦ νέου ἔτους καθ' ἣν ὄλον τὸ κράτος εἶναι ἐκτὸς ἑαυτοῦ, οὕτως εἰπεῖν.

Προεγγιζούσης τῆς νέας σελήνης, ὅταν ὁ ἥλιος ἐμβαίνει εἰς τὴν 15 μοῖραν τοῦ ὑδροχόου (ὅτε ἀρχεται τὸ πολιτικὸν παρὰ Σίνας ἔτος), τὰ δημόσια γοαφεῖα κλείονται πρὸ δέκα ἡμερῶν, καὶ οἱ μανδάρينوι φυλάττουσι τὰς σφραγίδας τῶν μέχρι τῆς εἰκοστῆς τῆς πρώτης σελήνης. Τὴν ἐσπέραν τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους ἀπαντες ἀγρυπνοῦσι μέχρι μεσονυκτίου.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μέγας ἀρχεται θόρυβος τρακατρουκῶν πυροσφρότων καὶ χηροσύνων πυρῶν, εἰ τὰ ὁποῖα τοσαύτη ἐξοδεύεται πυρίτις, ὥστε ἡ ἀτμοσφαῖρα καθίσταται ὅλως νιτρώδης. Ἀπὸ μεσονυκτίου μέχρι πρωῒας ἕκαστος τελεῖ τὰς ἱεράς τελετὰς ἡ παρασκευάζει τὴν οἰκίαν του διὰ τὴν πομπὴν τοῦ νέου ἔτους. Πολλοὶ πλύνονται καὶ λούονται εἰς θερμὸν ἐμβρεγμα τῶν ἀρωματικῶν φύλλων τοῦ κοάγγ-πι, δένδρου καρποφόρου. Ἀπασαὶ αἱ οἰκίαι καθαρίζονται καὶ διακοσμούνται, ἡ δὲ ἐστία τῶν οἰκειῶν θεῶν στολιζέται μὲ ἀγγεῖα ἐκ πορσελαίνης, περιέχοντα τὴν εὐδὴν κολοκύνθην, τὸ ὑπρήμεθες λεμόνιον, τὸ παρ' αὐτῶν χαλούμενον χεῖρ τοῦ Βούδα, καὶ τὰ ἄνθη τοῦ ναρακίσσου. Αἱ νύμφαι (μπομπούκια) τοῦ φυτοῦ τούτου τίθενται εἰς δοχεῖα πλήρη στερογγυλῶν χαλυκίων καὶ βδάτος πρὸ τοσοῦτου καιροῦ, ὅσος ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀνθήσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐορτῆς.

Ἀμὰ δ' ἀρχίσει νὰ ὑποφώσκη ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς πρώτης σελήνης, πλῆθος ἀπειρον περικυκλοῦσι τοὺς ναοὺς. Ἀπαντες φέρουσι τὴν ὠραιότεραν στολὴν τῶν, καὶ ἐπισκέπτονται ἀμοιβαίως διὰ τὸ νέον ἔτος οἱ συγγενεῖς, φίλοι καὶ γνωρίμοι. Κατὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν οἱ δοῦλοι τοσοῦτον μεγαλοποσιῶς εἶνε ἐνδεδυμένοι, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι τῶν δυσκόλως ἀναζηνοῦντων αὐτοῦς: πανταχοῦ δὲ εἰς τὰς ὁδοὺς βλέπει τις ῥάχεις κυρτουμένας, γόνατα ἡμικαμπέμενα, καὶ εὐχαριστήτους ἐκ μέρους ἐκείνων, πρὸς οὓς ἀπευθύνονται οἱ χαιρετισμοὶ οὗτοι, ὅλοι δὲ οὗτοι οἱ ἐξελιγμοὶ συνιστῶσι τὴν ἐξαιρετικὴν φιλοφροσύνην τῶν Σινῶν.

Αἱ μεγάλαὶ συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ, αἱ πεμπόμεναι ἀμοιβαίως κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, περιέχουσι ἐυλογησάμενα τινὰ, περιττώσαν τὰς τρεῖς παρὰ τῆς Σίνας κυρίας ἀπολαύσεις, ἧτοι: κληρονομίαν, δημόσιον ὑπουργεῖον (ἢ προβιβασμὸν), καὶ μακροβιότητα. Αἱ τρεῖς αὗται εὐχαὶ ἐμφαίνονται διὰ τῶν εἰκόνων παιδός,

μανδάρινου καὶ γέροντος, συνοδευομένου ὑπὸ πελαργοῦ, ἐμβήματος τῆς μακροβιότητος.

Κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας θεωρεῖται ὡς κακὸς οἰωνός, ὡς ἀμάρτημα μᾶλλον, τὸ νὰ ἐργασθῆ τις περισσότερο τοῦ ἀρκοῦντος πρὸς τὰς τῆς ζωῆς ἀνάγκας, καὶ πολλοὶ ἀναβάλλουσι ἐπὶ εἰκοσι περίπου ἡμέρας τὰς ἐργασίας τῶν. Ἐν ἐκάστη οἰκίᾳ ὑπάρχουσι ἤδη ἠτοιμασμένα τὰ πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους προσφερόμενα, ἧτοι θεῖον καὶ βέταλα (φυτὸν τῶν Ἀνατ. Ἰνδιῶν), ὥστε νὰ μὴ διαταραχθῆ ποσῶς ἡ γενικὴ ἐορτή. Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ ἐκπνέοντος ἔτους εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων χρεῶν, καὶ τοσοῦτον ἐκλείπει ἡ πίστις πρὸς τὸν μὴ δυναθέντα νὰ πληρώσῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὥστε οὗτος ἀναγκάζεται νὰ δανεισθῆ μὲ τόκον ὑπερογκον ἀπὸ τὸν Π. . . διὰ νὰ δυναθῆ νὰ πληρώσῃ εἰς τὸν Κ. . . Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχει συνήθεια νὰ σφραζῶσι μέγαν ἀριθμὸν ἐκτομιῶν (κισπῶν) πρὸ τοῦ νέου ἔτους, λέγουσι σκωπτικῶς περὶ δυστυχούς τινος μικρομποροῦ, μὴ ὄντος εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ τοὺς δανειστὰς του, ὅτι ἔχει εὐχὴν ἐκτομίου.

Τὸ νέον ἔτος εἶνε ἡ κυριώτερα ἐποχὴ, καθ' ἣν συναλλάσσονται δῶρα μεταξὺ τῶν φίλων, συνιστάμενα συνήθως εἰς ἡδὴ νώγαλα (λιχουδιαῖς), ὄνιον καρπούς σπανίους, γλυκίσματα, θεῖον ἐκλεκτόν, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς ὑφάσματα ἐκ μεταξῆς διὰ φορέματα. Συναποστέλλουσι δὲ καὶ κατάλογον ἐπὶ ἐρυθροῦ χαρτοῦ τῶν συνιστάντων τὰ δῶρα πραγμάτων. Τὸ πρόσωπον, διὰ τὸ ὅποῖον εἶνε προσδιορισμένα τὰ δῶρα ταῦτα, ἐπιστρέφει τὸν αὐτὸν κατάλογον, ἀφοῦ ἐγγράψῃ τὰ ἐξῆς. « Ἐλήρησαν μετ' εὐχαριστήτους » ἀνταποδίδουσι δὲ τὴν περιποίησιν, στέλλοντες ὁμοίως δῶρον τῆς αὐτῆς φύσεως· οἱ δοῦλοι, οἱ φέροντες τὰ δῶρα, λαμβάνουσι ἀμοιβὴν τινα. Θεωρεῖται δ' ὡς ὕβρις ἀσυγχώρητος τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ τις πολλὰ ἐκ τῶν συνιστάντων τὸ δῶρον πράγματα, δύναται ὅμως νὰ κάμῃ ἐκλογὴν, ἐὰν τὰ εὐρίσκη πολὺ μεγαλοπρεπῆ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ λοιπὰ σημιῶν ὀπισθεν τοῦ καταλόγου « ἀποκλείονται τὰ πολυτίμα ». Οἱ καλλίτεροι καρποὶ, τὰ καλλίτερα θεία, κτλ. τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας, φέρουσι τὸ ὄνομα πραγματεῖαι, φιλοφρόνησις, δῶρον.

ΛΙΣΑΒΩΝ.

Ολίγιστοι ποταμοὶ τοῦ Κόσμου περιλαμβάνουσι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τοσαύτας φυσικὰς ὠραιότητας, ὡς ὁ Τάγος πλησίον τῶν ἐκβολῶν του, καὶ παρὰ τὴν Λισαβῶνα ὀλίγαι πόλεις παρέχουσι γραφικώτερον θέαν. Ἡ προτεύουσα τῆς Πορτογαλλίας εἶναι κτισμένη ἐπὶ σειρᾷ λοφίσκω, ἀποτελούντων τὸ τέλος τῶν ὄρεων τῆς Γουαδαράμας, ἀμα διέλθῃ τις τὰς ἐπαρχίας τῆς Βιέρας καὶ Ἐιτραμαδούρας. Εἰς τὸν κατὰ πρῶτον εἰσερ-

χόμενον εις αυτήν η Λισαβών παρρησιάζει πολλάς και παραδόξους αντιθέσεις. Υψουμένη αμφιθεατρικώς επί της δεξιάς όχθης του Γάγου και έκτεινομένη περί τας 7 λέσχας απ' ανατολών προς ύψους, και 3 κατά πλατος από Μεσημβρίας προς άρκτον, έχει θέα καταπληκτικήν, και ένταυτώ μεγαλοπρεπή, ένω διαφορά αυτης μέρη, και ιδίως τό διασωθέν εκ του τρομερού σεισμού του 1755, είσι πενιχρότατα και λαβυρινθώδη, με στενάς και ρυπαράς όδούς, και σκοτεινάς και νοσώδεις κατοικίας, άποτροπαίους εις τον όρθαλμόν του διαβάτου. Έξ ανατίας εις την νέαν πόλιν, ήτις όσημέραι εύρύνεται, αι πρώτισται όδοι είσιν εύρειαι, και μακραι, πολλαι δ' εξ αυτών έντελής εύθειαι, διατεμνόμεναι υπό μικροτέρων καλουμένων Traviesas. Αι οικίαι πρό πάντων είσι κομψόταται, φέρουσι χαρακτηρισά όλως αντίστροφον, των σκοτεινών εκείνων της άρχαίας πόλεως, και συνήθως έχουσι ανά τεσσαρας ή πέντε όροφάς, τινές δ' εξ αυτών και κήτους. Αι όδοι διατηρουύνται ίκανώς καθαράι, δεν είναι όμως λιθόστρωτοι εκτός των εκατέρωθεν πεζοδρουίων.

Είται άληθές ότι εκτός του περιήμου ύδραγωγείου η Λισαβών δεν περιέχει ούδεμίαν περίφημον οικοδομήν, αξίαν κριτικής εξέτασεως, ην να επιδεικνύη ως άληθώς ώραϊον προΐον αρχιτεκτονικής, ούχ' ήττον όμως υπάρχουν προς καλλωπισμόν αυτης ίκαναί άλλαι, τινές των οποίων περιέχουσι διάφορα ώραϊα μέρη. Έκ του 250 Νεών, δι' ους έχουσαται η πρωτεύουσα αυτη, πρώτιστοι είναι ο της Μητροπόλεως η Πατριαρχικός, και ο της θεοτόκου (Santa Maria) νέα οικοδομή ήτις αν και εύρωχρωτάτη, εμπνέει μάλλον μελαγχολίαν η μεγαλείον. Ο Ναός da Roia είναι αξιοσημείωτος διά τό έν αυτώ περίφημον παρεκκλήσιον του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, τό όποϊον κατεσκευάσθη κατά την διαταγήν του Βασιλέως Ιωάννου του ΙV 'Ο δέ διομαζόμενος de Coração de Jesus η λαμπρότατη των μετά τον μέγαν σεισμόν αναγεγνησών οικοδομών, επιστέρεται από μεγαλοπρεπή θόλον, όστις θεωρείται ως τολμηρότατον έργον αρχιτεκτονικής. Η οικοδομή αυτη χρησιμεύει και ως μαυσωλείον της θεμελιωτού της της βασιλίσσης Άννης της α'. αυτη ήρχισεν επίσης και την οικοδομήν του ανακτόρου του Αγιούτα.

Τά Μοναστήρια της μεγαλοπόλεως ταύτης, τοσοϋτον πολυάριθμα πρότερον, εις την σημερινήν ολίγιστα. Αι μεγαλοπρεπείς και εύρωχοι αυται οικοδομαί. μετεποιήθησαν, τινές μόν προς άλλην χρήσιν, τινές δέ μένουσι κενάι' ούτω τό διομαζόμενον Necessidades είναι την σημερινήν η διαμονή της βασιλίσσης. Μεταξύ των δημοσίων κτιρίων της πρωτεύουσας ταύτης τό ύδραγωγείον Agoas Livres είναι αναμφιβόλως τό ώραϊότερον, θεωρούμενον ως έν των εύγενεστέρων προτύπων της νεωτέρας αρχιτεκτονικής καθ' όλην την Ευρώπην, και δυναμένον να παρβαλλησθη προς τά έργα των αρχαίων. Αν καιδέν στερείται μικρών τινων έλειψέων και όμως μεγαλοπρεπέστατον έργον αρχιτεκτονικής, και αξιοθέατον ως τό λαμπρότερον βασιλικόν παλάτιον' κατέχον δέ την ώραϊωτάτην τοποθε-

σίαν της πόλεως, έχει θέσιν, δι' ην δυσκόλως πα' άλλω δύναται να κανυχηθη.

Δέν θέλομεν ένδιατριψει πολύ εις την περιγραφήν της κινήσεως και του θορύβου των όδων της εύρωχρου ώραιας, και κατά τινος τόπου. (πρέπει να τό είπωμεν) σκοτεινής ταύτης πόλεως' άλλ' έν τούτοις η γενική αυτης θέα ως εκ των επί των λόφων λευκών κτιρίων της, και των μεταξύ τούτων έγείρόντων τη δε κακήτε την κίραλην κύρσων της, μεμιγμένη με άπειρα έρείπια Εκκλησιών, και ιδιωτικων οικιων, δεν δύναται είμή να εμπνεύση μελαγχολίαν και τερασμόν εις τον ξένο. Η πόλις δεν άμοιραί φυσικων καλλογών, ίπειδή λαμπρός και διαυγής ούρανόσ πάντοτε την καλύπτει, τά δέ πράσινα ύδατα του Γάγου όστις ρέει δι' αυτης βρέχουσι την προκυμαίαν της. Η Λισαβών παρίσταται ως γηραιά οικοδέσποινα, καθημένη έντός κήπου εκ ρόδων, έν ω αναπολεί την εϋθυμόν της νεότητα, δε, βλος ο κόσμος εξήτε: τό μειδιάμα της. Ίσως ο νους αυτης πλανάται εις τά τέκνα της, τά όποια, μακράν αυτης εύρισκόμενα, έθεμελίωσαν οικίας πέραν του Ωκεανού, άρτήσαντα τους γονείς των εις μοναζίαν και έρημίαν. Η μικρά αυτη υπόθεσις είναι η παρούσα κατάστασις της Λισαβώνας. Τό εύρωχρον Κράτος της Βραζιλίας, ύπεχείριον αυτης άλλοτε, χωριζόμενον από την πάλαι μητρόπολιν του διά του Ωκεανού, εις την σημερινήν αυτόνομον. Η δέ Αφρική! Ω! η ά άμνησις αυτης διεγειρεί πάνταν λύπησ αίσχύνην και φόβον ένταυτώ.

Μεθ' ήδουης και άηδίας συνάμα βλέπει ο ξένος τά προσβάλλοντα την όρασίν του διάφορα αντικείμενα, άμα άποβάς προχωρήτη εις τας πολυανθρώπους όδούς της. Οτι η φέρουσα ήμας λέμβος από του Γάγου εις την Praça do Commercio ήγγισε την προκυμαίαν, τά στήλη μας έπαλλον υπό ευάριστων συκινήσεων. Πλήθος ήλιοκαούς όχλου, με γυμνούς βραχιόνας και πόδας, και ούχι τοσοϋτον εύάριστα πρόσωπα μάς περιεκύκλωσαν άμέσως, προσφέροντες βιαίως τας εκδουλεύσεις των, ων δεν είχομεν ανάγκην. Ούτοι δ' ήσαν οι λεγόμενοι Barqueiros Gallejos εξ ων η Λισαβών περιέχει υπέρ τας 20.000 και είτινες έν γενεί λαμβάνουσι οι πρώτοι ενεργητικόν μέρος εις πάντα πολιτικόν αναθρασμόν η όχλαγωγίαν. Έπειδή δεν είναι δυνατόν να έχωσιν άπαντες εργασίαν βλέπει τις αυτους συνήθως εξηλωμένους εις τον ήλιον, η περιφερομένους νωχελώς εις την όχθην του ποταμού, συνωδευόμενος υπό των γυναικων και των τέκνων των, τά όποια, ως αυτοί, κοιμώνται, η τρώγωσιν, η και κολυμβώσιν εις τον αιγιαλόν.

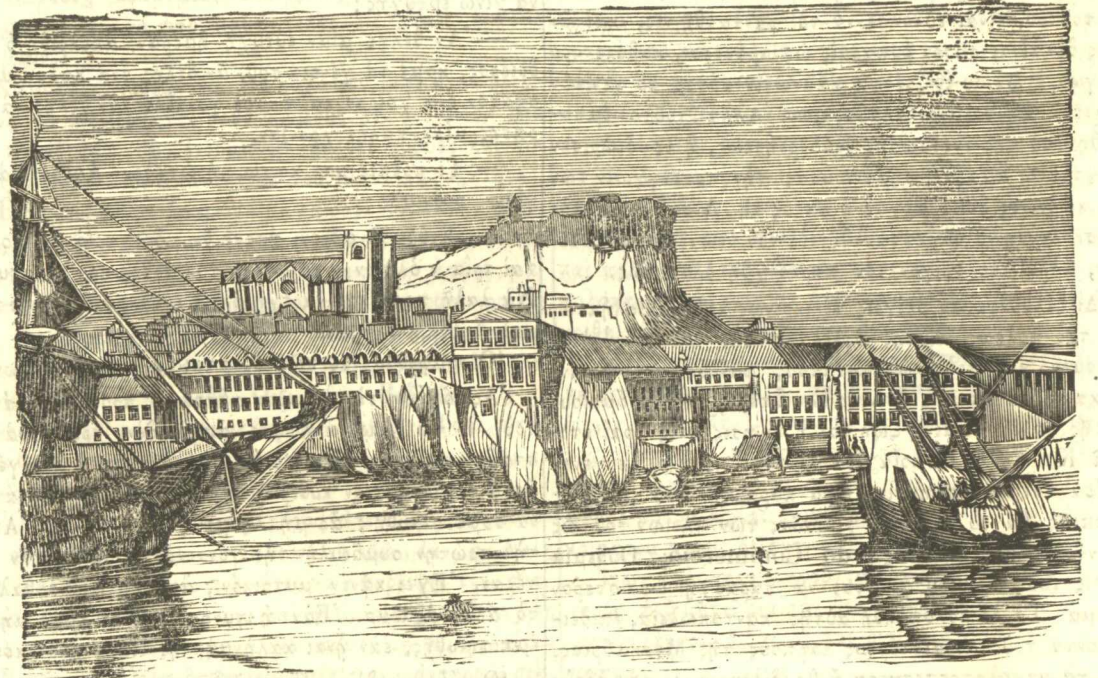
Η Praça ώραϊον τετράγωνον, αν και εκ των τερπνοτέρων της πόλεως μερών είναι δυστυχώς η φωλεά και τό καταγωγήν της κατωτάτης τάξεως του όχλου, όστις φερόμενος άχαλινώτως προς πάντας πράττει όπως βούλεται, άδιαφορών αν αι πράξεις του φαίνονται εύπρεπείς η άπρεπείς εις τους όφθαλμούς του άλλου.

Εις ούδεμίαν πόλιν φαίνεται τοσοϋτον πλήθος άμαξων, συρομένων υπό όνων, και κατά μέγα μέρος υπό βοων. Πανταχόθεν όπου και αν στρέψη τις τό βλέμματά του, θλίπει σμήνος Αράβων, και ήμιγύμων μαύρων.

Έκ του ενός, κύκλω πυράς, κάθηνται, ως οι Όπτεν τότε πλήθος ρακενδυτών και γυμνοπόδων παιδων, ένασχολουμένων εις την όπτησιν ζώου, άνηκούστου εις τά χρονικά της γαστρονομίας. Επί του άμου τινος αυτών στηρίζεται έτερος έπικούρειος παρατηρών με άπληστον όμμα τό επί της πυράς, ένω πίθηξ άνήκων εις τό οϋτό, κατασκοπεύει προσεκτικώς τας κινήσεις του παιδός. Έκ του έτέρου δέ διαβαίνει με πένθημον σιγήν φέρετρον, η φορείον τεθνεώτος ύφ' ημιόνων συρομένον. Μετ' αυτό έπεται σειρά Ιερέων έρυθρά σερρόντων Ιμάτια, και προς περισσοτέραν ποικιλίαν της σκηνης κεκαλυμμέναι γυναίκες, με μεγαλοπρεπές βαδίζουσαι βήμα, ακολουθουύνται υπό μαύρων. Κατόπιν ναυται παντός έθνους, και τάξεως, από του έβενίνου Αφρικανού μέχρι του χιονώδους Δανού, και τελευ-

ότι έφείλκυσε την προσοχήν μας άφήρεσε τον πύλον του και κρατών αυτον μάς έθεώρει με χαρίεν μειδιάμα, μέχρις ου άνεκαλύψαμεν ότι ην έπαίτης, όστις είχεν άπολέσει άμφοτέρας τας κνήμας του.

Agoa! Agoa! άκούει τις άδιακόπως φωνάζοντας τους ύδροφόρους' με φωνήν δυσάρεστον άποτελουσαν ήχον, όστις καθίσταται δυσχερέστερος διά της άναμίσεως των φωνων των όρνιθοπόλων και ίχθυοπόλων, ένω εκ του έτέρου σειρά όνων και ημιόνων φορτισμένων με διάφορα ήδη όπωρών, και παντοδαπών άνθων βαδίζει σιωπηλώς. Εις την πόλιν ταύτην είται συνηθέστατον να βλέπη τις δαμάλεις άμελγομένας πρό της θύρας παλατιων, και άπειρους όρνιθας με τά όρνιθά των περιπλανωμένας εις τας όδούς μεταξύ μιριάδων κυνών. Έν Λονδίνον τά τοιαύτα ήθελον άμέ-

Η Λισαβών.

ταϊον ρακενδυται και μετ' αυτους εύπατρίδα του ευρυού βαδίζουσι παραδόξως άναμίξ.

Περαιτέρω πρό της θύρας εύρωχρου κτιρίου έβουεν στρατιώτας. Η θέα τακτικων στρατιωτων ένεινευσε εις ήμας αίσθημά τι ασφαλείας έν μέσφ του παραγώδους εκείνου όμίλου. Πολλοί εξ αυτων είχον ώραϊας και έπαγωγούς μορφάς αν και ολίγον ήλιοκαυείς, και παρ' αυτους εκάθηντο διάφοροι μαύροι με παραδόξους ένδυμασίας, ους παρατηρούμεν προεκτικώς. Της προσοχής μας ταύτης μάς απέσκαπεν ο ήχος κώδωνος η χήσαντος όπισθεν μας, και στραφέντες έβουεν μαύρον, επί μικρού καθήμενον δίφρου, συρομένου υπό δύο προβάτων. Ο κύριος του παραδόξου τούτου ζεύγους έφερε κυανόν επενδύτην πλήρη κομψίων, τά όποια φαίνεται ότι άγαπώνσιν οι Πορτογάλλοι, και λευκόν χιτώνα με πλατείας χειρίδας. Άμα δέ παρατηρήσας

ως συντριβή εις τεμάχια υπό τους τροχούς των καθ' όλας τας διευθύνσεις διατριχόντων την πόλιν όχηματων, έ ω έδω δεν έχουσι ούδενα κίνδυνον. Ο κροταλίζων και όχηρός θόρυβος άμαξης συρομένης υπό βοων δύναται να ακούσθη εις ήμισσεος μιλίου άπόστασιν ως και ο ήχος των κωδώνων ζεύγους ήμιόνων. Οί δέ δίφροι και τ' άλλα είδη των όχημάτων τρέχουν ως επί τό πλείτον βραδείως Έκ του έτέρου βλέπει τις πολλούς έρίππους, περισσοτέρους ίσως από πάνταν άλλην πόλιν του Κοσμου αλλά τά φέροντα ουτους τετραποδα είσι ως επί τό πολύ ήμιονοι και όνοι.

Εις την Rua d' Auro μίαν των ώραϊοτέρων όδων της Λισαβώνας η όποια φέρε εις την μητρόπολιν, παρετηρησαμεν με φρίκην μακράν σειράν κακούργων, άνηκόντων εις την λεγομένην φυλακήν του Λ μοιριου, έξαγομένων εις ώρισμένας έποχάς, και συνωδευόμενων

ὕπο στρατιωτικῆς φρουρᾶς. Ἡ φυσιογνωμία των ἦτο δαιμόνων μάλλον ἢ ἀνθρώπων, καὶ οὐδὲν δύναται νὰ συγκριθῆ μετ' τὴν ἀποτρόπαιον βυπαρότητα των, καὶ τὴν φρικώδη θηριωδίαν τοῦ προσώπου των. Ὁ κρότος τῶν ἀλύτων των, καὶ αἱ ἄγριοι οἰμωγαὶ καὶ χειρονομίαι τὰς ὁποίας ἔκαμνον ἵνα αἰτήσωσιν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν διαβατῶν μᾶς ἐκίνησαν εἰς πολλὸν οἶκτον. Προχωροῦντες ἰν' ἀποφύγωμεν τὴν δυσάρεστον ταύτην θεάν, ἦν δὲν δύναται τις ν' ἀπορύγη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Λισαβῶνος, ἀναφέρομεν τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἀνευ κυρίων κυνῶν, οἵτινες πλανῶνται πῆδε κακεῖσε εἰς τὰς ὁδοὺς καταβροχθίζοντες πᾶν τὸ προστυχόν, καὶ τὰς ναυτιωδεστέρας ὕλας. Τὰ πλείεστα τῶν ἐλεεινῶν τούτων ζῶων δὲν ἔχουσι τρίχα ἐπὶ τοῦ δέρματός των, καὶ εἶναι οἰκτρῶς κεκαλυμμένα μὲ ἐξικνήματα καὶ φλυκταίνας, καὶ ἀλλοιωμένα ὑπὸ τῶν παθῶν. Ὅποια ἔπρεπε νὰ ἦεν ἡ κατάστασις τῶν ὁδῶν ἐκ τούτου, εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ φαντασθῆ τις, καὶ ὁμοίως δὲν εἶναι τύσον βυπαραί, ὡς πρότερον, καθότι πρὸ ὀλίγων ἔτων συθίζον νὰ κάμνωσιν αὐτὰς τὸ γενικὸν δοχεῖον παντοειδῶν ἀκαθαρσιῶν. Ἀλλὰ τοῦτο ἐμποδίσθη ὑπὸ τῆς ἐνεστῶσης Κυβερνήσεως, ἧτις διώρισεν ἐπὶ τούτῳ ἀμάξας, σημαίνουσας τὴν προσέγγισιν των διὰ κώδωνος. Κατ' ἄρχας ὁ καλὸς τῆς Λισαβῶνος λαὸς ἐδυσκολεῦθη νὰ συγκατατεθῆ εἰς τὸν νεωτερισμὸν τοῦτον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸν παρεδέχθη ὁλοτελῶς.

Διεξελθόντες ἐν ὀλίγοις εἰλικρινῶς καὶ ἀμερολήπτως τὰ τῆς πόλεως ταύτης ὄρειλον, ἐπὶ τέλους ν' ἀναφέρομεν καὶ τοὺς ὠραιοτάτους φανούς της. Ἐκεῖνο δὲ κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ Λισαβῶν ὑπερέχει τὰς ὁμοίους αὐτῆς πόλεις εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις ἧτις φαίνεται ἐκεῖ. Καὶ ὄντως, ὁποῖα θεὰ δύναται νὰ ἦναι εὐγενεστέρα καὶ καταπληκτικωτέρα παρὰ τὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς Τάγου, μετὰ τὰς χιλιάδας τῶν πλοίων του ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν Praça do Commercio; Οὐδεμία πόλις τοῦ Κόσμου δύναται νὰ παράσχη ὠραιότερον θέαμα. Τὰ δὲ πολυπληθῆ αὐτῆς παντοπωλεῖα, ἐπιδεικνύοντα τοὺς ὠραιότερους καρποὺς τῆς Μεσημβρίας, καὶ τὰ μεγαλοπρεπέστερα ἄθη, δίδουσι εἰς τὰς ὁδοὺς χαριστάτην θεάν ἀφθονίας καὶ τέρψεως.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Δ. Ν. ΜΠΟΤΑΣΗΣ.

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΣΑΝΣΟΥ.

Ὁ Βεδριέρος, ἔγγονος τοῦ περιφήμου Δόν Σάνσου ὑπαπιστοῦ τοῦ Δόν Κισώτου, ἠγαπήθη ἀπὸ πλουσίαν πινὰ Ἰσπανίδα, ἧτις, μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν ἐρελκύσῃ εἰς τὸν ἑρωτὰ της, ἀπεράσισε νὰ τὸν ποτίσῃ μετ' ὀλίγον (τῆς ἀγάπης τὸ βατάνι). Τὸ φίλτρον τοῦτο ὑπὸ αἰγυπτίας μάγου παρασκευασθὲν, ἀντὶ νὰ μαλάξῃ

τὴν καρδίαν τοῦ ἀπόκου ἐραστοῦ, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν κλίνην, ἔπουξέ μῆνας ἐπαθε πηλαῖαν κατὰ τοῦ θανάτου καὶ ἀνέλαβε μετ' τὴν ὑγίαν του, ἀπέβαλε δὲ τὰς φρένας· ἐφαντάζετο ὁ δυστυχὴς ὅτι ἦτον ὑάλινος, ἀλλ' οἱ μοσχομάγκαι τῆς Βαρσειλώνης λιθοβολοῦντες ἀπεδείκνυσαν εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτον ἀπὸ κρέας. Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐξέλθῃ εἰς τοὺς δρόμους, καὶ μετ' ὀλίγον ὑπέστη καὶ δευτέραν παραφροσύνην, δηλαδή δὲν ἀπεκρίντο ἡ διὰ παρονομασίας (Calembourg) οἱ δὲ μοσχομάγκαι ἐπαύσαντο τότε λιθοβολοῦντες αὐτὸν διότι ἐτέρποντο μᾶλλον ἀκρωμένοι τῶν εὐφροσύτων ἀπαντήσεών του.

Ταῦτα μὲν πραγματεύεται Ἰσπανικὸν τι διήγημα, ὃ δὲ μεταφράσας αὐτὸ Γάλλος Louis viardot ἀδυνατῶν νὰ μεταγλωττίσῃ τὰς παρονομασίας, ἐπλασεν ὅτι ὁ Βεδριέρος ἀπεκρίντο διὰ παροιμιῶν.

Τί πρέπει νὰ κάμω; ἡ-ώτησεν ἄνθρωπός τις, διὰ νὰ γίνω εὐτυχής;

— Ἄν θέλῃς μίαν εὐτυχή ἡμέραν, ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, κάμε τὰ γενεῖά σου, ἂν θέλῃς ἕνα καλὸν μῆνα, σφάξον ἕνα χοῖρον καὶ ἔπαρε γυναῖκα ἂν θέλῃς νὰ περάσῃς μίαν καλὴν χρονίαν.

— Τί πρέπει νὰ κάμω, ἠρώτησεν ἄλλος διὰ νὰ γίνω φρόνιμος;

— Ἐνθυμῶ μόνον, ἀπεκρίθη, ὅτι τρία «πολὺ» καὶ τρία «ὀλίγον» κάμνον τὸν ἄνθρωπον δυστυχῆ! Νὰ λαλῆ πολὺ καὶ νὰ ἔχῃ ὀλίγον, νὰ φαντάζεται πολὺ καὶ ν' ἀξίζει ὀλίγον.

Ὁ νυμφευόμενος πῶς δύναται νὰ εὐδαιμονῆ;

Ἄς ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ νὰ προσταζῇ πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ἀλλ' οὔτε ἀπαξ δὲν πρέπει νὰ προσταζῇ αὐτὸν τὸν ἴδιον διότι δὲν εὐτυχεῖ ἡ οἰκογένεια ὅπου τὸ ἀδράκτιον κυβερνᾷ τὴν σπῆθην. Ἐχει ἀνάγκη νὰ συμβουλευθῆ; ἂς μὴ ληρημονῆσῃ τὸ ῥητόν. Ἄκουε τὴν πρώτην συμβουλήν τῆς γυναικὸς, πῶποτε τὴν δευτέραν. Ἐχει κἀνὲν μυστικόν; ἂς ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἄλλο ἀξίωμα. Ἐάν ἡ γυνὴ σου ἦναι κακὴ μὴ τὴν ἐμπιστευθῆς, ἂν ἦναι καλὴ μὴ τῆς εἴπῃς μυστικόν.

Ὁ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ ἦναι μαλακὸς ὅποιος γίνεταί μετ' ὀλίγον τὸν τρώγουν οἱ μυῖαι, ἐνῶ εἰς χύτραν καυχλάζουσαν μυῖαι δὲν πλησιάζει.

Ἄρχων τις, πολλὰ περὶ τοῦ παροικιαστοῦ παραδοξὰ ἀκούσας, ἐπιθύμησε νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον του κ' ἐπεφόρτισεν ἕνα τῶν φίλων του νὰ τὸν στείλῃ.

Εἰς τὰ παλάτια, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, δὲν ἀξίζω τίποτε, διότι οὐ μόνον εἶμαι ἐντροπαλὸς καὶ δὲν ἠξεύρω νὰ κολακεύω, ἀλλ' ἤκουσα πολλάκις νὰ λέγασιν, μὴ στηριχθῆς οὔτε εἰς μέγαν ἄρχοντα, οὔτε εἰς παλαιὸν τοῖχον. Ὁ φίλος μου, εἶπεν ὁ ἀπεσταλμένος, δὲν εἶναι ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ σὲ ἀπατήσῃ.

Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, ἀλλ' ἤκουσα ὅτι ὁ Ἀπρίλιος καὶ ὁ ἄρχων ἀπαιτοῦν, καὶ ὅτι ὅστις καταφεύγει εἰς φύλλωμα δένδρου, δις βρέχεται, καὶ ὅστις κοιμάται μετ' σκύλους σκόνεται μετ' φύλλους.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦμαι, ἔχω τὴν θέσιν μου εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὁ μύρμηξ ἔχει τὸν θυρόν του, πᾶσα θρῖξ ἔχει τὴν σκάνη της, πᾶς πετεινὸς τὸ λαλήματόν του.

Τί θέλεις νὰ κάμω πλησίον τοῦ ἄρχοντος; ἔάν ἡ ἀπὸ ἵππων. Κάλλιον νὰ ἦμαι κεφαλὴ πανικῶν ἢ οὐρὰ πέτρα κτυπήσῃ τὸ αὐγόν, τὸ αὐγὸν θραύεται, ἔάν τὸ αὐγὸν κτυπήσῃ τὴν πέτραν πάλιν τὸ αὐγὸν θραύεται. Ἄλλ' ὁ ἀπειθαλμένος τὸν κατέπεισεν ἐπὶ τέλους, καὶ μετ' ὀλίγον προσφυλακτικὰ μέσα τὸν μετέφερε, μετὰ τριήμερον βραδυτάτην ὁδοπορίαν, διότι ἦτον ὑάλινος, εἰς τὴν πόλιν ὅπου διέμενε ὁ ἄρχων.

Καλῶς ὤρισες, τὸν εἶπε μειδιῶν ὁ ἄρχων, καλῶς ὤρισες κύριε Βεδριέρε. Πῶς εἶσαι καὶ πῶς αἰσθάνεσαι μετὰ τὴν ὁδοπορίαν;

Κάμμία ὁδοπορία, ἀπεκρίθη, δὲν εἶναι πλέον κακὴ ὅταν τελειῶνῃ, ἐκτὸς ἐκεῖνης ἧτις τελειώνει εἰς τὸν τόπον τῆς ἀγχόνης· ἂν ἐρωτᾷς διὰ τὴν ὑγίαν μου, λέγω ὅτι ἡ ζωὴ διατηρεῖται μέχρι τοῦ θανάτου.

Δὲν σοὶ μέλει, ἐπανέλαβεν ὁ ἄρχων. Ἐδῶ θὰ εὐρῆς ἄρχοντὴν περιποίησιν. Ἄλλα τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσῃ οὔτε μίαν ἐβδομάδα, ἀπεκρίθη ὁ Βεδριέρος, διότι τὸ ψάρι καὶ ὁ φίλος εἰς τρεῖς ἡμέρας βρωμαῖν.

Κατώκητε λοιπὸν εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἦτον ἐλεύθερος νὰ περιέρχεται τοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Διὰ τὸ παράδοξον τῶν ἐνδυμάτων καὶ τὸ εὐφρές καὶ τὴν ἐτοιμολογίαν τῶν ἀπαντήσεών του ἔγινε καταζήτητος.

Εἶδε μίαν τῶν ἡμερῶν μαχαιροφόρον τινὰ, ὅστις ἐνῶ ἐβάδιζε σειόμενος, ἔστρεψε τῆ μιᾶ τῶν χειρῶν τὸν μύστακα καὶ ἐσπέρριζε τὴν ἄλλην εἰς τὴν λαβὴν μακροτάτης βουφαίας. Καπιτάνιε, τῷ εἶπε, μοὶ φαίνεσαι γεοφερμένος. Ἐάν ἐρχεται ἀναζητῶν γυναῖκα σοὶ λέγω ὅτι ὅστις ἔρχεται μακρόθεν νὰ νυμφευθῆ, ἔρχεται νὰ γελάσῃ ἢ νὰ γελασθῆ. Ὅχι, κύριε Βεδριέρε, τῷ ἀπήνησεν ἐκεῖνος, ἔρχομαι θηρεύων θαμβόν. Τότε, ἐπανελάβεν ὁ τρελλὸς, μάθε ὅτι πολὺ ζητοῦντες μαλλὶ ἐπαγγέλλον κουρευμένοι.

Ὁ ἀπεκρίθη ὁ μαχαιροφόρος ἀπενίζων εἰς αὐτὸν μετ' ὀργῆν καὶ περιφρόνησιν, θέλω νὰ ἰδῶ ἔάν ἡ Αὐλὴ τῆς Καστιλλίας θέλει τολμήσῃ νὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀναφορὰν μου ἢ ἰκανότης μου καὶ ἡ ἀνδρεία μου εἶναι ἤδη πασιγνωστοί! Ἐάν ἤμην ἐγὼ παρὰ τῆ Αὐλῆς, εἶπεν ὁ Βεδριέρος, ἤθελα ἐπισημειώσω εἰς τὴν ἀναφορὰν σου.

Ἡ ἀγρυπτεία ἀνθίζει, ἀλλὰ δὲν καρποφορεῖ. Ἐκαγχασαν οἱ ἀκροαταὶ ἐμπαίζοντες τὸν μαχαιροφόρον, ἀλλ' οὗτος ἀπεμακρύνθη μετὰ μεγαλοπρεπῆ βήματα ὡς ὁ κομπερρήμων περὶ οὗ Κερβάντης εἶπε.

Μέχρι τῶν ὠτων ἔχωσε τὸν πτερωτόν του πῖλον, τοῦ ξίφους ψαύει τὴν λαβὴν καὶ μ' ὀφθαλμὸν ὀργίλον

Τὸν ὑβριστὴν ἀναζητεῖ ὡς ἂν δὲν συνέβῃ τί.

Ἰδοὺ δὲ τί εἶπεν εἰς κενοδόξον. Σκεπτόμενος ποῦ νὰ ὑπάγῃ, λησμονεῖς πόθεν ἔρχεσαι.

Ὅταν ἐρχεται ἡ δόξα, χάνεται τὸ μνημονικόν. Εἰς μέγαν ποταμὸν πιάνονται μεγάλα καὶ πολλὰ ψάρια, ἀλλὰ πρόσεχε τὸ βάθος.

Εἰς ἄλλον δὲ πάλιν τ' ἀντίθετα θηρεύοντα, δηλ. ποθοῦντα νὰ καταλείψῃ τὴν αὐλήν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς εἰς τὸ χωρίον του, ἰδοὺ τί ἀπεκρίθη.

Καλλίτερον νὰ ἵππεύω ὄνον, παρὰ νὰ κρημνισθῶ

λίοντος. Ὁλίγο καὶ μετὰ ἀνάπαυσι πολὺ τὸ λογαρίζω. Κάλλιον σπουργίτης εἰς τὸ χεῖρ παρὰ αὐτὸς εἰς τὸν ἀέρα.

Κάλλιον σήμερον τὸ αὐγὸν ἢ αὐριον ἢ κόττα. Ἄν σοὺ χαρίζουν δάμαλιν δένε τὴν ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἂν σοὺ χαρίζουν δακτυλίδι ἄπλων τὸ δάκτυλον.

Ὅρθαι αἱ συμβουλαὶ σου, εἶπε τις τῶν παρεστῶτων, ἀλλ' εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, τί πρέπει νὰ πράξῃ ὁ μετριόφρων πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν ἀναγκαίων; Πρῶτον, ἀπεκρίθη, φέρε τὸν μανθῦν σου κατὰ τὸν καιρὸν, μὴ ζητῆς ἀπὸ πτελέαν μῆλα, παρακαλεῖ τὸν θεὸν καὶ οὐχὶ τοῦ ἀγίου, διότι δὲν χρησιμεύουν οἱ ἄγιοι ὅταν ὁ θεὸς δὲν θέλῃ. Παιδί ὁποῦ δὲν κλαίει δὲν τρώγει γάλα, ἀπ' ἐναντίας σκύλλος ποῦ γλύφει βγάνει αἷμα. Νὰ ἦται γλυκὺς καὶ περιουσιακὸς, ὅποιος δὲν ἔχει μέλι εἰς τὴν χύτραν, ἂς ἔχῃ εἰς τὸ στόμα. Δράττε τὴν περιστάσιν ἀπὸ τὰ μαλλιά, διότι ἔρχεται καιρὸς καὶ μετανοεῖ ὅστις ἔχων καιρὸν ἀδιαφορεῖ. Ὅποιος βίπτει ψωμὶ εἰς σκύλλον ξένον, χάνει καὶ τὸ ψωμὶ καὶ τὸν σκύλλον.

— Ἄλλ' ἂν ἐπιτύχῃ θέσιν τί νὰ κάμω; — Πρῶτεχε, διότι τὸ τέλος τοῦ καλοῦ εἶναι μέγα κακόν, καὶ δρυὸς πετούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

Ἰδὼ μὲ τῶν ἡμερῶν ἄνθρωπον, ἐνδεδυμένον χρυσῶ καὶ πολυτελεῖ, ἀπαγόμενον παρὰ χωροφυλάκων εἰς τὴν φυλακὴν, ἠρώτησεν ἂν ἦναι κακούργος. Ὅχι τῷ ἀπεκρίθη τις, τὸν φυλακίζουσι διὰ χρεῖ.

Ἦτον ἐπόμενον ἀπήνησεν, ὅποιος ἀγοράζει τὰ περιττὰ θὰ πωλήσῃ τὰ ἀναγκαῖα. Δὲν ἐννοῶ πῶς ἔχουν τινὲς τὴν μανίαν νὰ δανείζουσι ἢ νὰ δανείζονται; ἠξεύρετε τί εἶπον εἰς ἕνα ὅστις μοὶ ἐζήτησε δάνεια; ποταμὸς μοιραζόμενος γίνεται εὐρύς. Θέλεις νὰ μάθῃς πόσον ἀξίζει ἐν τάλληρον; ζήτησε τὸ δανεικόν· κοιμήτου χωρὶς δεῖπνον καὶ ἐξυπνίως χωρὶς χρεῖ.

Ἰδὼν καλόγηρον ζητοῦντα ἐλεημοσύνην εἶπε· καλόγηρος ποῦ ζητεῖ διὰ τὸν θεόν, ζητεῖ διὰ δύο, δηλ. διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ δίδαντος καὶ διὰ τὸ στόμα τοῦ λαμβάνοντος.

Δὲν θέλω φίλον οὔτε καλὸν οὔτε κακόν καλόγηρον· φυλάττω ἀπὸ τὰ ἐμπροσθεν τοῦ ταύρου, ἀπὸ τὰ ὀπίσθεν τοῦ ἡμίονου, καὶ πανταχόθεν ἀπὸ τὸν καλόγηρον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἄνθρωπός τις εὗρεν αὐτὸν καὶ, εἶπε νὰ ἤμην προσφυλακτικὸς, τῷ εἶπε, καὶ νὰ σὲ ἤκουα πρὸ ἐνὸς ἔτους λαλοῦντα κατὰ καλογήρων. Δὲν ἤθελα κλαίει σήμερον τὰ χρήματά μου, τὰ ὁποῖα ἐνεπιστεύθην εἰς ἕνα ἄγιον ἄνθρωπον.

Εἰς κεφαλὴν μαροῦ, ἀπεκρίθη ὁ Δόν Σάνσος εὐκόλως μανθάνει τις νὰ ξυρίζῃ. Διατί νὰ λησμονήσῃς τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν;

Μὴν ἀπλώσῃς τὸν εἶτόν σου νὰ ἤλιασθῇ εἰς αὐλήν καλογήρου; — Ἄλλ' εἶχε τρόπους τοσοῦτον γλυκεῖς, εἶχε πάντοτε τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν. — Ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ ἀπὸ οὐγιῶν ποτάμι.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ πιστευώμεν κἀνένα; νὰ ζῶμεν μόνον καὶ χωρὶς φίλους;

— Ἀπεναντίας, ὅποιος τρώγει τὴν πίτταν μόνος

του, θά σιλλώνη μόνος τὸ ἄλογόν του. Ὅποιος ζῆ χωρίς φίλους ἀποθήσκει ἐρημος, ἐπαναλαμβάνω μάλιστ' α νὰ συμβουλευθῶ τὸ ἐναντίον, τὸ ἐν χερί νίπτει τὸ ἄλλο καί τὰ δύο τὸ πρόσωπον. Εὐρίσόν με νὰ σέ κτείνσω — Ἀλλὰ πῶς νὰ ἀποκτήσωμεν φίλους ἀληθεῖς καί νὰ ζῶμεν μαζῆ τῶν καλῶ;

— Ἐχε πολλοὺς φίλους ἐν γένει, ἀλλ' ἓνα μόνον ἰδίως, διότι δὲν ἀγαπᾷ θύραν ἀνοιγομένην ἀπὸ πολλὰ κλειδιά, καί ὁποιος εἶναι φίλος μὲ ὄλον τὸν κόσμον εἶναι ἢ πολὺ πλούσιος ἢ πολὺ πτωχός. Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἀντιζήλιαν, δύο σπουργίτια εἰς ἐν κλωνάρι δὲν μένουν πολὺν καιρὸν ἐντάμα.

Εἶπέ τοῦ φίλου μυστικῶς
Γιὰ νὰ σέ πνίξῃ στὸ λαιμῶ.

Φυλάξου ἀπὸ φίλον ὁποῦ σέ χαδεύει μὲ τὸ χερί καί σέ δαγκάνει μὲ τὸ στόμα. Καλὸς φίλος ὁ γάτος ἀν δὲν εἶχε νόγια. Δίκαζε ἐχθροὺς καί ποτὲ φίλους, διότι ἐκ δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾷ ἓνα φίλον, καί ἐκ δύο φίλων ἓνα ἐχθρόν.

Καλλίτερον κλέπτει μὲ τοὺς καλοὺς, ἢ νήστευε μὲ τοὺς κακοὺς.

Ὅποιος κοιμᾶται μὲ γκαϊδὸν ὡς τὴν αὐγὴν γκαϊδίζει φίλος μὲ συμφέρον, χελιδὼν εἰς τὴν στεγνὴν σου.

Πλησιάζας τὸν Σάνσον εἰς τῶν πλουσιῶν τῆς πόλεως ἐμειψιμοῖρει ὅτι εἶχε μὲν κατὰστασιν ἰκανὴν καί ἐξῆ μὲ μέτρον καί μὲ ἀνεσι, ἀλλὰ πολὺ ἐθλιβετο διότι ἦτον ἀτεκνος καί ἡ περιουσία του θέλει μεταβῆ εἰς μακροτέρους συγγενεῖς μετὰ θάνατον.

— Εἰς ὅποιον ὁ θεὸς δὲν δίδει τέκνα, τῷ ἀπεκρίθη, ὁ διάβολος δίδει ἀνεψιούς.

Μωρὸς ὁ θησαυρίζων ἓνα εὐφρανθῶσιν ἄλλοι, ἀλλ' εἶναι εὐκόλος ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ. Ἄκουσον.

Ἄφου τὰ δόντια σου εἶναι πλησιέστερα τῶν συγγενῶν σου, καλὴ τράπεζα καί κακὴ διαθήκη.

Ὁ Σάνσος εἶχε πάντοτε ἐτοίμην παροιμίαν καί πολλάκις πολλὰς μίαν κητόπιν τῆς ἄλλης ἐχάριζεν εἰς τοὺς διαβαίνοντας. Εἶδε ποτὲ παχύστακόν τινα ἔχοντα τὸ πρόσωπον ὀλοστρόγγυλον καί στιλπνόν. Στοιχηματίζω, εἶπεν, ὅτι ὁ χριστιανὸς οὗτος δὲν ὑπολήπτεται πολὺ τὴν τεσσαρακοστὴν καί εἰς τὴν τραπέζαν ποτὲ δὲν ὀμιλεῖ. Καί πόθεν καταλαμβάνεις ὅτι ὅταν τρώγει δὲν ὀμιλεῖ;

— Πρόβατον ποῦ βελάζει χάνει τὴν γαψίαν του, ἀπεκρίθη ὁ Σάνσος, ἀλλ' ὁ φίλος, φαίνεται, φρονεῖ ὅτι δύο κακὰ γεύματα εἶναι καλὰ εἰς ἓνα στόμαχον. Κηλὰ νηστεύει ὁποιος κκαοτρώγει, καί καλλίτερα κρασι κατατρημένον παρὰ νερόν ἠγιασμένον.

Ἰδὼν ἄλλοτε ὑποκριτὴν ἱερέα βαδίζοντα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν μὲ ἀργὸν καί σύμμετρον βῆμα, μὲ τοὺς ὀρθαλομῶς κεκλιμένους εἰς τὴν γῆν, ἐπεφώνησε — πρόβατον τοῦ θεοῦ, ὁ διάβολος νὰ σέ κουρεύτῃ. Τὸ εἰσὸδήμα τοῦ παπᾶ ὁ θεὸς τὸ δίδει καί ὁ διάβολος τὸ πέρνει.

Μὲ φόρεμα παπᾶ διάβολος ἀναβαίνει εἰς τὸν ἄμβωνα, ὅθεν κάμει ὅσα λέγει, καί ὄχι ὅσα κάμνει.

— Καί πῶς; τοιοῦτοτρόπως ὀμιλεῖς ἐναντίον ἱεροῦ προτόπου; Δὲν σέβεται τὸ ἐνδυμᾶ του;

Δὲν κρίνω ποτὲ τὸ δένδρον ἀπὸ τὴν φλοῦδα. Τὸ φόρεμα δὲν κάμνει τὸν παπᾶ.

Μίαν τῶν ἡμερῶν δύο ἄνθρωποι ἐξυλίζοντο, ὁ Βεδριέρος ἠρώτησε διὰ τί; — Εἶναι δύο φίλοι, πρὸ μικροῦ ἐχώρατουν, ἀλλ' ἀπὸ λόγον εἰς λόγον ἤλθον εἰς ζυλισμούς.

— Τοῦτο εἶναι συνέπεια. Δὲν πρέπει νὰ θλίβωμεν τὸ πορτοκάλι τόσον, διότι ἔχει τὴν πικρίαν του. Πρέπει νὰ παύῃ ὁ χωρατᾶς τότε ὅταν κατατᾷ ἀρεστότατος. Καί ὅμως αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι χωριᾶται, ἀν χωρατεύσῃς μὲ τὸν γάδαρον θὰ σέ κτυπήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τὴν οὐρὰν του.

Δύο γυναῖκες ἐφιλονέικουν ποτὲ βράμμμα καί βελόνι μισὸν φόρεμα, εἶπεν, ἀλλὰ μὴ λαλεῖτε μὲ τὰ δάκτυλα, διότι δὲν βλέπετε μὲ τὴν γλῶσσαν.

Εἶδεν εἰς αὐλὴν νοσοκομεῖου ἀσθενεῖς τινες εἰς ἀνάβρωσιν εὐρισκομένους, ὅτινες περιεπάτουσαν εἰς τὸν ἥλιον μὲ ἄχρον πρόσωπον, βραδεῖς καί ἰσχυνοί. Ἰδοὺ εἶπε κατοικία ὁπου γλήγορα ἐμβαίνουν καί ἀργὰ εὐγαίνουν. Ἡ ἀσθένεια ἔρχεται ἐφιππος καί φεύγει πεζή.

Γυνὴ τις ἀηληπισμένη ἐκλαιε καί ὠδύρευτο. Τί ἔχει, ἠρώτησε, καί ὠδύρευται;

— Ἐχασε τὸν ἄνδρα τῆς.

— Ἄφετέ τὴν νὰ φωνάζῃ, ὅτω περισσότερον φωνάζει, τόσον ταχύτερον θὰ παύσῃ, λύπη χήρας ἀρχίζει τὴν κύριακὴν καί τελειώνει τὴν τετράδην. — Μήπως ἔχη καί ἄλλην αἰτίαν θλίψεως, διότι «καλῶς ἤλθες δυστυχία ἐν εἶσαι μοναχὴ» Ὅχι. — Ἄς εὐχαριστήσῃ λοιπὸν τὸν θεὸν καί ἄς εἰπῇ, «Καλῶς ἤλθες δυστυχία ἀφου ἤλθες μοναχὴ.»

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τῶν μεγιστάνων, καταχρασθεῖς τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ, ἐξωρίσθη τῆς αὐλῆς καί ἐστάλη πρὸς ποιήν εἰς ἐν τῶν φρουριῶν τοῦ Κράτους.

Ὁ Δὸν Σάνσος ἐπήνεσε τὴν ἀυτηρότητα τοῦ Βασιλέως Ὅστις τιμωρεῖ ἓνα, διδάσκει ἑκατὸν — Ἀλλὰ καί χείρονα πράττουσιν ὑποδεέστεροι αὐτοῦ ὑπάλληλοι.

— Εἶναι δικαία ἡ τιμωρία, ἀπεκρίθη, μεγάλος ὁ ὑπάλληλος μέγας, τὸ σφάλμα του. Τὸ παράδειγμα πρέπει νὰ ἔρχεται ἀνωθεν. Τὴν κορυφὴν τῶν πύργων κλήττει ὁ κερουνός. Δὲν συμφέρει νὰ εἴπωμεν διὰ τοὺς μεγάλους, ὁ κώδων καλεῖ τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δὲν ἀκούει τὴν λειτουργίαν. Ἐπειτα μὰ τὴν ἀλήθειαν ἁμαρτία δι' ἣν μετανουοῦμεν, εἶναι συγχωρημένη. Ὁ σφάλλων καί μετανουῶν συμβιβάζεται μὲ τὸν θεόν, ἄλλως τε οὐδεὶς ἀναμάρτητος. Ἐάν ὁ σοφὸς δὲν ἡμάρτανεν ἐπιτάκις τῆς ἡμέρας, ὁ κακοῦργος ἤθελε σκάσει ἀπὸ τὸ κακόν του, τὸ ἄνθος δὲ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας εἶναι τὸ νὰ κλίνωμεν τὸν τράχηλον εἰς τοὺς πειρατμούς, ἀλλὰ νὰ ἐγείρωμεν ἔπειτα τὴν κεφαλήν. Ὅποιος σκοντάπτει καί δὲν πίπτει κερδίζει πολλὰ βήματα.

— Ρίπτε σιτᾶρι καί περιστέρια δὲν λείπουν.

— Τώρα ὅτε ἔχω ἀνάγκην, οὐδ' ἓνα δὲν εὐρίσκω νὰ μὲ συνδράμῃ.

— Ἄν εἴχομεν ψωμί, κρέας καί κρομμίδα, ἡ γειτόνισσα μᾶς ἐδάνειζε χύτρας.

— Δυστυχὴς ἐγὼ! ὅτι μὲ πειράζει περισσότερον εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς πρώτης μου εὐτυχίας.

— Τὸ κακόν τοῦ ἀετοῦ εἶναι ὅτι ἔχει τὸ πτερόν συντριμμένον, καί τὸ βέλος ὄρειός. Μὲ νερόν ποῦ λείπει μύλος δὲν γυρίζει. Ἡ περσινὴ φωλιὰ ἐφέτος δὲν ἔχει πουλιά, ἀλλὰ μὴ χάνῃ; τὰς ἐλπίδας σου πᾶσα ἐβδόμας ἔχει καί τὴν κυριακὴν τῆς καί ἡ νηστεύσιμος ἡμέρα εἶναι παραμονὴ ἐσρτῆς.

Θέλων δὲ νὰ δειξῇ ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ μεριμνῶσι μὲ ἐπιμονὴν περὶ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν,

Τὸ μάτι τοῦ οἰκοκύρη τρέφει τὸ ἄλογον, εἶπεν, ὁποιος ἀλείρει τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης βοηθεῖ τὰ ἄλογά του.

Ἐπαινιτόμενος δὲ ὅτι δυνάμεθα καί ἐκ τῶν δυστυχιῶν νὰ ὠφελῶμεν' ἐπειδὴ, ἔλεγε, καίεται τὸ σπῆτί μου, ἄς ζεσταθῶ.

Ἐπεδείκνυε δὲ διὰ τῶν ἐφιξῆς παροιμιῶν τὴν ἀξίαν ἐκάστης λέξεως, καί τὴν ἀνάγκην τοῦ σκέπτεσθαι.

Λόγος καί λιθάρι φεύγουν καί δὲν πιάνονται' ὁποιος λαλεῖ χωρὶς νὰ σκέπτεται, τουφεκίζει χωρὶς νὰ σημαδεύῃ.

Εἰς τὸν ὑπρέτην του σπουδάζοντα νὰ ἐξέλθῃ εἶπεν, ἀγάλλια καί βιάζομαι.

Τί νὰ κάμω διὰ νὰ μάθω ἐν μυστικῶν τὸ ὅποιον μ' ἐνδιαφέρει; ἠρώτησεν αὐτὸν εὐγενὴς τις. — Ζῆται αὐτὸ ἢ εἰς τὴν θλίψιν ἢ εἰς τὴν χαρὰν, ἢ λέγει ψεύματα νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν, διότι τὸ κουδράκι ἀπὸ τὴν κλωστήν σύρεται. Νεανίον, εἶπεν εἰς μαθητὴν παραξίαν παραπονούμενος ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ διδασκάλου του δὲν ἦτον κατάλληλος διὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς νεότητός του. Τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρμύζει εἰς σέ Παλαιὸς σκύλλος, καλὸς φύλαξ' ἔλεγε δὲ περὶ τῶν συκοφαντῶν.

Τὰ λόγια τους εἶνε σὰν κάρβουνα, ἀναμμένα σὲ καίουν, εδουμένα σὲ γανόνουν. Περὶ δὲ τῶν κακολόγων Ὅποιος σπείρει ἀγκυθία ἄς μὴ περιπατῇ ἐξυπόδητος. Τὸ ρινὶ τρώγει τὸ σίδηρον, ἀλλὰ πολλάκις θραύεται.

Περὶ τῶν ψευστῶν.

Ποῦ πάντα λέγει ψεύματα ποτὲ δὲν μὲ γαλάει.

Περὶ δὲ ἀνθρώπων ὧν αἱ πράξεις καί οἱ λόγοι δμοιάζουσι τὸ ὄρος ὁ μῦν ἔτεκεν, ἔλεγε.

Πόσον τὴν ὄκῃν τὸ σίδηρον; Δός μοι ἐν βελόνι,

Περὶ ἀσώτων,

Ὅπου ἀγοράζει ψεύματα στὸ γεῦμά του τὸ βρῖσκει.

Περὶ φιλαργύρων.

Μὲ τὸ πολὺ τὸ στοίβασμα ὁ σάκκος θὰ τρυπήτῃ.

Καί τέλος περὶ τῶν δίδόντων κακὸν παράδειγμα.

Χοῖρος λασπωμένος κί' ἄλλον ζητεῖ νὰ χροῖτῃ.

Τὸ μῆλον τὸ σάπιον σαπίζει τὰ γερά.

Ὅτι ἀποκτᾷ σὸ σπάργανον, σὸ σάβανον τὸ ἀρίνει.

Εἶχε πάντοτε πρόχειρον πληθὺν παροιμιῶν εἰς τὴν μνήμην του, καί τὰς μετεχειρίζετο εἰς πᾶσαν περιστάσιν μὲ πολλὴν εὐφρίαν. Ἰδοὺ αἱ μέχρις ἡμῶν διασθεῖται, αἵτινες μαρτυροῦσι τὸν νοῦν καί τὴν ὀρθὴν κρίσιν τοῦ φρονίμου ἐκείνου τρελλοῦ.

— Δύο τινὰ δὲν δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ἀσκαρδαμυκτεῖ, τὸν ἥλιον καί τὸν θάνατον.

— Ἐσο ἀργός εἰς τὴν σκέψιν καί ταχύς εἰς τὸ ἔργον.

— Νὰ μὴ χρωστᾷς εἰς πλούσιον, πτωχὸν νὰ μὴ δανείζῃς.

— Μὴ γίνῃς δούλος εἰς ὅποιον ἦτον δούλος, καί μὴ πάρῃς δούλον ἐκείνον ὁποῦ ἦτον αὐθέντης.

— Ποτάμι ξεχυλισμένον, χαρὰ τῶν ψαράδων.

— Κρέας λύκου, δόντι σκύλλου.

— Ζῆτει τὸ καλόν' τὸ κακὸν ἔρχεται μόνον του.

— Τὸν ὑστερινὸν δαγκάνει ὁ σκύλλος.

— Πτωχὸς ποιμὴν ὅστις μετᾷ τὸ ποίμνιον του.

— Μαλλιά μακρὰ, γνῶσις κοντὴ.

— Μάτι' ἀνοικτὰ, στόμα κλεισμένον, πιάνομεν καί τὴν μάννα καί τὰ πουλιά.

— Ὅποιος δίδει ἄς σιωπήτῃ, ὅστις λαμβάνει ἄς ὀμιλήσῃ.

— Κατὰ τὰ κέρδη μου κρίνω τὸ πανηγύρι.

— Ὁ καλὸς λόγος εἶναι ὀλιγοῦξοδος καί πολὺ ἀξίζει.

— Ὁ λύκος κίφτει στὸ μανδρὶ ἀλοιά κῆχει τὸ ἓνα.

— Στέλλει ὁ θεὸς τὰ μύδαλα σ' ὅποιον δὲν ἔχει δόντια.

— Τὰ δέρματα τοῦ γείτονος βγάνουν πλατγιαῖς λωρίδες (1)

— Δός μοι νὰ καθήτω καί μόνος μου πλαγιαζώ.

— Μεταξὺ τῆς χειρὸς καί τοῦ στόματος χάνεται ὁ ζωμός. (2)

— Πραμαίρισε ὀλίγον ὅταν βλέπῃς θυμωμένον, ἀπὸ κρυψίνου νὰ φυλάττεσαι πάντοτε.

— Μωρὸς σιωπῶν σοφὸς φαίνεται.

— Εἶναι τιμὴ νὰ δίδῃ τις καί θλίψιν νὰ γυρεύῃ.

— Θησαυρίζε νέος νὰ εὕρῃς γέρων.

— Νέος ἀκμαῆτης γέρων δυστυχὴς. (ἀκολουθεῖ).

ΔΕΚΑΗΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἡ Βουλὴ καί ἡ Γερουσία συνεδρίασαν τακτικῶς κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας. Εἰς τὴν πρώτην συζητήθησαν ἤδη εὐτυχῶς τέσσαρες προϋπολογισμοὶ τοῦ 1853' ἡ δευτέρα δὲ ἐθεώρησε καί ἐνέκρινε διάφορα νομοσχέδια. Οὕτω τὸ ἐκπνεύσαν ἤδη ἔτος 1852 ἐπεσφραγίσθη με πολλὴν ἐπιμέλειαν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων καί ἄκραν δραστηριότητα τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν τοῦ Οὐρανοῦ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καί τῆς Βασιλείσσης εἰς τὸ νέον ἔτος εὐχόμεθα νὰ εὐστοχήσωσιν εἰς τὰ ἀγαθὰ τῶν διαβούλια καί οἱ ὑπουργοὶ πάντες' ἰδιαίτερος δὲ

Ὁ ἀτρόμητος ἦρως τῆς Ἑλλην. θαλάσσης Κ. Κριεζῆς νὰ καταρτίσῃ ὅσον συγχωροῦσιν αἱ περιστάσεις τὸ Ναυτικόν καί νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐρημίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυστάθμου.

Ὁ Κ. Ῥήγας νὰ κατορθώσῃ τὰ δημόσια καλά, περ

(1) Κρασί χάρισμα γλυκὸν σὰν μέλι, λέγομεν ἡμεῖς

(2) Ἀπὸ τὴν μάννα ὡς τὴν μαμμὴ χάθηκε τὸ παιδί.

τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ φροντίζῃ, φιλοτιμούμενος κατὰ τὸ σύνηθες νὰ υπερασπίζηται πάντοτε τὰ δικαιώματα καὶ συμφέροντα τῶν Ἑλλήνων, ὡς μόνος περιλειφθεὶς ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ γενναίων καὶ μεγαλεπιβόλων ἀνδρῶν, ὅσοι ἐγεννήθησαν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλ. καὶ ἐνδόξως ἔκπαλοι ὑπὲρ αὐτῆς ἠγωνίσθησαν. (1)

Ὁ Κ. Χριστίδης νὰ ἴδῃ καθ' ὅλον τὸ κράτος γενικὴν τὴν εὐφορίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν ἐλλείψεων ἢ δὲ ἀκεραϊότητος τοῦ χαρακτῆρος του νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους, καθὼς καὶ ἡ ἀκλόνητος ἐπιμονὴ του εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου.

Ὁ Κ. Πάικος νὰ συμβιάσῃ τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων μὲ τὴν ἐπιεικείαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν, συντέμνωσιν ὅσον τὸ δυνατόν, τὰς ἀνακρίσεις τῶν ὑποδίκων διὰ νὰ μὴ καταπαθῶσι καὶ ταλαιπωρῶνται, ἢ καὶ ἀποθησκάσωσι ἐνίοτε ἀθῶοι, ἀλλ' ὅποιοι πολῖται εἰς τὴν φυλακῇ. Πότον ἤθελε τιμῆται τὴν ὑπουργίαν του διαχωρίζων ποτὲ τὴν φωνῆάν τῶν κακούργων ἀπὸ τὴν εἱρετὴν τῶν πλημμελησάντων.

Ὁ Κ. Βλάχος νὰ παραδέχεται, ὅταν δύναται, οὐχὶ μόνον τὸ ἀπλῶς, ἢ κατ' ἄλλους ἄρθρ., ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ συνείδησιν ἐνταυτῷ δικαίον, ἐπειδὴ κυρίως ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς τοιαύτης ἀσφαλοῦς βεβαιώσεως προξενεῖ βελίαν μὲν ὠφέλεια εἰς τὸ κοινόν, τιμὴν δὲ ἀδίδον εἰς τοὺς ἄρχοντας.

Ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία νὰ κινήται πάντοτε ἀπὸ πατριωτισμὸν καὶ ζῆλον διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν, καθὼς καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ Ἑλλη. λαοῦ.

Τὸ ἔθνος δὲ αὐτὸ σύμπαν νὰ προάγῃται ἀδιακόπως ἐπὶ τὰ κρείττω διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας, τῶν τεχνῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς γεωργίας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Καθὼς μεγάλοι τῆς οὐφύσεως μεταβολαὶ προαναγγέλλονται μακράθεν ὑπὸ διαφόρων φαινομένων καὶ πολιτικῆς παρακαλιδοταμιελίσεως μέλλουσιν νὰ ἐξαπλωθῶσιν εἰς πλατὺν κύκλον, ἔχουσιν ἰδιαιτέρᾳ τινα σημεῖα, τὸν φόβον τῶν Κυβερνησέων, τὴν δυσταρσεϊαν τῶν λαῶν, τὴν ὑπουλον τῆς κοινῆς γνώμης σιωπῇ, τὸν καταδιωγμὸν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸν θροῦν ἀπειριῶν ἀγγελίων.

Τοῦτο συμβαίνει σήμερον εἰς τὴν Γαλλίαν, αὐτόθεν δὲ ἀγίνανακλῆται τὸ ἀποτέλεσμα καὶ εἰς ὅλην τὴν λαοπῆν Ἑυρώπην, ἴσως δὲ καὶ τὴν Ἀνατολὴν αὐτὴν οὐμπασαν.

(1) Καὶ ἐσχάτως ὁ Κ. Παλαμίδης υπερασπίσθη, εἰπὲς τις ἄλλος, τὴν ἀμφισβητουμένην εἰσέτι ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ σύστασιν δανειστικῆς τραπέζης ἐκ τριάκοντα ἑκατομμυρίων φράγκων ἐπὶ τόκῳ 6 τοῖς 0[0] τὴν ὁποίαν προτείνουσιν εἰς τὴν Κυβερνησιν οἱ βαθύλοισι Ῥοσιδίαι.

Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τῶντι παριστάνουσιν ὡς πολὺ νεφελώδη τὸν πολιτικὸν ὄριζοντα καὶ ἀστραπαῖ ἀιφνίδιαι ἐνδέχεται νὰ ἀναλάμψωσιν ὡς πρόδρομοι τῆς ἐπαπειλούσης καταϊγίδος.

Ἐπειδὴ λέγεται ὅτι ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Ναπολέοντος δὲν ἀνεγνωρίσθη, οὔτε εὐκόλως μέλλει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν τριῶν μεγάλων δυνάμεων, ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας. Ἡ διάταξις τῶν κατὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ νέου αὐτοκράτορος φαίνεται ὡς προχειρότατον πρόσκομμα, ἢ τοῦλάχιστον εὐπρόσωπος πρόφασις τῆς διαφορᾶς.

Ἡ Ἀγγλία κειμένη, ὡς εἶπεν, οὐδέτερα, προετραπίσθη πρὸ πολλοῦ πολεμικῶς, ἤδη δὲ ἐπέστησε καὶ τοὺς περιφανεστάτους τῶν πολιτικῶν αὐτῆς ἀνδρῶν εἰς τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων, λαβοῦσα αὐτοὺς ὡς ἀκροθίνιον ἐκ τῶν διαφόρων Κυβερνητικῶν, ἢ κοινωνικῶν κομμάτων.

Ἐκτὸς τούτων καὶ ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Πρωσίας πιθανολογεῖ τὴν μέλλουσαν διατάραξιν τῆς Εὐρώπης ἀπαριθμοῦσα κατὰ τάξιν τὰς αἰτίας ὡς ἐφεξῆς.

1) Τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος.

2) Τὴν τύχην τῆς ἡγεμονίας τῆς Τύνιδος ἀποθανόντος τοῦ ἡγεμόνος, ἀφ' οὗ ἐκληροδότησεν αὐτὴν ἢ τὴν κληρονομίαν αὐτῆς εἰς τὴν Γαλλίαν.

3) Τὴν μὴ ἀναγνώρισιν τοῦ Τουρκικοῦ δανείου.

4) Τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ παράπλου τῶν ἀλλογενῶν πλοίων εἰς τὸν Βόσπορον.

5) Τῶν ἀποκλεισμῶν ξένων νομισμάτων.

6) Τὸ ζήτημα τῶν ἀγίων προσκυνημάτων τῆς Ἱερουσαλήμ.

7) Τὸν πόλεμον τῆς Συρίας.

8) Τὴν ἀμφισβήτησιν τῶν Τουρκο-Περσιῶν μεθοριῶν.

9) Τὴν ταλαιπωρίαν καὶ καταδυναστευσιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Βόσνας.

10) Τὰ ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Αὐστρίας νεόδημητα ὀθωμανικὰ δυχρώματα.

11) Τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Μαυροβουνίου.

Ἡ τελευταία αὐτῆς μάστιχα ἐνασχολεῖ ἰδιαιτέρως τοὺς διέποντας τὴν τύχην τῶν λαῶν μεγάλους ἡγεμόνας ὅθεν ἀφ' οὗ διετάχθη ὁ Γαλλικὸς Πρόξενος νὰ παρέμβῃ πρὸς συνομολόγησιν ἀμοιβαίας ἀνακωχῆς τῶν πολεμουμένων λαῶν, γίνεται λόγος περὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Μαυροβουνίου κτλ.

Ἐπιμελούμενος νὰ περιποιηθῇ κατὰ πάντα τρόπον τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἀριστοκρατίαν ὁ Ναπολεὼν συνεχάλεσεν, ὡς λέγεται, εἰς τὰ ἀνάκτορα τὰς γυναῖκας τῆς ἀνωτάτης ταύτης τάξεως· αὐτόθι δὲ εἰς μεγάλην αἴθουσαν ἔκειτο ὑπερμύκης τράπεζα φέρουσα πλῆθος κοσμημάτων πολυτίμων διεσπρῆμένων ὑποκάτω πολυτελοῦς ὑφάσματος, τόδοποιον τὰ ἐκαλυπτεν. Εἰς τὸ τοιοῦτο δειπνον παρεκλήθησαν νὰ ἐκτείνωσι τὰς λευκωλένους χεῖρας των αἱ εὐγενεῖς ἐκεῖναι ὄμφαι, ὅθεν ἔλαβον ἐκάστη ὅ,τι ἡ τύχη ἠθέλησεν εἰς αὐτὴν νὰ προσφέρῃ κατὰ τὴν ἐξοδον τοῦ νέου ἔτους καὶ ἐκ προομιῶν τῆς νέας αὐτοκρατορίας.